

နမ္မားရှိ
အသျှင် ဩဏ
၏

နိဗ္ဗာန်ကံသွားသာရထား

(ရခိုင်သောဋ္ဌာန)

မိဋ္ဌကတ်တော်ပြန့်ပွားရေး ပုံနှိပ်တိုက်

မန္တလေးမြို့။

၆၆၆

နမ္မားမြို့

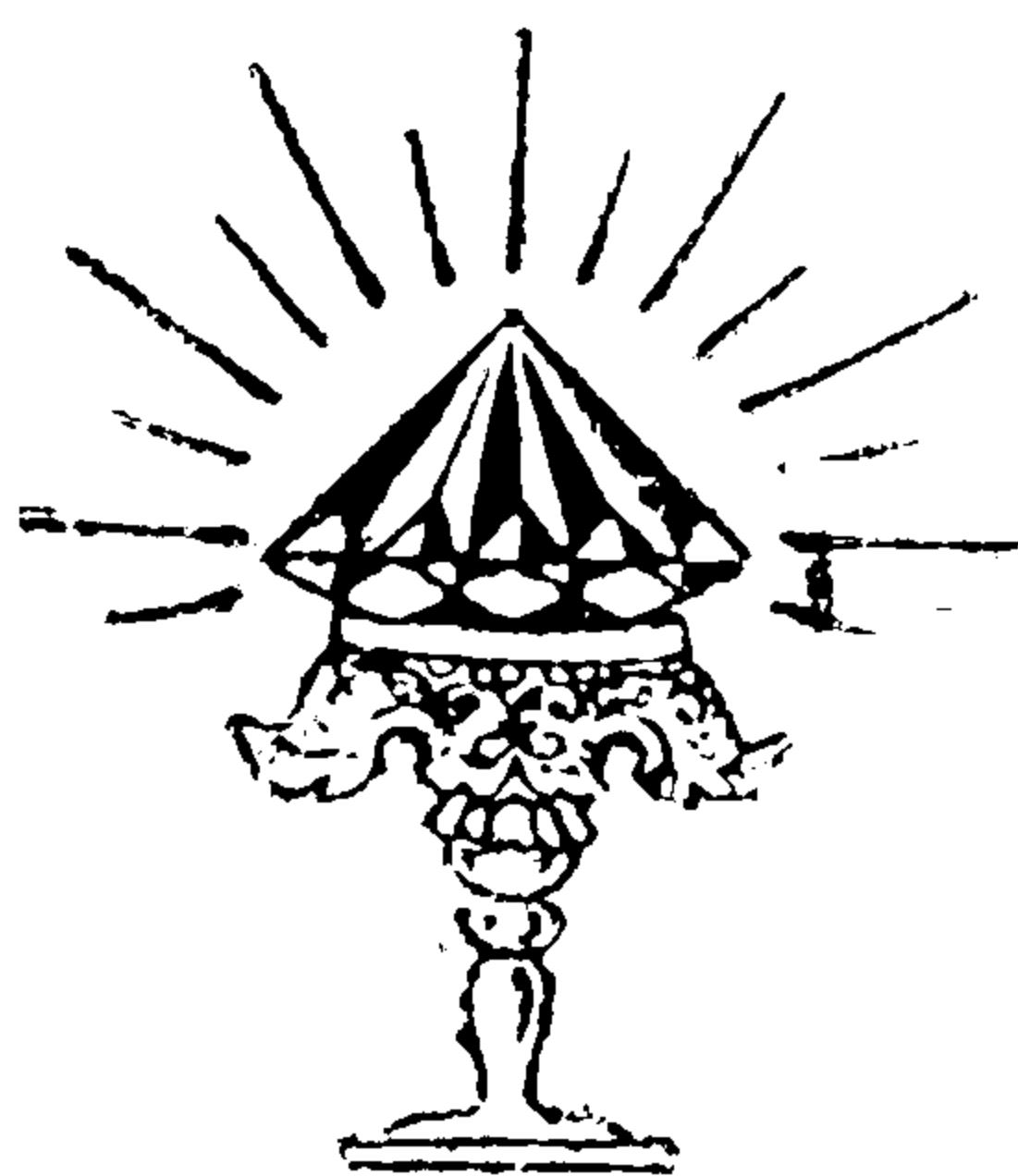
သီရိမင်္ဂလာ မြို့မကျောင်း

အသျှင်ဥပဇာတိ

ဒုတိယကျမ်းစာဖြစ်သော

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဉာဏ်ရထား

၁၃၂၉-ခု နယုန်လ။

ရတနာသီရိ စာပုံနှိပ်ဟိုက်၊

၁၀-၉၄၉၊ လမ်း ၃၀၊ တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁-(က)

ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာပေခွင့်ပြုချက်--(၁၁၆၈)

ထုတ်ဝေသူ။ ။ဦးထွန်းလူ (၁၂၃၀)
ဦးထွန်းလူ စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန၊
အမှတ် ၁၃၊ ၁၄၆-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ။ ။ဦးစိန်လင်း (၁၇၂၀)
ရတနာသီရိပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၉၄၉၊ လမ်း ၃၀၊
၁၀-ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပ (ရန်ကုန်မြို့)

စာအုပ်ရေ ၁၅၀၀။ ဒုတိယ အကြိမ်။

အဆိုး ၃-ကျပ် ၅၀-ပြား။

၁၃၂၉-ခု၊ နယုန်လ။

နိဒါန်း

ဤစာအုပ်ကို ရေးရသည်မှာ စာမတတ်ဘဲ တရားလိုက်စားသူတို့ တောင်းပန်သဖြင့် ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “တပည့်တော်တို့မှာ စာမတတ်သဖြင့် ပါဠိများကိုမဘတ်တတ်ပါ။ ထိုအတွက် ပါဠိကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေကာ ပရမတ္ထအသားတို့ကို ဗမာစကားသက်သက်ဖြင့် ရေးလျက် တရားမသိသေးသူတို့လည်း သိရလေအောင်၊ သိပြီးလျှင်လည်း တဆင့်ဟောပြောနိုင်အောင်ရေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားခြင်းကြောင့် ပါဠိကိုနည်းနိုင်သမျှ နည်းစေ၍ ဗမာစကားဖြင့်သာ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်အောင်ရေးပါမည်။

ထို့တကားတို့လျှောက်ထားချက်သည်မှန်၏။ ပါဠိသည် ဟရားမဟုတ်ပေ။ မာဂဒဘာသာ သာဖြစ်၏။ ပရမတ်သားပေါ်အောင်ပြောလျှင် ဘာစကားမဆို တရားဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှိခဉ်က ရဟန်းတပါးက လျှောက်ဘူး၏။ “မြတ်စွာဘုရား - ဘာသနာတော်၌ အမျိုးမျိုးသောဇာတ်မှ လာသောသူတို့သည် ရဟန်းပြုကြကုန်ပြီးလျှင် မိမိတို့ဘာသာဖြင့်သာ တရားကိုဟောကြကုန်၏။ ထိုသို့ဟောသော် တရားတော်ကြီး ပျက်စီးပါလိမ့်မည်။ သို့ပါ၍ မြတ်စွာဘုရားဟောသမျှတရားတို့ကို သက္ကဋဘာသာသို့တင်ထားပါအံ့။ ဟောသောသူတို့လည်း သက္ကဋဘာသာဖြင့်သာ ဟောပါစေ” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ လက်မခံဘဲ မိမိတို့ဘာသာဖြင့် ဟောခြင်းကိုသာ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

နိဒါန်း

ထို့ကြောင့် ပရမတ်ညာဏ်၊ ဓာတ်ညာဏ်ပေါ်အောင် ဟောနိုင်
ဘို့သာ လိုရင်းဖြစ်၍ ပါဠိဘာသာသည် လိုရင်းမဟုတ်ချေ။ မြန်မာ
တို့ကား ပါဠိကိုမှ တရားဟု ထင်ကြကုန်၏။ ညာဏ်နည်းသေးစွ
တကား။

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး ဘုရားပင့်	၁
၂။	ဘုရားရှိခိုး	၃
၃။	သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်	၄
၄။	ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်	၅၃
၅။	သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရားတော်	၁၀၄
၆။	သာသနာသုံး ပုလဲကိုး တရားတော်	၁၅၄
၇။	နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား တရားတော်	၂၀၃
၈။	သာသနာ့ရန်စွယ် ဓမ္မန္တရာယ်	၂၅၂
၉။	ရတနာသုံးပါး ဘုရားရှိခိုး	၂၇၉
၁၀။	နိဂုံး စကား	၂၉၅

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဉာဏ်ရထား

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး ဘုရားပင့်

ဣဿရိယံ ဓမ္မံ ယသံ၊ သိရီံ ကာမံ ပယတ္တကံ၊
အာဒရံ တာဟံ နမာမိ၊ သော မေ တိဋ္ဌတု သီသကေ။

ဣဿရိယံ-ကိုယ်တော် စိတ်တော် ထိုနှစ်ပေါ်ကိုအလိုတော်
သမျှ အဓိကရ တန်ခိုးပိုင်၍ အစိုးရတော် မူနိုင်ခြင်း တည်းဟူ
သာ ဣဿရိယ ဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူထသော၊ ဓမ္မံ-
လာကုတ် လောကီ နှစ်လီမူးကွန် ဖူးအညွန့် ခေါင်က တင်၍
ခဘိညာဉ် ခတ်အလိုနှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုတဲ့ ဓမ္မဘုန်းတော်
လည်း ရှိတော်မူထသော၊ ယသံ-ဘဝ်ဘုံ လှိုင်ပျံ့ သင်းထုံ
ပတင်းဂုဏ်ကျော်ကြားအခြံအရံ ပေါ်မျှားခြင်းတည်းဟူသော

ရတနာသီရိ ၈-၁

ယသ ဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူထသော၊ သိရိ-လက္ခဏာ ပြောင်ကြည် ရောင်ခြည်တော် အနန္တတွေ့ကြောင့် လူ့ကြက် သရေ နတ်ကြက်သရေ နဝရတ်၏ ကြက်သရေ ပန်းတွေအစုံ၏ ကြက်သရေ နန်းရွှေဘုံ၏ ကြက်သရေ ရွှေကြက်သရေ ငွေကြက် သရေ အပေါင်းတို့ထက် သိန်းသောင်းသင်္ချေမှန်မြတ်လှပေသည့် ကြက်သရေ တကာတို့၏ဘုရင် ကြက်သရေတကာတို့၏ထိပ်တင် ဟု ဆိုအပ်သော သိရိဘုန်းတော်လည်း ရှိတော် မူထသော ကာမံ- စိတ်ရှိသမျှ ဣစ္ဆိတ ဓာတ်လုံးပမာ မကြာလျှင်ဆော လိုသောဆန္ဒ ပြည့်စုံဝသည့် ကာမဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူ ထသော၊ ပယတ္တကံ-ဝိရိယဓာတ် ကြီးမြတ်ရင့်ရဲ စစ်ပွဲဟူသမျှ အောင်လံရသည့် ပယတ္တဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူထသော၊ တံဘဂဝန္တံ- ထိုဘုန်းတော်ခြောက်ဆိုင် မြိုင်မြိုင်ဖြန့်လွှားဘုရား ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို၊ အဟံ-ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ငါးခန္ဓာကို သူငါမှည့်ခေါ် တပည့်တော်သည်၊ အာဒရံ- လေးမြတ် ကြည်ညို ရိုသေလှစွာ၊ နမာမိ-အညုလီ ညုတ်ကျိုးလက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား၊ သောဘဂဝါ- ထိုဘုန်းတော်ခြောက်ဆူ ပန်းမဉ္ဇူကို လှူလှူကြိုင်သင်း ဘဝဂ်ချင်းအောင် ဖြန့်ခင်းနှံစေ မွေးနို့ချေသည့် ဘုန်းရွှေလွှတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ် တော်မြတ်ကြီးသည်၊ မေ- ခန္ဓာငါးတန် ရုပ်နှင့် နာမ်ကို နာမံ သမုတ် အကျွန်ုပ်၏၊ သိသကေ- ကိုယ်ဒြပ်တွင် အမြတ်ပင်ဟု မှတ်ထင်ခေါ်ဆို ယုဂန္ဓုရိတောင်စွယ် ဦးထိပ်လယ်၌၊ ဌာတု- ဤသတ္တဝါ ဆင်းရဲမှာကိုငါကယ်မ၊ မည် စိတ်တော်ရည်၍ တည် နေကိန်းဝပ်တော်မူလှည့်ပါ၊ ဖလ်သုရိန်နေတနှုန်းကဲ့သို့ ရွှေဘုန်း တော်သခင် အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား။

ဘုရားရှိခိုး

ဒိဝါ တပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊
 သန္တဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ဈာယိတပတိ ပြာဟ္မဏော၊
 အထ သဗ္ဗမဟောရတ္တိံ၊ ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇသာ။

အာဒိစ္စော-ရောင်ခြည် တထောင် အလင်း ဆောင်သည့်
 တောက်ပြောင်ထိန်လင်း ရှင်နေမင်းသည်၊ ဒိဝါ- နေအခါမှာ
 သာလျှင်၊ တပတိ-ထွန်းလင်း ကြက်သရေ တင့်တယ် လေ၏၊
 စန္ဒိမာ-သော်တာ မြနန်း လယုန်စန်းသည်၊ ရတ္တိံ-ညအခါမှာ
 သာလျှင်၊ အာဘာတိ- ထွန်လင်းကြက်သရေ တင့်တယ်ပေ၏၊
 ခတ္တိယော -ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင် မင်းသည်၊ သန္တဒ္ဓေါ-
 မင်းမြောက် တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ပါမှ သာလျှင်၊ တပတိ-ထွန်း
 လင်း ကြက်သရေ တင့်တယ်လေ၏။ ပြာဟ္မဏော- ကိလေသာ
 အာသဝေါ ခွါလျှောက်ကင်းကွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည်ကား၊
 ဈာယိ-အဘိညာဉ် ကစား ဈာန်ဝင်စား မှသာလျှင်။ တပတိ-
 ထွန်းလင်းကြက်သရေတင့်တယ်လေ၏၊ ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးဆိုင်
 မြတ်ပန်းခိုင်ကို ကိုယ်တိုင်ဆွတ်ချူ အရယူတော်မူသောဘုရားရှင်
 ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ အထ -ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ၊ တေဇသာ-
 ဘုရားရှင်၏တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်အရှိန် အဇ္ဈေကြောင့်၊
 သဗ္ဗ-အလုံးစုံသော၊ အဟောရတ္တိံ-နေရောညပါ ဘယ်ခါမဆိုင်း
 ရှိသမျှအချိန်တိုင်း၌၊ တပတိ-ထွန်းလင်းကြက်သရေ တင့်တယ်
 တော်မူလေသည်တကား။ တံဗုဒ္ဓံ- ထိုအမြဲပဝင်း ဂုဏ်ရောင်
 လင်းသည့် တရားမင်း သခင် ဘုရားရှင်ကို အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊

နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည် လွတ်ကင်း ရှိခိုးခြင်း
ဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ဦးညွှတ်ပါ၏ဘုရား။

သစ္စာသုံးခိုင်-နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော်

ဆရာ မောင်စိန်ရေ....

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေ့တော့ သစ္စာသုံးဆင့်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုပို့မှာမို့
“သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်” ဆိုတဲ့ တရားကိုဟောရ
လိမ့်မယ် မောင်စိန်ရေ။

တပည့် ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သစ္စာသုံးဆင့်ဆိုဒါက- သမ္မုတိသစ္စာ၊ ပရမတ္ထသစ္စာ
အရိယ သစ္စာ-၎င်းသုံးပါးကို ခေါ်တယ်၊ သမ္မုတိ
သစ္စာ ဆိုဒါက- ပညတ်ကို ခေါ်တယ်၊ ဒီပညတ်ကို
ဘာပြုလို့သစ္စာလို့ ခေါ်ရတာလဲဆိုတော့ မုသာ
ဝါဒ မဖြစ်လို့ ခေါ်ဒါဟုမှတ်ကဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ...

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဟိုရွှေကမဲမဲ မဲမဲနှင့် လာနေဒါ ဘာကောင်လဲ။

တပည့် ကျဲပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ ကျဲဆိုဒါ ပရမတ္ထအားဖြင့်တော့ ရှာမရဘူး
ပေါ့၊ သို့သော်လဲ လောကကြီးက ဒီသတ္တဝါကို

ကဲ့လို့သမုတ်ကြသည့် အတိုင်း မင်းကကဲ့လို့ ဆိုတဲ့ စကားသည် မှန်တယ်၊ မုသာဝါဒ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ပညတ်ကို သမ္မုတိ သစ္စာလို့ ဆိုဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အမေ၊ အဘေလို့ မှည့်ခေါ်ထားတဲ့ ရုပ်-နာမ်ကို သတ်တာနှင့် ခွေးလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်ကို သတ်တာ အပြစ်ချင်းတူပါ့မလား။

တပည့် မတူပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့်လဲ သမ္မုတိသစ္စာ၊ ပြီးတော့ အမေ အဘေလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ရုပ်-နာမ်ကို ကျွေးဒါ နှင့် ခွေးလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ရုပ်-နာမ်ကို ကျွေးဒါ အကျိုးတရားချင်း တူပါ့မလား။

တပည့် မတူပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာလို့ ခေါ်ကြရတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် ပညတ် တွေဟာ ပညတ် အနေနှင့် တော့ မှန်ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာလို့ ဟောတော်မူတယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက သမ္မုတိသစ္စာ၊ ကိုင်းပရမတ္ထသစ္စာ ကို ပြောကြဦးစို့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ပရမတ္ထသစ္စာဆိုဒါက အဟုတ်ရှိ အမှန်ရှိတဲ့တရား
 ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကကြီးမှာ အဟုတ်ရှိ-အမှန်ရှိ တရားသည်
 စိတ်, စေတသိက်, ရုပ်, နိဗ္ဗာန်၊ ဒီလေးမျိုးဘဲရှိတယ်။
 ဒီလေးမျိုးကလွဲရင် ဘယ်ဟာမှ အဟုတ်ရှိ အမှန်ရှိ
 မဟုတ်ဘူးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အစတုန်းက ကျွဲဆိုတဲ့ စကားသည် သမ္မုတိအနေ
 ဖြင့် မှန်သော်လဲ ပရမတ် အနေဖြင့် မရှိဘူး၊ မရှိပုံ
 ကို ပြောဦးမယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ကျွဲလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ သတ္တဝါကို ခေါင်းက စပြီး
 အမြီးထိအောင် လက်မနှင့် နှိပ်ကြည့်စမ်း... ဘာသ
 ဘော တွေ့ရသလဲ။

တပည့် မာသဘော တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ မာသဘောကို ကျွဲလို့ခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ လက်ဝါး နှင့် အသာအုပ်ကြည့်စမ်း၊ ဘာသဘော
 ကိုတွေ့ရသလဲ။

တပည့် ပူအေး သဘောကိုတွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ ဒီပူအေး သဘောဟာ ကျဲလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ မျက်စိနှင့် ကြည့်တော့ ဘာရောင်ကို မြင်ရသလဲ။
တပည့် အမဲရောင်ကို မြင်ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အမဲရောင်ကို ကျဲခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ ဒုတ်နှင့်ရိုက်လိုက်ယင် ဘာပေါ်လာသလဲ။
တပည့် အသံ ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အသံကို ကျဲလို့ခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ နှာခေါင်းနှင့် နှမ်းကြည့်ယင် ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။
တပည့် အနံ့ ကိုသာ တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အနံ့ကို ကျဲလို့ခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ လျှာနှင့်လျက်ကြည့်ယင် ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။
တပည့် အရသာကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အရသာကို ကျဲလို့ခေါ်ဒါလား။
တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။
ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ကျဲဆိုဒါ ရှာလို့တွေ့သလား။
တပည့် မတွေ့ပါဘုရား။
ဆရာ အဲဒီလိုရှာလို့မတွေ့ရ၊ ပြောဆိုသူ၏စိတ်ထဲ၌ ထင်မှု
မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ကျဲဆိုဒါ ပညတ် သမ္မုတိ
သစ္စာဖြစ်သည်။ ရှာလို့တွေ့ရသော မာမူသဘော၊

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ညဏ်ရထား

- ပူ-အေးသဘော၊ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ
တို့ကို ပရမတ္ထသစ္စာလို့ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား၊
- ဆရာ ပရမတ်က အဟုတ်ရှိ၊ ပညတ်က သမုတ် ရှိတဲ့ကဲ့
မှတ်ထား။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါကြောင့် “မရှိပညတ်၊ ရှိပရမတ်- အတတ်သိ
ကြစေ” လို့ပညာရှိကြီးများ ဆိုခဲ့ဒါပေါ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ မောင်စိန်ရေ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်းလာဆိုဒါ ပူသ
လား၊ အေးသလား။
- တပည့် သဘောတရားမရှိပါဘုရား။
- ဆရာ သဘောတရား မရှိရင် ပညတ်ပေါ့၊ အဟုတ်ရှိ
မဟုတ်ဘူးပေါ့ကဲ့။
- တပည့် မှန်ပါ ပညတ်ပါဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီ အဟုတ်ရှိ မဟုတ်တဲ့ ပညတ်တွေကို အဟုတ်
ရှိထင်ပြီး ပြဿဒါးကို ကြောက်ရ၊ ရက်ရာဇာကို
အားကိုးရနှင့် ပုထုဇဉ်တွေမှာ မောပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေ
ကြတယ်မဟုတ်လား ပေောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါ ဒုက္ခဖြစ်နေကြပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ပြဿဒါးနေမှာ ကုန်းလျက်ခဲကို စားယင် မချိုဘူး
လား။
- တပည့် ချိုပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ကုသိုလ်လုပ်ယင် ကုသိုလ် မဖြစ်ဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကုသိုလ်ကံသည် အကျိုးပေးခွင့် ရသော်လဲ ပြဿဒါးနေမှာ အကျိုးမပေးသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့နေတယ်လို့ ဘုရားဟောသလား။

တပည့် မဟောပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ကံကောင်း ထောက်ပံ့ နေသော သူသည် ပြဿဒါး နေမှာ အိမ်တိုင် ထူခြင်း ကြောင့် မကောင်းကျိုးကို ရဦးမှာလား။

တပည့် မရပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ပြဿဒါးနေက ကြောက်စရာမဟုတ်၊ အကုသိုလ် ကိုသာ ကြောက်ရမယ် မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် အကုသိုလ်ကို မကြောက်ဘဲ ပြဿဒါးကို ကြောက်လျှင် ပြာဟ္မဏဘာသာ၊ ပြဿဒါးကို မကြောက် အကုသိုလ်ကို ကြောက်မှ ပုဒ္ဓဘာသာလို့ မှတ်ကဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ရက်ရာဇာနေမှာ ငြုတ်သီးစားယင် မစပ်ဘူးလား။

တပည့် စပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရက်ရာဇာ နေမှာ လုပ်သော အကုသိုလ်သည် မကောင်းကျိုးကို မပေးဘဲ နေပါ့မလား။

တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ ကံမကောင်းသောသူသည် ရက်ရာဇာနေမှာ အိမ်တိုင် ထူခြင်းကြောင့် ချမ်းသာပါ့မလား။

တပည့် မချမ်းသာပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်တို့ရှာ အိမ်ခြေတယ်လောက် ရှိသလဲ။

တပည့် ၁၀၀-ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအိမ်ခြေ ၁၀၀-မှာ ရက်မရွေးဘဲ ဆောက်တဲ့ အိမ်ပါရဲ့လား။

တပည့် မပါ-ပါဘုရား။

ဆရာ ရက်ရွေးပြီး ဆောက်တဲ့ အိမ်တွေသည် ချမ်းသာတဲ့ အိမ်တွေချည်းဘဲလား။

တပည့် မဲ့သောအိမ်တွေသာ များပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလို ဆိုယင် ရက်ကောင်းတွေက ကောင်းကျိုး ပေးနိုင်သလား။

တပည့် မပေးနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ရက်မရွေးဘဲ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ လင်မယား ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ လင်မယားတိုင်း မကွဲမကွာနှင့် ချမ်းသာတာချည်း ဘဲလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ ရက်ကောင်းတွေကို အားကိုးရဒါ အလကားပေါ့။

တပည့် အလကားပါဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် ရက်ကောင်းကိုသာ အားကိုး၍ ကုသိုလ်ကို အားမကိုးလျှင် ဗြဟ္မာဏဘာသာ၊ ရက်ကောင်း

ကို အားမကိုးဘဲ ကုသိုလ်ကို အားကိုးမှ ဗုဒ္ဓဘာ
သာက္ခံ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ အိမ်တိုင်ထူတတ်သလား။

တပည့် မထူတတ်ပါဘုရား။

ဆရာ အိမ်ဆောက်မည့် နေရာကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပြီး
၎င်းနေရာမှာ သံဃာတော်များကို ပင့်ဘိတ်လျက်
ရတနာသုတ်၊ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်ကို ရှုတ်စေပြီး
ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ကျွေးမွေး၍ အိမ်စောင့်
နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်တို့ကို အမျှဝေရတယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ခရီးသွားတတ်ခဲ့လား။

တပည့် မသွားတတ်ပါဘုရား။

ဆရာ လူကြီးမိဘကို ကန်တော့ပြီး မိမိသွားမည့် အရပ်
ကံသတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာပွားပြီး သွားရ
တယ်။ ရှေးတုန်းက ပညာရှိများ ခရီးသွားပုံကို
ပြောရဦးမယ် နားထောင်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ငါတို့ဘုရားအလောင်းသည် နုစဉ်က ဗာရာဏသီ
ပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ သားပေါင်း တထောင်
တို့တွင် အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သတဲ့....။ အဲဒီဘုရား
လောင်းသည် ပညာစုံတဲ့ အရှယ်ရောက်တော့ စဉ်း

စားတယ်။ ဘယ်လိုစဉ်းစားလဲဆိုတော့ ဒီညီအစ်ကို ဟထောင်ထဲမှာ ငါသည်အငယ်ဆုံး ဖြစ်တယ်။ အစဉ်အတိုင်းသာ နန်းစံကြရလျှင် ငါ့အလှည့်မကျခင်ဘဲ ငါ့အိုတော့မှာဘဲ၊ သို့အတွက် နက်ဖြန်ခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများ ကြွလာလျှင် ငမးအုံးမှဘဲဟု ကြံစည်လျက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အလာကို နေရာများခင်းပြီး စောင့်နေသတဲ့။ ဒါနဲ့ အချိန်ကျလို့ ကိုယ်စောင့်တော့ကြွလာတဲ့အခါ ကိုယ်တိုင် ခြေများကို ဆေး၊ ကိုယ်တိုင် သုတ်ပြီး ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းကပ်သတဲ့။ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ဘုရားလောင်းက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများကို လျှောက်ထားတယ်။

လျှောက်ထားပုံကတော့ - “အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်သည် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရမည့် ကုသိုလ်ကံ ပါသည် မပါသည်ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ရှုတော်မူကြပါဘုရား” လို့လျှောက်ထားသတဲ့....။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများကလဲ ဘုရားလောင်း လျှောက်သည့်အတိုင်း ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်၍ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ဘို့ ကံပါသည်ကိုမြင်သဖြင့် ပါကြောင်းကို ပြောကြားကြသတဲ့။ ဒီတော့ ဘုရားလောင်းက “ကံပါတာဟုတ်ပြီ၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာဘဲ ဖြစ်ရမည်လား၊ တခြားပြည်မှာဘဲ ဖြစ်ရမည်လား ဆိုဒါ့ကို ကြည့်တော်မူကြပါအုံး” လို့တောင်းပန်ပြန်တော့ တက္ကသိုလ် ပြည်၌ ဖြစ်ရမှာကို မြင်၍ မြင်သည့်အတိုင်း ပြောကြသတဲ့။ “ဒီလိုဆိုလျှင် တပည့်တော် သွားလိုပါသည်၊ လမ်းညွှန်တော်မူကြပါ” လို့လျှောက်သတဲ့။

ဒါနဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများက “ မင်းသား....ဗာရာဏသီမှ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ယူဇနာတရာ၌ရှစ်ဆယ် ဝေးတယ်၊ လမ်းခရီး

အကြားဝယ် ဘီလူးစောင့်သော တောအုပ်ကြီးသည်ရှိ၏။ ၎င်း
 တောအုပ်၌ ဘီလူးတို့သည် လာသမျှသော လူတို့ကို အာရုံ ငါး
 ပါးဖြင့် ဖြားယောင်းပြီး စားကြကုန်၏။ ထိုတောအုပ်ကိုကွင်း၍
 သွားလျှင် ယူဇနာ တရာရှိ၍ အဖြောင့်သွားလျှင် ယူဇနာငါး
 ဆယ်ရှိ၏။ ဘီလူးမတို့၏ အာရုံငါးပါးကို အရေးမစိုက်ဘဲသွား
 နိုင်သည်ရှိသော် ယခုနေ့မှခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌တက္ကသိုလ်
 ပြည်၌မင်းဖြစ်လတ္တံ့” ဟုပြောကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ မင်းသားသည်
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ပရိတ်ရွတ် စေလျက် ပရိတ်ရေး၊ ပရိတ်ချည်
 ပရိတ်ပန်း၊ ပရိတ်သံတို့ကိုယူ၍ အမိအဘ ၂-ပါး တို့အား
 ကောင်းမွန်စွာ ကန်တော့ပြီးလျှင် ဘီလူးစောင့်သော တောကြီး
 ကို ဖြတ်၍သွားသတဲ့။

ဘီလူးတွေကလဲ ရွာကိုဖန်ဆင်းလျက် ရူပါရုံဖြင့်၎င်း၊ သဒ္ဓါ
 ရုံဖြင့်၎င်း၊ ဂန္ဓာရုံဖြင့်၎င်း၊ ရသာရုံဖြင့်၎င်း၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံဖြင့်၎င်း၊
 ဖြားယောင်းကြသတဲ့။ ဘုရားလောင်း၏နောက်က ပါခဲ့သော
 လူငါးယောက်လဲ အာရုံဒဏ် မခံနိုင်၍ ဘီလူးစာ ဖြစ်ကုန်ကြရ
 တယ်တဲ့။ ဘုရားလောင်းကတော့ ဘယ်အာရုံကိုမျှ ဂရုမပြုဘဲ
 သွားမြဲ သွားတာဘဲတဲ့။ ဒါနဲ့ဘီလူးမ တယောက်က ဒီလူသည်
 ထက်သော ပညာရှိ၏။ သင့်အသားကို စားပြီးမှငါပြန်မည်ဟုကြံ
 စည်လျက် အမျှီဟန်ဖြင့်၎င်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မ ဟန်ဖြင့်၎င်း၊
 သားတယောက် အမေဟန်ဖြင့်၎င်း အမျိုးမျိုးသောဟန်ဖြင့်
 လိုက်သတဲ့။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ညအိပ်လျှင် ပရိတ်ချည်
 ကို ကာဝိုင်းလျက် ပရိတ်ရေးကိုသောက်လျက်၊ ပရိတ်ပန်းကိုပန်

လျက်၊ ပရိတ်သဲကိုလက်ဖြင့်ကိုင်လျက် အိပ်သတဲ့၊ ဘိလူးမသည် အနားသို့မကပ်နိုင်။

ဤနည်းဖြင့် ဘုရားလောင်းကရှေ့ ဘိလူးမက နောက်မှ လိုက်ကာသွားကြလေရာ မြင်သမျှလူအပေါင်းကဘုရားလောင်း ကို “အမောင်....မိဘကိုစွန့်လျက် လင့်မျက်နှာကိုတရွာထင်ကာ လိုက်ခဲ့သောခိန်းမအား မပင်ပန်းရအောင် ပြေးပြေး ဆိုင်း၍ သွားပါလော့” ဟုပြောကြသတဲ့။ ဒီတော့ ဘုရားလောင်းက “ကျုပ်မယားမဟုတ်ပါဘူး။ ဘိလူးမပါ” လို့ပြောသတဲ့၊ ဘိလူး မကလည်း “သူတို့ယောက်ျားများ စိတ်ဆိုးလျှင် ဘိလူးမလို့ ဆိုလိုဆို့၊ ခွေးမလို့ဆဲလိုဆဲ၊ ပြိတ္တာမလို့ ပြောလိုပြော၊ ဒါဟာ ယောက်ျားတို့ထုံးစံဘဲ” လို့ပြောသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ဘဲ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်တော့ ဘုရားလောင်း သည် စရပ်မှာ ဝင်ပြီး ထိုင်သတဲ့၊ ဘိလူးမကတော့ ဘုရား လောင်း၏ တန်ခိုးကြောင့် မဝင်နိုင်ဘဲ တခါးဝမှာ နေရသတဲ့။

ဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ကြီးကလဲ ဆင်စီးပြီး မြို့ကိုပတ်ကြည့်တယ် ဆိုကိုးကွဲ့၊ ဒါနဲ့ နတ်သွီးနှင့်တူအောင်ဖန်ဆင်းထားသော ဘိလူး မကိုမြင်ရတော့ “စက္ခုရှုပေနသံဝါသာ ရာဂပုတ္တံ ဝိဇာယတိ” ဟုဆိုသည့်အတိုင်း ရာဂသားကလေးဖွားလာ၍ သားငို မခံနိုင် သော မင်းကြီးမှာ ၎င်းအမျိုးသွီးကလေးကို လင်ရှိ မရှိ အမေး ခိုင်းပါရောတဲ့ကွဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘိလူးမက “ဟိုကယောက်ျားသည် ကျမလင်ပါ” လို့ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ ဘုရားလောင်းက “မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဘိလူးမကြီးပါ၊ ကျွန်တော်၏လူငါးယောက် ကိုတောင် စားပြီးပါပြီ” လို့ပြောလိုက်သတဲ့၊ အမတ်ကြီးလည်း

ထိုသူ ၂-ယောက်လုံး၏ စကားကို မင်းကြီးအား သံတော်ဦး တင်သတဲ့၊ ဒီတော့မင်းကြီးက “အရှင်မရှိ မင်းဘဏ္ဍာ” ဆိုသည့် အတိုင်း လင်မရှိယင်လဲ ငါ့ဥစ္စာ ပေါ့ကွာ၊ သွား ခေါ်ချေကြလို့ ဆိုပြီး ဆင်ပေါ်တင်ကာ သွားပါရောတဲ့ကဲ့။

ဒါနဲ့ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး အချိန်ကျတော့ မိန်းမက မာယာနဲ့ ငိုရောတဲ့၊ သူ့မှတော့ တကောင်ကြွက်တမျက်နဲ့ သူများ မိဖုရား တွေမှတော့ ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့ မျက်နှာကြီးတယ်၊ ဒီနန်းတော် တွင်းရှိလူတွေကို သူ့အားမအပ်လျှင် နန်းတော်ထဲမှာ မနေရဲပါဘူးလို့ ဘီလူးမက နှုတ်မာရာတွေ ပေါ်တော့ ဘိုးချော မင်းခမျာလဲ အရေးကြီးတဲ့အခါမို့ အလိုလိုက်ရပါ ရောတဲ့ကဲ့။ ဒါနဲ့ ဘီလူးမလဲသူပိုင်ပြီမို့ မင်းသားကို ကံလေသာဖြင့် နှစ်သိမ့်စေလျက် အားလုံး အိပ်ပျော်ကြသောအခါ မင်းမိဖုရားနှင့်တကွ တနန်းတော်လုံး စားပြီး အရိုးပုံဖြစ်စေလျက် ပြန်သွားသတဲ့၊ ဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်း၍ တံခါးဖွင့်ချိန် ရောက်လျက် မဖွင့်သောကြောင့် အတင်းဖွင့်ပြီးကြည့်ကြသောအခါအရိုးပုံကြီးကိုမြင်ကြသဖြင့် မနေ့က မင်းကြီးယူသော မိန်းမသည် စရပ်မှ လူကလေး ပြောသည့်အတိုင်း ဘီလူးမအစစ်ဘဲဟု သိကြရ၍ ဘုရားလောင်းအား မင်းအဖြစ် ဘိသိက်သွန်းကြသတဲ့။ ကဲဒီဝတ္ထုမှာ ကြည့်စမ်းကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။ ဘုရားလောင်းသည် ခရီးသွားခါနီးမှာ ရက်မရွေးပါဘူးကဲ့၊ လူကြီးမိဘတို့ကိုသာ ကန်တော့ပြီး သွားဒါမဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့်....

အဘိဝါဒန သိလိဿ၊ နိစ္စံ ဂုဗျာ ပစာယိနော၊
စက္ကာရေ ဓမ္မောဝဇ္ဇန္တိ၊ အာယုဝဏ္ဏော သုခံဗလံ။

အနက် ကတော့ - အဘိဝါဒနသိလိဿ- ကာယ ဝစီ မနော
ချီလျက် အဉ္စလိ ဂါရဝ ပဏာမဖြင့် ရှိခိုးထိုက်ငြား ပုဂ္ဂိုလ်တို့
အား အမြဲမပြတ်ရှိခိုးတတ်သော အလေ့ဝါသနာ ရှိကာနေထ
သော၊ နိစ္စံ-ဘယ်ခါမသိုင်း အချိန်တိုင်းပင်၊ ဂုဗျာပစာယိနော-
ဂုဏ်ဝုဇ္ဈိ ဝယဝုဇ္ဈိ စရှိထွေပြား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်
အသွယ်သွယ်ကို မဖယ်မလွှဲ တကယ်ဘဲ ပြုလေ့ ရှိတသော၊
တဿ-ထို လိမ္မာ ပြောပျောင်း ဖေါဖယောင်းကဲ့သို့သော သူ
တော် ကောင်းအား၊ အာယုစ-ဆတက်တမ်းပြီး အသက်တိုး၍
ရှည်ရခြင်း၎င်း၊ ဝဏ္ဏောစ - ကိုယ်ရောင် အဆင်း ပွင့်လင်း
တောက်ပခြင်း၎င်း၊ သုခဉ္စ ကာယသုခ စိတ္တသုခ ထိနှစ်ဝနှင့်
ပြည့်စုံရခြင်း၎င်း၊ ဗလဉ္စ-ကာယ ဉာဏ စသည့်ထွေပြား အား
အစားစားနှင့် ပြည့်စုံရခြင်း၎င်း၊ ဣယိ-ဤသို့၊ စက္ကာရေဓမ္မာ-
လေးပါးသော အကျိုးထူး တရားလို့သည်၊ အဘိဝဇ္ဇန္တိ-တနေ့
တခြား တက်နေလားကဲ့သို့ပိုးပွားစဉ်ပင်ကြံလေကုန်သတည်း။
မြတ်စွာဘုရားကလဲ ဒီလိုသာ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗေဒင်အတိုင်းသာ သက္ကဝါဒတွေ ဖြစ်ကြရယ်....
သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဖွားမြင်သောအခါ ဖွားဘက်တော်
ခုနစ်ယောက်လဲ တချိန်တည်းပွားဖွားကြတယ်၊ ဖွား
ဘက်တော်တို့၏ ဇာတာခွင်နှင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏

ဇာတာခွင်သည် အတူတူဘဲ၊ သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား ဘုရားဖြစ်လျှင် ဖွားဘက်တော်တွေလဲ ဖြစ်သင့် တယ်။ အခုတော့ သတ္တဝါတွေဖြစ်ကြရဒါက ပေ ဒင်၏ ဇာတာခွင် အတိုင်း မဟုတ်၊ ကံကြမ္မာ အတိုင်းသာ ဖြစ်ကြရသောကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်း သားက ဘုရားဖြစ်၊ ကာဠုဒါယီတို့က ရဟန္တာဖြစ် ကြရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် ပေဒင် အခေါ် ဖြစ်သော ပြဿဒါး ရက်ရာဇာ ရှမ်းရက် တာနောရက် ဝါရမိတ္တုကမ္ဘာ ပျက်ရက်တို့သည် ပညတ်တွေဟုမှတ်၊ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးမပေးနိုင်၊ အခုလိုပြောရဒါ ပေဒင်ဆရာ တွေကို ထမင်းအိုးခွဲဒါ မဟုတ်ဘူးကဲ့၊ ပညတ်စွဲ ကွာအောင် ခွဲရဒါဘဲကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အေး.... ပညတ်တွေ အတော်လေး စုံအောင် ပြောအုံးမကဲ့။ ပညတ်စင်မှ ပရမတ်ကို မြင်မှာ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ဆိုတဲ့ လူနာမည်ကို နာမပညတ်လို့ ခေါ် တယ်။ ယောကျ်ား၊ မိန်းမဆိုဒါကို ပုဂ္ဂလပညတ် လို့ ခေါ်တယ်။ လူ-နတ်-ဗြဟ္မာစသည်ကို သတ္တ

ပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ မြေ-တောင် စသော နာမည်သည် မိုမောက်သော သဏ္ဌာန်ကို စွဲ၍ ဖြစ်သောကြောင့် သဏ္ဌာန် ပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အိမ်လှည်း ရထား စသော နာမည်သည် သစ်သား အထောက်အဦးတို့၏ အပေါင်းကိုစွဲ၍ ခေါ်ထားသောကြောင့် သမူဟပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ လ၊ နေ၊ တို့၏ မြင်းမိုရ်တောင်ကို လှည့်ဝတ်ပြီး သွားလာပုံ အခြင်း အရာကို စွဲ၍ ခေါ်ထားသော အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် စသော နာမည်ကို ဒိသာပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေ စသော နာမည်သည် အချိန်ကိုစွဲ၍ ခေါ်ထားသောကြောင့် ကာလပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ မတွေ့ထိ ကောင်းသော အခြင်းအရာကို စွဲ၍ ခေါ်ထားသော တွင်း လိုက်ဂူ စသော နာမည်ကို အာကာသပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ သမကတိုင်တဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပရိကပ္ပနိမိတ်၊ ဥပ္ပဟနိမိတ်၊ ပဋိဘာဂနိမိတ်၊ တို့ကို နိမိတ္တ ပညတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ပြောခဲ့သော ပညတ်မှန်သမျှသည် “အဟုတ်ရှိ မဟုတ်၊ သမုတ်ရှိသ” ဖြစ်တယ်။ လောကမှာ စကားပြောရုံမျှည့် ခေါ်ထားသော သင်္ကေတ တွေဘဲလို့ မှတ်ကွဲမောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောမှာက အဟုတ်ရှိကိုပြောမယ်။ လောကမှာ တကယ်ရှိ အဟုတ်ရှိသော တရားသည် စိတ်၊ စေတ

သိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန် ခေါ်သော ပရမတ္ထသစ္စာသာ
ဖြစ်တယ် ဆိုဒါ အစတုန်းက ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ကဲ
အကောင်အထည် ဖေါ်ကြစ။

တပည့် ဖေါ်ပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်၏ မျက်စိနှင့် ရူပါရုံ တိုက်ဆိုင်မိတဲ့ အခါ
မြင်မှု ဖြစ်ပေါ်၍ မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီမြင်မှုကို စက္ခုဝိညာဉ် ခေါ်သော စိတ်ပရမတ်
လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတယ်။ အဲဒီ
မြင်မှုခေါ် စိတ်ပရမတ်သည် အထင်အရှား မရှိ
ပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နားနှင့်အသံ၊ ထိခိုက်တဲ့ အခါ ကြားမှု ဖြစ်ပေါ်၍
မလာဘူးလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီကြားမှုကို သောတဝိညာဉ်လို့ မြတ်စွာဘုရား
ဟောတော်မူတယ်။ ဒီကြားမှုခေါ်သော သောတ
ဝိညာဉ်စိတ် ပရမတ်သည် အထင် အရှား မရှိ
ပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့ ထိခိုက်တဲ့အခါ နံ့မှုဖြစ်ပေါ်၍
မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ....နံမူကို ဃာနဝိညာဉ်စိတ်လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဒီနံမူခေါ်သော ဃာနဝိညာဉ် စိတ်ပရမတ်သည် အထင်အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လျှာနှင့်အရသာ ထိခိုက်တဲ့အခါချို-ချဉ်-ဖန်-ခါးကို သိမ့်ဖြစ်ပေကြ၍ မလာပါလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီသိမ့်ကိုဇီဝိညာဉ်၊ စိတ်လို့ဟောတော်မူတယ်။ ဒီလျက်သိ စိတ်ပရမတ်သည် အထင်အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကိုယ်ဏာယနှင့် ဖေါဠဗ္ဗါရုံတို့ ထိခိုက်တဲ့ အခါ ပူမွန်း အေးမွန်း၊ နံမွန်းကြမ်းမွန်းကို သိမ့်ဖြစ်ပေကြ၍ မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီသိမ့်ကို ကာယဝိညာဉ်စိတ်လို့ ဘုရားကဟောတော်မူတယ်။ ဒီစိတ်ပရမတ်သည် အထင် အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မနောအကြည်နှင့် ဓမ္မာရုံပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါတွေးတော ကြံစည်မှု ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ တွေးတောကြံစည်မှုကို မနောဝိညာဏ်စိတ်လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဒီမနောဝိညာဏ် စိတ်ပရမတ် သည် အထင်အရှားမရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ပြီးဒါက စိတ်ပရမတ်ဖြစ်တယ်။ စေတ သိက် ပရမတ်ကို ပြောအုံးမယ်၊ နားထောင်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ စက္ခုဝိညာဉ်ခေါ် မြင်စိတ်သည် တင့်တယ်ကောင်း မြတ်သော ရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါ သဘောကျမှု ဖြစ်မလာပါလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီသဘောကျမှုကို သောမနဿဝေဒနာ စေတ သိက်လို့ခေါ်တယ်။ ဘာကြောင့် စေတသိက်လို့ ခေါ်သလဲဆိုတော့ မြင်စိတ်ဖြစ်မှ သူဖြစ်နိုင်တယ်၊ မြင်စိတ်မဖြစ်ယင် သူမဖြစ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ကိုမှီပြီးဖြစ် ရတယ်။ ဒါကြောင့် 'စေတသိ နိဿိတံ စေတသိကံ' လို့ ဆိုသည့်အတိုင်း စေတသိက်ဟု ဆိုရသည်။ ဒီ ဝေဒနာစေတသိက်သည် အထင်အရှားမရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်သည် မကောင်းသောရူပါရုံကိုမြင်တဲ့အခါ သဘောမကျမှု ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ သဘောမကျမှုကို ဒေါ်မနုဿဝေဒနာ စေတ
တသိက်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကော အထင်အရှား
မရှိဘူးလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်သည် ရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါ အဖြူ၊ အနီ၊
အဝါ စသည်ကို မှတ်သားမှု ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ မှတ်သားမှုကို သညာ စေတသိက်လို့ ခေါ်
တယ်။ သူ့ကော အထင်အရှားမရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်သည် တင့်တယ်သောရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါ
ခိုးချင်သော အကုသိုလ်စေတနာ၊ ဆွံ့မဟုတ် ဘုရား
ကို လှူလိုသော ကုသိုလ် စေတနာ ဖြစ်မလာဘူး
လား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ အဆိုးဘက်ကိုပြုလို့မူ၊ အကောင်းကို ပြုလို့မူကို
စေတနာ စေတသိက်လို့ခေါ်တယ်။ သူ့ကော အထင်
အရှား မရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခု ပြောခဲ့ဒါက စေတသိက် ပရမတ် ဖြစ်တယ်။
ရုပ်ပရမတ်ကို ပြောကြအုံးစို့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်ရှာလျှင် တကယ်တွေ့ရဒါက
မာသဘော၊ နုသဘော၊ ပူသဘော၊ အေးသဘော
တုန်းကန်သဘော၊ လှုပ်ရှားသဘော၊ ဖဲ့စည်းသဘော
ယိုစီးသဘော၊ စက္ခု၊ သောတ၊ ဃာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ
စသည်တို့ဘဲ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မြေကြီးမှာရှိသောပထဝီ မာသဘောသည် ရေနှင့်
ထိယင်၍ဖြစ်ပြီး နုသဘောသို့ ဖောက်ပြန်၍ မသွား
ပါလား။

တပည့် သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တခါ အဲဒီ ရွှံ့တွေဟာ နေပူပြန်တော့ ချောက်ပြီး
မာ သဘောသို့ တဖန်ပြန်၍ မဖောက်ပြန်လား။

တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မင်းတို့ငါတို့ခန္ဓာမှာရှိသောမာသဘောသည်လည်း
နေရာသိရောက်၍ အပူနှင့် တွေ့သော အခါ ချွေး
ထွက်ပြီး အသားအရေနှုန်းညှို့ခြင်းသို့ ရောက်မလာ
ပါလား။

တပည့် ရောက်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တခါ အဲဒီ နှုန်းညှိသော အသားအရေ တို့သည်
ဆောင်းရာသီရောက်၍ အအေးနှင့် တွေ့ပြန်သော
အခါ အသားတွေ ပပ်ကြားကဲ့လျက် ကြမ်းတမ်း
ခက်မာခြင်းသို့ တဖန်ပြန်၍ မဖောက်ပြန်ပါလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။

- ဆရာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိသော တေဇော ပရမတ်ကလံ နေ့
ရာသီရောက်လို့ ချွေးထွက်၍ အေးလိုက်၊ ဆောင်း
ရာသီရောက်လို့ ချွေးပိတ်၍ ပူလိုက်နှင့် ဖောက်
ပြန်၍ မနေပါလား။
- တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဝါယောပရမတ်ကလံ ငြိမ်နေသောအခါ ထောက်
ခံဝါယောဖြစ်၍ ထကြွသော အခါ လှုပ်ရှားဝါ
ယောဖြစ်ကာ ဖောက်ပြန်၍ မနေပါလား။
- တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အာပေါ ပရမတ်ကလံ အပူနှင့်တော့ယင် ချွေးထွက်
ကာ ယိုစီးအာပေါဖြစ်၍ အအေးနှင့် တော့သော
အခါ ချွေးပိတ်ပြီးဖွဲ့စည်း အာပေါအဖြစ်သို့ ဖောက်
ပြန်မသွားပါလား။
- တပည့် ဖောက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ စက္ခုပသာဒကလံ အပူနှင့်တော့ယင် မျက်စိတော့
နီမလာဘူးလား။
- တပည့် နီလာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အေးမြသောမျက်စဉ်းခတ်လိုက်တော့ တဖန်ပြန်၍
ဖြူမလာပါလား။
- တပည့် ဖြူပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလို အအေးနှင့်တော့ယင် တမျိုး၊ အပူနှင့်ကြုံယင်
တဖုံ ဖောက်ပြန်သောကြောင့် ရုပ်လို ခေါ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း “သီတေနပိ ရုပ္ပတိ၊ ဥဏှေနပိ ရုပ္ပတိ” လို့ ဟောတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့သော ဖေါက်ပြန်တတ်သည့် သဘောတရားတွေဟာ ခန္ဓာမှာ အထင်အရှားမရှိပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်ရှာယင် တကယ်တွေ့ရဒါက ဒီစိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ် ပရမတ်တွေဘဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ ပရမတ်ကိုမြင်၍ ပညတ်စွဲတွေ ကွာယင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ကလျာဏ ပုထုဇဉ်လို့ ဆိုတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ပညတ်စွဲကွာ၊ မကွာ ဘယ်လို သိရသလဲဆိုတော့ ပြဿဒါးကို ကြောက်ရသေးသလား၊ ရက်ရာဇာကို အားကိုးသေးသလား ဆိုဒါကို ဆင်ခြင်ကြည့်ရမယ်။ အကုသိုလ်ကို ကြောက်ရွံ့လား၊ ကုသိုလ်ကို အားကိုးရွံ့လားဆိုဒါကို ဆင်ခြင်ကြည့်ရမယ်။ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်းလာ ဆိုတာကို ပါးစပ်က သမ္မုတိ သစ္စာအတိုင်း ပြောရုံသာ ပြော၍ အနှစ်သာရ အားဖြင့် မထင်ယင် ကုသိုလ်ကိုသာ အားကား၍ အကုသိုလ် ကြောက်ယင် ငါတော့ ပညတ်စွဲကွာပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၊ အနုပုထုဇဉ် ဘဝမှ ကလျာဏပုထုဇဉ် ပြစ်ခဲ့ပြီ။ မဟာသောတာပန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဘို့သာလို့လောကယ်ဟု အားတက်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ....နိဗ္ဗာန်ပရမတ်ကို ပြောဘို့ကျန်သေး
တယ်ပဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါ ကျန်ပါသေးတယ်ဘုရား။

ဆရာ နိဗ္ဗာန် ပရမတ်ကို အလွတ်ပြောလို့ မရဘူး၊ ကြေး
ဖလားမှာရှိတဲ့ အရောင်ကို ကြေးညှိတွေကို ပြောင်
အောင် မတိုက်ဘဲ တွေ့နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မတွေ့ရပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့....နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ရအောင် ဖုံးကွယ်
ထားသော ကိလေသာ ကြေးညှိတွေကို ပြောင်
အောင် ပွတ်နိုင်မှ မြင်ရမှာကွဲ့။ အဲဒီ ကိလေသာ
ကြေးညှိတွေ ပြောင်ဘို့ကလဲ အရိယသစ္စာ ၄-
ပါး မြင်အောင် ဟောပြောမှ ကိလေသာ ကြေး
ညှိပြောင်မှာကွဲ့၊ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန် ပရမတ်ကို
မပြသေးဘဲ အရိယသစ္စာ ၄-ပါးကိုပြကြအုံးစို့ကွဲ့
မောင်စိန်ရဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲ အောက်ပါ
အတိုင်း ဟောတော်မူတယ်၊ ဟောပုံက ဒီလိုတဲ့....။

စတုန့် အရိယသစ္စာနံ၊ ယထာဘူတံ အဒဿနာ။

သံသရိတံ ဒီဃမဋ္ဌါနံ။ တာသုတာသေဝ ဇာတိသု။

ဘိက္ခုဝေ- သံသရာဘေး လာမည့်ရေးကို မြှော်တွေး
ကြောက်ငြား အိုချစ်သားတို့၊ စတုန့်-သင်္ချာအားဖြင့် ၄-မျိုး
၄-စားရှိကုန်သော၊ အရိယသစ္စာနံ- သဘောအားဖြင့် မဖောက်
မပြန် အမှန်စင်စစ် အနှစ်မွေ သာရမြူတေ ဆိုအပ်ပေဌ်း အရိ

ယသစ္စာတရားတို့ကို၊ ယထာဘူတံ-အကြောင်းက ဘယ်အမျိုး
အကျိုးက ဘယ်အနေဟု အခြေပါပါ ပညာဉာဏ်ဖြင့် ဟုတ်မှန်
သောအတိုင်း၊ အဒဿနာ- အဝိဇ္ဇာမှောင်ပိတ်ဖုံးသဖြင့် လုံးလုံး
ကြီးအမှန်မပေါ်အောင် ဉာဏ်ချော်၍ နေကြကုန်သောကြောင့်၊
သတ္တာ- သူရောငါပါ သတ္တဝါအနန္တ မှန်သမျှတို့သည်၊ တာ
သုတာသေဝဇာတိသု- ထိုထိုများစွာ ဘဝသံသရာတို့၌၊ ဒီသ
မဒ္ဒါနိ- ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး၊ သံသရိတံ သံသရိ-
ကျင်လည် ပြေးသွား မျောပါးနှစ်မွန်းကာ နေခဲ့ကြရလေပြီ
တကား။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့- အရိယသစ္စာ ၄-ပါးကို မသိကြသော
ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမရဘဲ သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်ပြီးနေကြရဒါ
လို့ ဆိုတယ်။ သို့အတွက် အရိယသစ္စာ ၄-ပါးကို ပြကြလား
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ အရိယသစ္စာဆိုဒါက ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊
နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ အဲဒီ ၄-ပါးကိုခေါ်တယ်။
၎င်းသစ္စာ ၄-ပါးသရုပ်ကို သိတာက သစ္စာဉာဏ်
ခေါ်တယ်။ ဒုက္ခသစ္စာကပိုင်းခြား၍ သိရမည့်သစ္စာ၊
သမုဒယသစ္စာက ပယ်ရမည့်သစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ
က မျက်မှောက်ပြုရမည့် သစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာက ပွား
များရမည့် သစ္စာ၊ အဲဒီလို လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သိ
ဒါက ကိစ္စဉာဏ်ခေါ်တယ်။ မဂ္ဂသစ္စာသည် ပွားရ
မည့် သစ္စာလို့ဆိုပြီ။ ဘာကို ပွားရမှာလဲဆိုတော့

ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြား၍သိအောင်လုပ်တာကိုခေါ်တယ်။ မှန်တယ်။ မဂ္ဂသစ္စာဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြား၍သိလိုက်လျှင် သမုဒယသစ္စာကို ပယ်မှုကိစ္စ၊ နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက် ပြုမှု ကိစ္စတို့သည် တခါတည်း အပြီးအစီးဖြစ်သွားတော့တာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာကိုသာ ပြကြရဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ဒုက္ခသစ္စာနှင့် ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှေးဦးစွာ ခွဲခြား၍ သိထားကြအုံးကဲ့၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ဆိုတာက ကိုယ်စိတ် ၂-ပါး မခံသာဒါကို ခေါ်တယ်။ ဒီဒုက္ခဝေဒနာသည် သုခသောမနဿဖြစ်သောအခါ သူမဖြစ်ဘူး၊ ဒုက္ခသစ္စာဆိုဒါကတော့ ဘာဝေဒနာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်သင်္ခါရတရားမှန်လျှင်ပါဒါချည်းဘဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာမှာ သဘော ၄-ခုရှိတယ်။ သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ ပိဋ္ဌနသဘော၊ သန္တာပသဘော၊ ၎င်း ၄-ခုရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက သင်္ခတသဘောကို ပြောကြရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သင်္ခတဆိုဒါက မာဂဓစကား၊ ဗမာလိုပြောရလျှင် သူ့ဘာသာသူဖြစ်နိုင်သောသတ္တိမရှိ။ အကြောင်းတရားတွေ စုပေါင်းပြီး ထောက်ပံ့မှု ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ဆိုဒါကဲ့။ ဒါကိုပင် ကာရကသတ္တိ၊ ဝေဒကသတ္တိ၊ အတ္တသတ္တိမရှိဘူးလို့ဆိုရတယ်။ ဒါကြောင့်

ကမ္မဿ ကာရကော နတ္ထိ၊ ဝိပါကဿစ ဝေဒကော။
သုဒ္ဓဓမ္မာ ပဝတ္တန္တိ၊ ဧဝံ တံ သမ္မဒဿနံ။

ကမ္မဿ- ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံကို၊ ကာရကော- ပြု
တတ်သော သူသည်လည်း၊ နတ္ထိ-ပရမတ္ထ ဓာတ်သဘာဝကြောင့်
မုချပုံသေ မရှိချေ၊ ဝိပါကဿစ- ' ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ
ထိုနှစ်တန်၏အကျိုးဝိပါက် ယင်းအချက်ကို၊ ဝေဒကော- ခံစား
တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ သူတပါးသည်လည်း၊ နတ္ထိ-
ကြောင်းကျိုးနှစ်ဝ ယင်းကိစ္စကြောင့် မုချပုံသေ မရှိချေ၊ သုဒ္ဓ
ဓမ္မာ- ပုဂ္ဂိုလ်မဘက် သက်သက်သော အကြောင်းအကျိုး ထို
နှစ်မျိုးတို့သည်၊ ပဝတ္တန္တိ- ဖြစ်ကပျက်ကာ ပြောင်းလဲကာ နေ
ကြကုန်၏၊ ဧဝံ-ဤသို့အကြောင်းအကျိုး ထိုနှစ်မျိုးတို့သာပါတ
ကားဟုမြင်သော၊ တံဒဿနံ-ထိုအမြင်သည်၊ သမ္မဒဿနံ-ဘုရား
ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ အရိယာတို့ ကောင်းစွာမသွေမြင်သော အမြင်တို့
သာတည်း။ ။ကိုင်း စိတ်ပရမတ်ကို စိစစ်ကြည့်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် စိစစ်တော်မူပါဘုရား။

ဆရာ မြင်စိတ်ဟာ မျက်စိအကြည်မရှိဘဲ သူ့သတ္တိနှင့်သူ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိရှိပေမဲ့ ရူပါရုံမရှိယင်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိနှင့် ရူပါရုံ ရှိပါတယ်တဲ့၊ အလင်းရောင် မရှိ
ယင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိ၊ ရူပါရုံ၊ အလင်းရောင် သုံးပါးလုံးရှိပါတယ်
တဲ့၊ ရူပါရုံသို့ ဦးလှည့်မှုဟုခေါ်ဆိုအပ်သော နှလုံး
သွင်းခြင်း မနုဿိကာရမဖြစ်ယင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီ မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊ နှလုံးသွင်း ဆိုတဲ့
အကြောင်းတရား လေးပါး မပေါင်းဆုံ မီခင်က
ခန္ဓာကိုယ်ထည်းမှာ မြင်စိတ်ရယ်လို့များ ရှိခဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဥပမာပေးကြအုံးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့၊

တပည့် ပေးတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ကြေးစည်ထဲမှာ အသံဟာ အမြဲတန်းရှိနေသလား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ မရှိပေမဲ့ ဒုတ်နှင့်ခေါက်လိုက်ယင် အသံဟာ ပေါ်
မလာဘူးလား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အသံဟာ ကြေးစည်နှင့်ဒုတ် မထိမီ
ကလဲ မရှိ၊ ထိပြီးယင်လဲမရှိ၊ ထိဆဲပစ္စုပ္ပန်ခဏမှာ
သာ ဖြစ်နေဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဘဲ မျက်စိက ကြေးစည်နှင့်တူတယ်၊ ရူပါရုံ
က ဒုတ်နှင့်တူတယ်၊ အလင်းရောင်က လက်မောင်း
နှင့် တူတယ်၊ နှလုံးသွင်းက အားထုတ်၍ တီးမှုနှင့်

တူတယ်၊ မြင်စိတ်က အသံနှင့်တူတယ်၊ အသံသည် ပစ္စုပ္ပန် ခဏမှသာ ရှိသလို မြင်စိတ်သည်လည်း မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊ မနသိကာရတို့ ပေါင်းစုကာ ထောက်ပံ့ဆဲပစ္စုပ္ပန်ခဏမှသာ ရှိတယ်၊ အမြဲတန်း ရှိ၍မနေ၊ အဲဒီသဘောကို သင်္ခတသဘောလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီလိုအကြောင်းတရား ထောက်ပံ့၍သာ ဖြစ်ပေါ်လာရ၏၊ သူ့သတ္တိနှင့်သူ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော သတ္တိမရှိ၊ ဒါတွေကိုမြင်တော့ အနတ္တဉာဏ် အမြင်ပေါက်၍ အတ္တသတ္တိ ကာရကသတ္တိ ဝေဒက သတ္တိတွေမရှိ၊ ဆိတ်သုဉ်း၍ နေဒါကို မြင်တော့ ဒါပေါ့၊ အဲဒီလို မြင်ဒါကို သုညတကို မြင်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ကဲကဲ ဝိပရိဏာမ သဘောကို ပြောကြအုံးဦးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ မောင်စိန်ရေ.....

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ကုလားကြီးနှင့် ကုလားမကြီးကမွေးတဲ့ အကောင်ကို ဘာကောင်လို့ ခေါ်မလဲ။

တပည့် ကုလားကလေးလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့၊ မြင်စိတ်၏ အမေနှင့်တူသော မျက်စိ အကြည်ကလဲ အပူနှင့်တွေ့လိုက် နီလိုက်၊ အအေးနှင့်တွေ့လိုက် ဖြူလိုက်နှင့် ဖောက်ပြန် တတ်သော အမျိုး၊ မြင်စိတ်၏ အဘေနှင့် တူသော ရူပါရုံကလဲ

သစ်ရာမှ ဟောင်း၍ သွားတတ်သဖြင့် ဖေါက်ပြန်
တတ်သော အမျိုး၊ အဲဒီလို ဖေါက်ပြန် တတ်သော
အကြောင်းတရားတွေ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်ပေါ်လာ
ရသော မြင်စိတ်သည် အဘယ်မှာ မဖေါက်ပြန်ဘဲ
နေပါ့မလဲကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့၊ မြင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး
လျှင် အမြဲတန်းရှိ၍ နေရဲ့လား။

တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိကိုမှိတ်လိုက်ယင် ချုပ်၍မသွားလား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါဖြစ်ခြင်း ဥပါဒ် သဘောမှ ပျက်ခြင်း ဘင်
သဘောသို့ ဖေါက်ပြန်ဒါဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကဲ ပိဋန သဘောကို ပြောကြအုံးစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ပိဋနဆိုဒါ ဗမာလိုပြောရယ် အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့
သဘောလို့ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်တယ်၊ ဘယ်တရားတို့
၏ အနှိပ်အစက်ကို ခံရသလဲဆိုတော့ ဒီမြင်စိတ်မှာ
ဖြစ်မှုခေါ်တဲ့ ဇာတိဘေး၊ ရင့်မှုခေါ်တဲ့ ဇရာဘေး၊
ပျက်မှုခေါ်တဲ့ မရဏာဘေး ၎င်းဘေးသုံးပါးတို့၏
အနှိပ် အစက်ကို ခံနေရသည့် အတွက် ဖြစ်လိုက်
ပျက်လိုက်နှင့် တည်တံ့ခွင့်ကို မရဘဲ ပင်ပန်းနေရ
ဒါမဟုတ်လားကဲ့။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို အနှိပ်အစက်ခံနေရ၍ ပင်ပန်းနေတဲ့ သဘောကို ပီဠာန သဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ သန္တာပသဘောကိုပြောကြအုံးစို့ ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါတုရား။

ဆရာ သန္တာပ ဆိုတာ ဗမာလို ပြောရယ် ပူပန်ရတဲ့ သဘောလို့ ဆိုတယ်။ ဘယ်လို ပူပန်နေရသလဲ ဆိုတော့ ဥပမာ ပေးအုံးမကဲ့၊ မောင်စိန်တို့ ရွာမှာ သူခိုး ဒါးပြ ရှိတယ်ဆိုယင် စိတ်ချ၍ မအိပ်ရက် ငါတို့အိမ်များတိုက်မလားလို့ ပူမနေရဘူးလား။

တပည့် ပူနေရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့၊ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်ဆိုတဲ့ သင်္ခါရတရားထဲမှာ ဘယ်သင်္ခါရဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီသုံးပါး ပါလာတဲ့အတွက် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးကို အမြဲ ပူနေရတယ်။ ပူလို့ကော ရသလားဆိုတော့မရပါဘူး၊ အိုဒါ နာဒါ သေဒါ ပါဘဲ မလွတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ပူစရာကောင်းတဲ့ ဘေးသုံးပါးရှိနေဒါကိုပင် သန္တာပ သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက စိတ်ပရမတ်မှာရှိသော ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်ကဲ့၊ ကျန်တဲ့ စေတသိက်၊ ရုပ်တို့မှာလဲ ၎င်းအတိုင်းဘဲ၊ ဘိုးသူတော် စိပ်ပုတီး စိပ်သလို

ပေါ့ကွယ်၊ မင်း ဘိုးသူတော် စိပ်ပုတီး စိပ်တာကို
ကြားဘူး သလား။

တပည့် မကြားဘူးပါ ဘုရား၊

ဆရာ အေး မကြားဘူးသေးယင်လဲ ပြောရအုံးမှာပေါ့၊
ရှေးတုန်းက ဆရာတော်ကြီး တပါးက သူ့ကျောင်း
မှာနေသော ဘိုးသူတော်ကို အမိန့်ပေးသတဲ့၊ ပေးပုံ
က ဟဲ့သူတော် နင် 'စားပြီးအိပ်နေဘိကွဝေ သေယင်
ငုပ်တုတ် ဂိဇ္ဈကုဋ်' ဆိုဒါလို စားကာ အိပ်ကာ မနေ
နှင့် ပုတီး တနေ့လျှင် အပတ် ၁၀၀-ရအောင် စိပ်
ဟဲ့လို့ အမိန့်ပေးသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘိုးသူတော်က ပုတီး
စိပ်ရန် ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းသတဲ့၊ ဒီတော့ဆရာတော်
ကြီးက ပုတီးတလုံးကို 'သောဘဂဝါ ဣတိပိအရဟံ'
ဟု ဆို၍ စိပ်လို့ ပေးလိုက်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘိုးသူတော်
ကလဲ ၎င်းကမ္မဋ္ဌာန်းကို မမေ့အောင် ပါးစပ်က ဆို
လျက် မိမိနေရာ စရပ်ကျောင်းကိုပြန်၍ ဖာဏ်ပလ္လင်
ခွေကာ 'သောဘဂဝါ ဣတိပိ အရဟံ' ဟု တခါ
ဆိုလိုက် ပုတီးတလုံး ချလိုက်နှင့် ပြုလုပ်ရာ ပုတီး
၄-၅ လုံး ချမိတော့ စဉ်းစားပြန်သတဲ့၊ ဟိုအလုံးလဲ
အရဟံ ဒီအလုံးလဲ အရဟံ အတူတူချည်းဘဲ၊ စား
ရေးတဲ့အခါမှာ တူနေလျှင် "၎င်း" လို့ ရေးရဒါဘဲ၊
အခုလဲ မထူးပါဘူးလေဟု အကြံဖြစ်ကာ စိပ်ပုတီး
ကို လက်သီးမှာစွပ်လျက် '၎င်း၊ ၎င်း' ဟု ဆိုကာ
အပတ်တရာပြည့်အောင် ဝင့်လိုက်သတဲ့၊ ၎င်းနောက်

ကိုင်း ဒီနေ့တော့ နေ့တွက်စီပြီ ဆိုပြီး တခေါခေါ
နှင့် အိပ်ရောတဲ့ကဲ့၊ အဲဒီလိုပေါ့ တရားဆိုဒါ တခု
လောက် သဘောပေါက်သွားလျှင် “၎င်း” တွေ
ချည်းဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောဆိုခဲ့ပြီးသော ဒုက္ခသစ္စာအနက် သဘော
ကြီး လေးချက်ကိုမြင်မှ ဒုက္ခသစ္စာကိုမြင်သည် မည်
တယ်၊ ဗိုက်ထဲကနာဒါတွေ၊ ကျောထဲက အောင့်
ဒါတွေ၊ ပေါင်တွေ တောင့်တင်းဒါတွေကို ဒုက္ခ
ဝေဒနာလို့ မှတ်ရမယ်၊ ၎င်းဒုက္ခဝေဒနာကိုတော့
ခွေးလဲ သိဒါဘဲ ဝက်လဲသိဒါဘဲ နွားလဲသိတာဘဲ၊
ဒီဒုက္ခဝေဒနာကို သိလို့သာ တရားသိရမယ် ဆိုယင်
ငရဲသားတွေက အရင်ဆုံး ကျွတ်တမ်းဝင်ရမှာပေါ့၊
ယခုလူတွေ ပြောနေကြဒါက မအောင့်နိုင်ဒါ ဒုက္ခ
သစ္စာလို့ ပြောနေကြတယ်၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မအောင့်
နိုင်ဒါ ဒုက္ခဝေဒနာလို့သာ ဆိုရမည်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ
နှင့် ဒုက္ခသစ္စာကို ခွဲခြား၍ သိနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဆရာ
ကောင်းနှင့် တွေ့မှ ခွဲခြား၍သိရတယ်၊ အချို့ကလဲ
ပြောကြသေးတယ်၊ ဘုရားတောင် ဒုက္ခရစရိယာ
ကျင့်ရသေးဒါ၊ အဆင်းရဲမခံဘဲ ဘယ်နှယ်နိဗ္ဗာန်ကို
ရမလဲလို့ ဆိုကြတယ်၊ ဒီလူတွေကို ကြောင်တောင်
ကန်းတွေလို့ ဆိုချင်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ဒါကတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်လို့ ဘုရား ဖြစ်တာလား၊ သို့မဟုတ် ၎င်းအကျင့်သည် အတ္တ ကံလမထာနုယောဂ အကျင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု သိပြီး လိုအကျင့်ကို ပယ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို အား ရှိအောင် မွေး၍ မယ်သူဇာလှူသော နို့ဆွမ်းကို စားပြီးမှ ဘုရားဖြစ်တာလား ဆိုဒါကို မောင်စိန် ရေ စဉ်းစား၍ဖြေစမ်း။

တပည့် မယ်သူဇာ၏ ဆွမ်းကို စားပြီးမှ ဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား၊

ဆရာ ဒဲဒီ မယ်သူဇာ၏ နို့ဆွမ်းကိုစားပြီးမှ ဘုရားဖြစ် ကြောင်းကို သိကြပါရက်သားနှင့် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်လို့ဘဲ ဖြစ်သယောင်ယောင် ပြောနေကြဒါ ကြောင်တောင် ကန်းဘဲ မဟုတ်လားကွဲ့ မောင် မိန်ရှဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လူတိုင်းလိုလိုပင် ထင်ကြဒါက တောထွက်မှဘဲ တရားရ မယောင်ယောင် ဂူထဲအောင်းမှဘဲ တရား ငွေ့မယောင်ယောင် ထင်နေကြတယ်ကွဲ့ မောင်စိန် ရှဲ့။

တပည့် အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ တရားဆိုဒါ တောထဲထွက်တိုင်းလဲမရ ဂူထဲအောင်း တိုင်းလဲမရဘူးကွဲ့၊ ဘယ်လိုမှရမှာလဲဆိုတော့တရား

ပြဆရာကလဲ သပ္ပုရိသဖြစ်ပါမှ မိမိကလဲ တရားကို နာ၍ ရိုရိုသေသေဆင်ခြင်ကာ ပယ်သင့်ဒါကို ပယ် ပြီး ယူသင့်ဒါကိုယူမှ တရားကိုရဒါကဲ့၊ တရားဆိုဒါ ခန္ဓာမှသာသာရှိတယ်၊ တောထဲမှာမရှိဘူး၊ တောထွက် တယ် ဂူအောင်းတယ်ဆိုဒါ အာရုံဆိတ်ငြိမ်ဘို့မျှသာ ဖြစ်တယ်၊ အရေးကြီးဒါက ဆရာကောင်း တွေဘို့ ဘဲ မောင်စိန်ရဲ့၊ မင်းကော လူ့တူထင်သလို တော ထွက်မှ ဂူအောင်းမှလို့ ထင်သလား။

တပည့် တပည့်တော်လဲ ထင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရှေးတုန်းက အမရပူရခေါ် တောင်မြို့တွင် ထီးနန်း စိုက်သော ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးသည် ရွှေကြက် ယက်ဘုရားကို အဖူးအမြော်ထွက်သတဲ့၊ ဘုရားကို ရောက်၍ အင်မတန်ကျယ်ဝန်းသော နှောဝတီမြစ် အပြင်ကို မြင်ဒါနဲ့....အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး ကို ခေါ်ပြီး ပြောသတဲ့၊ ဘယ်လိုပြောသလဲ ဆိုတော့ “ပေါ်ဦး....ဒီလောက်ကျယ်ဝန်းသော မြစ်ကြီးကို ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်အောင် ကူးနိုင်ပါ့ မလား” လို့ မေးသတဲ့၊ ဒီတော့ ပေါ်ဦးက “ရွှေဘုန်းတော် ကြောင့် ကူးနိုင်ကြောင်းပါဘုရား” လို့ သံတော်ဦး တင်သတဲ့၊ ဒီတော့ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးက အံ့သြ သောအမူအရာဖြင့် “ကူးနိုင်ယင်ကူးစမ်းပါငါကြည့် မယ်” လို့ အမိန့်ရှိသတဲ့၊ ဒီတော့ ဦးပေါ်ဦး က ခါးတောင်းကို မြှောင်နေအောင် ကြိုက်လျက် ဟို ကြည့် ဒီကြည့်နှင့် မြစ်နမ်းအတိုင်း ပြေးနေ

သတဲ့၊ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်က ဒီပေါ်ဦးဟာ မြစ်ကို မကူးဘဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ပြေးနေရုံသာ ပြေး နေတယ်။ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်မည်လဲလို့ ပြောဆို လျက် မင်းချင်းယောက်ျား တယောက်ကို ခေါ်ပြီး ပေါ်ဦးကို အမြန်လာရမည်ဟု အမိန့်တော်ပြန် ချေဟု စေခိုင်းသတဲ့။ မင်းချင်း ယောက်ျားလဲ အမြန် ပြေး လျက် ဦးပေါ်ဦး ကို ရှင်ဘုရင် ခေါ် နေကြောင်း ပြော တော့ ဦးပေါ်ဦးလဲ ဘုရင်ထံ ရောက်လာသတဲ့။ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ပြောသတဲ့ “ဟဲ့ပေါ်ဦး မြစ်ကို ကူးပါလို့ခိုင်းသည်ကို မကူး ဘဲ ဘာပြု၍ပြေးနေရသလဲ”ဟု ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ဦးပေါ်ဦး က “မှန်လှပါ အမိန့်တော် အတိုင်း ကူးဘို့ရာလှေရှာနေကြောင်းပါဘုရား”လို့ သံတော် ဦးတင်သတဲ့။ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်က “လှေနှင့်သာကူး ရယင် လူတိုင်း ကူးနိုင်ရဲ့” မိန့်တော် မူသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဦးပေါ်ဦးက “မှန်ပါရှေ့ဘုန်းတော်ကျန် ဝန်ပေါ် ဦး လဲ လူတိုင်းထဲကပါဘုရား”ဟု သံတော်ဦး တင် ပြန်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကလဲ ပြုံးတော်မူလျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်တော်မူသတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့၊ ယခုလဲ မောင်စိန်မှာ လူတိုင်းထဲကပေါ့။

တပည့် မှန်ပါ ယခုတော့ လူတိုင်းထဲက မဟုတ်တော့ပါ ဘုရား။

ဆရာ လူတွေထင်တဲ့ အတိုင်းသာ မှန်နေယင် ဘုရား တောင် ပွင့်စရာမလိုဘူးကဲ့၊ လူတွေထင်ဒါကတမျိုး

ဖြစ်တကတမျိုးမှီသာ ဘုရားပွင့်ရခြင်း ဖြစ်တယ်
မောင်စိန်ရဲ့၊ လူတွေထင်ဒါက လူတကာနှင့် မတူ
အောင်နေမှ၊ မတူအောင်စားမှ၊ မတူအောင်အိပ်မှ
အထင်ကြီးကြတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ
စားပေါက် ချောင်နေဒါပေါ့၊ အရေးကြီးဒါက
အသိဉာဏ်သာ အရေးကြီးတယ်၊ အသိဉာဏ်ကိုလဲ
ဆရာကောင်းကို တွေ့၍ မှီဝဲဆည်းကပ်မှ ရမယ်၊
ဘာကြောင့် အသိဉာဏ်သည် အရေးကြီးသလဲဆို
တော့ အသိဉာဏ်နှင့်သာ ကိလေသာကို သေ
အောင် သတ်နိုင်တယ်၊ သီလသမာဓိက ဉာဏ်၏
အကူ အညီမျှသာ ဖြစ်တယ်၊ သီလသည် ဝိတိက္ကမ
ကိလေသာကိုသာ ပယ်နိုင်၍ ကျန် ကိလေသာကို
မပယ်နိုင်၊ သမာဓိက ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာကိုသာ
ပယ်နိုင်၏။ ကျန်ကိလေသာကို မပယ်နိုင်၊ အသိ
ဉာဏ်ပညာကမှ အနုသယကိလေသာကို ပယ်နိုင်
တယ်။ အနုသယသေယာင် ဘာကိလေသာမှ မဖြတ်
နိုင်တော့ပြီ။ ဥပမာပေးအုံးမယ်....သူခိုး ဒါးပြဲများ
ဟာ ဘယ်အချိန်ကို အားကိုး၍ မိုက်ကြဒါလဲ။

တပည့် မှောင်မိုက်သော ညအခါကို အားကိုး၍ မိုက်ကြပါ
တယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့....ညအခါနှင့် အဝိဇ္ဇာနှင့် တူတယ်၊ သူခိုး
ဒါးပြဲနှင့် ကိလေသာနှင့်တူတယ်၊ တရားကို မသိ
မှ အဝိဇ္ဇာက အားကြီးလေလေ ကိလေသာတွေက

ထကြွလေလေဘဲ၊ ဒါကြောင့်အဝိဇ္ဇာကို မူလတရား
လို့ ဟောတော်မူဒါပေါ့၊ အဝိဇ္ဇာသေလျှင် ကိလေ
သာအားလုံး သေတော့ဒါဘဲ၊ အမှောင်ကိုမလိုချင်
ယင် ဘာလုပ်ရသလဲ။

တပည့် ဓာတ်မီးထွန်းပေးရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့....အဝိဇ္ဇာမှောင်ကို မလိုချင်ယင် ညဏ်
ဓာတ်မီးကို ထွန်းပေးရတယ်၊ အသိညဏ်ကမှ ကိ
လေသာကို နိုင်ဒါကဲ့ သို့သော်လဲ အသိညဏ်က
သုံးမျိုးရှိပြန်တယ်။

တပည့် မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ သညာသိ၊ ဝိညာဉ်သိ၊ ပညာသိဟူ၍ သုံးမျိုးရှိတယ်၊
အဲဒီသုံးမျိုးတို့တွင် သညာသိဆိုဒါက စာသင်ဘူး၍
သော်၎င်း၊ စာဘတ်ဘူး၍သော်၎င်း၊ ကြားဘူးနားဝ
ရှိ၍သော်၎င်း သိတဲ့အသိကိုခေါ်တယ်၊ အဲဒီသညာ
သိဖြင့် ကိလေသာကို မသေစေနိုင်ဘူး၊ ဒီအသိ မျိုး
ကိုတော့ ကိလေသာက ခေါင်းတောင် မခဲဘူးကဲ့၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပကမကြီး၊ ပထမကျော်၊
ဓမ္မာစရိယ၊ တိပိဋကဓရ၊ သိရောမဆီ အောင်ပြီး
သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘာမျှအနှစ်သာရ မရှိသော
လောကီပညာတွေကို အနှစ်သာရအားဖြင့် အထင်
ကြီးကာ ညကျောင်းကိုပိုက်ဆံပေး၍ တက်ကြွတယ်
မဟုတ်လား၊ ၁၉၅၈-ခုနှစ်က ၁၀-တန်းဖြေစာရင်း

တွင် ဘုန်းကြီး ၄၀၀၀-ပါသည်ကို သတိပြုကြ၊
 ဒီအထဲတွင် ပထမကြီး၊ ပထမကျော်၊ ဓမ္မာစရိယ
 တွေ အများကြီး ပါဝင်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ အနှစ်
 သာရမရှိသောပညာကို မြတ်နိုးခြင်းသည် သညာ
 သိမျှသာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
 ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပဋိပတ်ကို ကြိုးစားလိုစိတ်
 မရှိ၊ သူတို့၏ လက်မှတ်ကလေး တံဆိပ်ကလေးဖြင့်
 သာ ဝါကြွား၍နေလိုကြ၏။ သံဝေဂဉာဏ်မှာ အ
 နည်းငယ်မျှမရှိ၊ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရမှုသည်လည်း သညာ
 သိမျှဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ သညာသိမျှသာ
 ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် နို့စို့ကလေးသူငယ်နှင့်
 သာ တူပေသည်။ မမှီဝဲထိုက်သေးချေ၊ ဗဟုသုတမျှ
 သာ အလိုရှိမှုမှီဝဲနိုင်ပါ၏။ သညာသိကာ ဖရိယတ်
 ဉာဏ်ပေတည်း။

တပည့် ဝိညာဉ်သိကို အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ဝိညာဉ်သိက ပဋိပတ်ဉာဏ်ကို ခေါ်တယ်။ သူက
 အရာကျယ်တယ်။ ဝိပဿနာကို လေ့လာဆင်ခြင်
 သည်မှ မဂ်ဉာဏ်တိုင်အောင် ဉာဏ်စုများသည်
 ဝိညာဉ်သိတွေချည်းဘဲ။ သညာသိနှင့် သိထားတဲ့
 အတိုင်းဆင်ခြင် ပွားများ၍ ပဋိပတ်လမ်းသို့ရောက်
 လာယင် သံဝေဂဉာဏ်သည် ဖြစ်လာတယ်။ သံဝေဂ
 ဉာဏ် မဖြစ်သေးယင် ပဋိပတ်ခန့်သို့ မရောက်
 သေးဟုမှတ်၊ ၎င်းဉာဏ်ဖြစ်လာယင် လောကီဂုဏ်

နှင့် လောကီပညာတွေကို သိတ်ပြီး အန္တပုထုဇဉ် တုန်းကလို အထင်မကြီးတော့ဘူး။ လောကီကို အနှစ်သာရအားဖြင့် ထားသူကိုမြင်ယင် ၎င်းလူကို အထင်သေးပြီး ရယ်ချင်သလိုဖြစ်လာတယ်။ မြင် မြင်ကရ လူကိုအထင်မကြီးပြီ။ မှီဝဲရမည့်လူကိုရွေး ချယ်၍လာတော့သည်။ အဲဒါ နာနာသတ္တ ဥလ္လော ကနဘေးက လွတ်တော့ဒါဘဲ။ ဘာဝနာပွားရဒါကို တရားစကားဆွေးနွေးရဒါကို အရသာတွေ့၍လာ တော့သည်။ သူတော်ကောင်း စကားကိုသာ ကြား ချင် လာတော့သည်။ သူတော်ကောင်းဖြစ်၍ လာ တော့သည်။ သူယုတ်မာကို ရှောင်ကြဉ် လိုတော့ သည်။ ဂုဏ်ပကာသနကိုလည်း သိတ်ပြီး မလိုလား တော့ချေ။ သို့သော် ပြတ်ပြတ်ကြီးကား မဖြစ်နိုင် သေးချေ။ ပုံကလေးတခုပြောအုံးမယ်မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ချေးတုန်းက လူတယောက်သည့် စီးပွားရေးကလဲ ကျပ် လုပ်ရကိုင်ရဒါကလဲ ပင်ပန်းလွန်း၊ မယားက လဲ ဆင်းရဲသည့်အလိုက် ပြုပြင်ခြင်းကလဲ မရှိဖြစ် နေတော့ ၎င်းလူမှာ တဏှာသည် ငြိမ်ပြီးမရှိသလို ဖြစ်နေဒါပေါ့။ ဒီတော့ လင်ကရှေ့ခန်းက နေပြီး ညည်းသတဲ့။ ဘယ်လိုညည်းသလဲဆိုတော့ “ငါ့မှာ တောသထွက်ချင်တော့တယ်။ ဒီသားမယားတွေ ငါ့ကြောင့်သာ အိမ်မှာ နေရပါတော့တယ်။ ငါ့အလို

ဆိုယင် အိမ်စိတ်တွေဟာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး” လို့
ညည်းသတဲ့၊ ဒီလိုခဏခဏညည်းတာကို မိန်းမက
ကြားရတော့ “ငြီးငွေ့ယင်လဲ ရဟန်းပြုပါ၊ ငါတို့
အတွက်တော့ ဘာမှမပူနှင့် ဖြစ်သလိုလုပ်ပြီး ရှာ
စားပါ့မယ်” လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ လင်က
“အင်း....စဉ်းစားပြီးပြောလေ ငါရှိလို့သာ မင်းတို့
သားအမိကို လူလေးစားဒါ၊ ငါမရှိယင် ဘယ်သူမှ
လေးစားမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့
မိန်းမက “အမယ်လေး မပူပါနဲ့ မွေးတုန်းက တ
ယောက်ထဲ မွေးခဲ့ဒါပါ၊ ရှင်ကိုယ်ကိုသာရှင်အရေး
စိုက်ပါ၊ ကျမတို့ကိုဘာမှပူစရာမလိုပါဘူး၊ စဉ်းစား
စရာလဲ မလိုပါဘူး၊ ရဟန်းဝတ်ချင်ယင် အခုဘဲ
ဝတ်ဝတ် ကျမတို့ကိုတော့ ထဲပြီးမပြောပါနှင့်” လို့
နှုတ်သီး ကောင်းကောင်းနှင့် ပြောတော့ “အဲလေ
နင်တို့မစဉ်းစားယင်လဲ ငါစဉ်းစားရအုံးမှာဘဲ” လို့
ပြောသတဲ့၊ အဲဒီလို ပြတ်လဲပြတ်ချင်ရဲ့ မပြတ်လဲ
မပြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသေးသော အသိကို ဝိညာဉ်သိ
လို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပညာသိကို ပြောကြအုံးစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ပညာသိ ဆိုဒါက ပဋိဝေဓဉာဏ်ကို ခေါ်ဒါကဲ့၊
အမှားစွဲတွေကို တခါတည်း အမြစ်ပြတ် စွန့်နိုင်တဲ့

ညဏ်ကိုခေါ်တယ်။ ဥပမာ-ဗမာတယောက်သည် အမှန်တရားကို မသိခင်တုန်းက ကမ္ဘာပျက်ရက်မှာ အိမ်တိုင်မထူရဲဘူး၊ နောက်ဆရာကောင်းနှင့်တွေ့၍ အမှန်တရားကိုသိတော့ ဒီကမ္ဘာပျက်ရက် ဘာရက် ညာရက်ဆိုတာတွေဟာပညတ်တွေဘဲဟုမကြောက် တော့ဘဲ အိမ်တိုင်ထူရဲသွားတယ်၊ ထူရဲတဲ့ညဏ်က မဂ်ညဏ်နှင့်တူတယ်၊ အမှားစွဲပျောက်တာက သမု ဒယသစ္စာ ကွာဒါနှင့်တူတယ်။ ကြောက်စိတ်ကဒုက္ခ သစ္စာနှင့်တူတယ်၊ ကြောက်စိတ်ပြေ၍ချမ်းသာမှုကို ရဒါက နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုဒါနှင့် ထူ တယ်၊ သို့သော် ပင်ကိုက အယူ မရှိကြသော ကုလား၊ တရုပ်တို့ကလဲ ကမ္ဘာပျက်ရက်မှာ အိမ်တိုင် ထူရဲကြတယ်။ အဲဒီအရံက ခပ္ပတာရဲမို့ ပညာသိ မဟုတ်၊ ရဲရင့်ခြင်းသည်လောဘရဲ၊ ဒေါသရဲ၊ မောဟ ရဲ၊ ဓမ္မတာရဲ၊ ပညာရဲဟုငါးမျိုးရှိတယ်၊ အဲဒီငါးမျိုး တို့တွင် ပညာရဲသာ အဘိုးတန်သည်၊ ကြွင်းသော ရဲရင့်ခြင်းများသည် အဘိုးမတန်ချေ၊ ဥပမာ တီ ကောင်သည်သူတပါးကိုလည်း မသတ်၊ သူ့ဥစ္စာကို လည်းမခိုး၊ ကာမေသုကိုလည်းမပြု၊ မုသားလည်း မထို၊ သုရာမေရယလည်းမသောက်၊ ငါးပါးသီလ လုံပေသည်၊ ဒါပေမဲ့ ဓမ္မတာသီလမို့ နတ်ပြည်သို့ မရောက်၊ အဲဒီလိုဘဲဓမ္မတာရဲမို့ ပညာသိမဆိုရ၊ အမှားအမှန်ကို ပညာဖြင့်သိပြီး ရဲသော အရံမှ ပညာသိ ဆိုရမယ်၊ ယခု ပြောခဲ့ဒါက အသိ

သုံးမျိုး ဖြစ်တယ်၊ အရိယာသစ္စာကိုပြန်ဆက် ကြစို့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဆက်တော်မူပါဘုရား။

ဆရာ တကယ်ရှိတဲ့ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တို့သည် စင်
စစ်အားဖြင့် သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊
ပိဋ္ဌနသဘော၊ သန္တာပသဘောတရားတို့သာ ဟုတ်
ပါကလားလို့ ပညာသိဖြင့် သိလိုက်ယင် ၎င်းစိတ်၊
စေတသိက်၊ ရုပ်တို့မှာ အနှစ်သာရမရှိဒါတွေ (ဝါ)
အနတ္တသဘောတွေ ဖေါက်ပြန်တတ်သောကြောင့်
ကြောက်စရာ ကောင်းသော အနိစ္စ သဘောတွေ၊
နှိပ်စက်တတ် ပူပန်တတ်သောကြောင့် လန့်စရာ
ကောင်းသော ဒုက္ခသဘောတွေ မြင်၍လာဒါပေါ့၊
အဲဒီလို သင်္ခတတရားတွေမှာ ဘေးရှိဒါကို မြင်လာ
ယင် သင်္ခတတရားတို့၏ ချုပ်ရာ အသင်္ခတပရမတ်
နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ကို စိတ်က အာရုံပြုတော့ဒါပေါ့၊ ဥပမာ
နောက်က ခွေးလိုက်လာယင် ခွေးလွှတ်ရာကိုသာ
အားကိုးသလို သင်္ခတတရားသည် ဘေးအစုဘဲလို့
အမှန်သိယင် သင်္ခတချုပ်ရာ အသင်္ခတမှသာ ဘေး
ကင်းမှာဘဲလို့ စိတ်သည် ဖြစ်ရမဲ့ဘဲကဲ့၊ အဲဒါက
ဂေါတြဘူညာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်ဒါလို့ ခေါ်တယ်၊
ဒီလို ဂေါတြဘူညာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်လိုက်ယင်
ကြောက်စရာကောင်းသော သင်္ခတတရားကို စိတ်
က လတ်ကရော့ကဲ့၊ အဲဒီလို လွတ်တာတ မဂ်ဉာဏ်

ဘဲကွဲ၊ (၀၂) မဂ်ညဏ်ဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာကို သိသော
 ကြောင့် သမုဒယသစ္စာ ကွာဒါလို့လဲဆိုနိုင်ပါတယ်။
 ဥပမာ - မျောက်များသည် သစ်ကိုင်း တကိုင်းမှ
 တကိုင်းသို့ ပြောင်းသလိုပေ။ မျောက်တွေ ခုန်တဲ့
 အခါ အကိုင်း ဟောင်းကိုလဲ လွှတ်လျက် အကိုင်း
 သစ်ကိုလဲ ရှေးရှုလျက် ခုန်ဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဘဲ သင်တတည်းဟူသော အကိုင်းဟောင်းကို
 လွှတ်လျက် အသင်တတည်းဟူသော အကိုင်းသစ်
 ကို ရှေးရှုလျက် မဂ်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်
 ကွဲ မောင်စိန်ရှဲ့၊ ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပုံကို ပြောအုံးမယ်
 နားထောင်၊ ဖိုလ်စိတ် ဆိုဒါက အကျိုးစိတ်ကို ဆို
 ဒါ၊ ဘယ်လို အကျိုးစိတ်လဲဆိုတော့ မဂ်စိတ်ဖြင့်
 နိဗ္ဗာန်ကိုလဲမြင် ကိလေသာကိုလဲ သတ်ထားဒါ
 ဖြစ်သည့်အတွက် ရန်သူဘေးမှ အေးမြခြင်း၊ တသံ
 သရာလုံးက မမြင်ဘူးသော နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်ရသဖြင့်
 ဝမ်းသာရွှင်လန်းချမ်းသာမှု ဖြစ်တာကို ဖိုလ်စိတ်
 လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီလို မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊
 နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတွေကိုရခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏
 တရားတော်ကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကြောင့် “သွာက္ခာတော ဘဂဝတာ ခမ္မော”
 လို့ ဟောတော်မူဒါပေ။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား

တော်ကြီးသည် မဂ်၊ဖိုလ်၊နိဗ္ဗာန်၊ သုံးတန်ချမ်းသာ
အတွက် မကွေ့မထောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မှန်စွာ
ဟောထားသော တရားကြီးပါကလားလို့ ဉာဏ်
ဖြင့် သွာက္ခာတတာဂုဏ်ကို မတွေ့ရပါလား။

တပည့် တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နိဗ္ဗာန် ချမ်း သာ ကြီး ကို လဲ ဂေါတြ ဘူညာဏ်၊
မဂ်ညာဏ်တို့ဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် မြင်ရ၊ ဖိုလ်ညာဏ်
ဖြင့် နိဗ္ဗာန်အရသာကို ကိုယ်တိုင် ခံစားရသဖြင့်
တရားတော်၏ သန္တိဋ္ဌိကဂုဏ်ကို မတွေ့ရပါလား။

တပည့် တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မဂ်ညာဏ်ဖြင့် ကိလေသာကိုသတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်
ရတော့ ဝမ်းသာမှု၊ နိဗ္ဗာန်၏ အရသာကို ခံစားမှု
ဟု ဆိုအပ်သော ဖိုလ်စိတ်တို့လဲ ဖြစ်ပါရော့ကဲ့၊
အကြောင်းဖြစ်သော မဂ်စိတ်နှင့် အကျိုးဖြစ်သော
ဖိုလ်စိတ်ကြားမှာ စိတ်တလုံးမှ မခြားဘဲ တဆက်
တည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အတွက် “အကာလိ
ကော” အခါမလင့် အကျိုးပေးတတ်၏ဟု ဆိုအပ်
သော အကာလိကဂုဏ်ကြီးကိုလဲ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်
တော့ဒါဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လာကြစမ်း၊ ကြည့်လွှဲကြစမ်းလို့ တအံ့ကဿ ပြဘို့
ကောင်းသောအရာသည် အလွန်တူးဆန်း၍ တခါ
မှ မကြုံဘူးသော အာရုံကိုသာပြသင့်တယ်၊သုံးထွေ

တဘုံအတွင်းရှိ လောကီ အာရုံတို့သည် တဘဝ
မတွေ့ရယင် တဘဝမှာတွေ့မြဲမို့ အာရုံအရိုးတွေ
သာဖြစ်ကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်၊ မဂ်၊ ပိုလ်၊ ချမ်းသာကြီး
ကို ဘယ်ဘဝ တုန်းကများ တွေ့ဘူး ကြသလဲ
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မတွေ့ဘူးပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဘယ်ဘဝတုန်းကမှ မကြုံဘူး မတွေ့ဘူး
တဲ့ အာရုံကြီးမို့ လာကြစမ်း၊ ကြည့်လို့ ကြစမ်းပါ
လို့ ခေါ်ပြီးလျှင် ပြလို့သာရယာ ပြဘို့ မကောင်း
ဘူးလား။

တပည့် ကောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “ဟေပသိကော” လို့ ဆိုဒါပေ၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကမှာ အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ ခာတ်လုံးများကို
မိမိ ကိုယ်မှာ အမြဲတန်း ဆောင်ထားရိုး မရှိကြ
ဘူးလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သူတို့ ဆောင်ထားတဲ့ အင်း၊ အိုင် လက်ဖွဲ့၊ ခာတ်
လုံးများသည် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးနှင့်
အပါယ်ဘေးများကို ကာကွယ်နိုင်ကြရဲ့လား။

တပည့် မကာကွယ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မဂ်ချမ်းသာ တည်းဟူသော အင်း၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ တည်းဟူသော လက်ဖွဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ တည်းဟူသော ဓာတ်လုံးများသည် သံသရာ ဘေးအပေါင်းကို ကာကွယ်နိုင်သောကြောင့် အမြဲတန်း မဆောင်ထားသင့်ပါလား။

တပည့် ဆောင်ထားသင့်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အေး.... ဒါကြောင့် “ဩပနေယျကော”လို့ ဆိုဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကီရတနာဖြစ်ကြသော ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ ကျောက် စသည့် ရတနာများသည် ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့်ဆက်ဆံသောကြောင့်၎င်း၊ သေသောအခါ မပါသောကြောင့်၎င်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းစစ်ရဲ့လား။

တပည့် မစစ်ပါဘုရား။

ဆရာ မိမိ ရရှိထားသော မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကြီးကို ဘယ်ရန်သူမျိုးဖျက်ဆီးနိုင်ကြသလဲ။

တပည့် ဘယ်ရန်သူမှ မဖျက်ဆီးနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ သောတာပန် တည်ပြီးယင် နောက်နောက် ဘဝမှာ ပုထုဇဉ် ပြန်ဖြစ်ရိုးထုံးစံမရှိသောကြောင့် ဘဝတပါးသို့လဲ ထိုချမ်းသာ ပါသွားတော့သည်။ သို့အတွက် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလို့ မဆိုနိုင်ပါလား။

တပည့် ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ရတနာသီရိ ၈-၇

- ဆရာ အေးဒါကြောင့် “ပစ္စတ္တိဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညုဟိ” လို့
ဆိုဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးကို မျက်
စိန်မြင်ရသလို ကိုယ်ပိုင်ညာဏ်ဖြင့် မမြင်ရပါလား။
- တပည့် မြင်ရပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဒီလို မြင်ရတော့ တရားအပေါ်မှာ မတုန်မလှုပ်
ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားဖြစ်မလာပါလား။
- တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါ “ဓမ္မေ အဝေစ္စ ပဿာဒေါ” ဆိုသော-သော
တာပန်အင်္ဂါထဲ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ မြတ်စွာဘုရားက....

ယောဟိ ပဿတိ သဒ္ဓမ္မံ၊ သော မံ ပဿတိ ပဏ္ဍိတော။
အပဿမာနော သဒ္ဓမ္မံ၊ မံ ပဿမ္ပိ န ပဿတိ။

ယောပဏ္ဍိတော- အကြင်သစ္စာမြင်ငြား ငါ့ချစ်သားသည်၊
သဒ္ဓမ္မံ-သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို၊ ပဿတိ-ကောင်းစွာမသွေ
သိမြင်လေ၏၊ သောပဏ္ဍိတော-ထိုသစ္စာမြင်သိ ပညာရှိသည်၊
မံ-သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားကို၊ ပဿတိ-ယူဇနာတရာဝေးကွာ
သော်လဲ အမြဲမြင်သည်မည်၏၊ ယောဗာလော-အကြင်သစ္စာမသိ
လူငယ်သည်၊ သဒ္ဓမ္မံ-သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို၊ နပဿတိ-
အဝိဇ္ဇာတိမ်လုံး ပိတ်ကာဖုံးသဖြင့် လုံးလုံး မထင် မသိမြင်၊

သောဗာလော- ထိုသစ္စာမသိ လူဒိဋ္ဌိသည်၊ မ-သင်တို့ဆရာ ငါ
ဘုရားကို၊ ပဿမ္မိ - မျက်လုံးနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် တသက်လုံးဘက်
ကာကြည့်ငြားသော်လည်း၊ နပဿတိ- ကောင်းစွာပိုင်ပိုင် မမြင်
နိုင်ပါတကား။

အဲဒီလို တရားမြင်မှ ဘုရားကို မြင်မယ်လို့ ဟောတော်မူခဲ့
သည့်အတိုင်း ဂုဏ်တော် ခြောက်ပါးရှိသော တရားတော်ကိုမြင်
ရတော့ ဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟော
နိုင်ဒါ ဘုရားစစ်လို့သာ ဟောနိုင်ပေတယ်လို့ ဘုရားအပေါ်မှာ
မတုန် မလှုပ်သော ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား ဖြစ်လာဒါပေါ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက “ဗုဒ္ဓေ အဝေစ္စ ပဿာဒေါ” ဆိုသော
သောတာပန်အင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်ပြန်ဒါပေါ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သံဃာဆိုဒါက မဂ်ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက် ဖိုလ်
ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက် ဤ ရှစ်ယောက်ကို ခေါ်
တာကိုး၊ မိမိကိုယ်တိုင် သံဃာဖြစ်နေတော့ အခြား
သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလဲ ယုံကြည်မှုဖြစ်လာ
ဒါပေါ့၊ ကိုယ်ကမဖြစ်မှ သူတပါးကို မယုံဒါကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက “သံသေ အစဝစ္စ ပသာဒေါ” ဆိုသော
သောတာပန်အင်္ဂါလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီလိုရတနာသုံး
ပါး၏ဂုဏ်ကို မတုန်မလှုပ်ယုံကြည်သည့် သူတော်
ကောင်းသည် ငါးပါးသီလကို ကျူးလွန်ချင်ပါအုံး
မလား။

တပည့် မကျူးလွန်ချင်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို မကျူးလွန်ချင်ယင် မကျူးလွန်ဘဲ ဖြူစင်
သော သီလနှင့် ပြည့်စုံဒါကို “အရိယကန္တေဟိ--
သီလေဟိ သမန္နာဂတော” ဆိုသော-သောတာပန်
အင်္ဂါလို့ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံယင် သောတာပန်
တည်တော့ဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခု ဟောခဲ့သော သောတာပန် တရားကို နာရ
သော ကောင်းမှုကြောင့် သောတာပန် တည်၍
နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ရောက်လွယ်ကြ ပါစေကုန်
သတည်း။

သစ္စာသုံးခိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင်တရားတော် ပြီး၏။

ဒိဋ္ဌိ သုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့် တရားတော်

ဆရာ မောင်စိန်ဇေယျ။

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေ့တော့ ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့်ဖြင့် မဂ်ညာဏ်သို့ ပို့မာမို့ ယခုဟောမည့်တရားတော်ကို ‘ဒိဋ္ဌိသုံးဆင့် မဂ်ပန်းပွင့်’ လို့ ဆိုရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒိဋ္ဌိ သုံးမျိုး ဆိုဒါက ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိ တဲ့-မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုဒါက ဒီလိုကွဲ-ကုသိုလ် ကံကြောင့်သာ ကောင်းကျိုးကိုရ၍ အကုသိုလ်ကံ ကြောင့် မကောင်းကျိုးကို ရတယ်လို့ ကံကိုသာ ယုံကြည်တယ်။ ဝါရမိတ္တုရက်မှာ ခရီးသွားမိလို့ မကောင်းကျိုးကို တွေ့ရတယ်။ လာဘ်တိုက်သော အရပ်ကို သွားမိလို့ လာဘ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ကံနှင့် လွတ်ကင်းသော စကားကို မယုံကြည်ဘူး။ အဲဒီ အသိညာဏ်ကို ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိလို့ ဆိုတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး-ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက....

သဗ္ဗေ ကမ္မဿကာ သတ္တာ၊
 ကမ္မံ သတ္ထေ ဝိဘဇ္ဇတိ။
 ဟိန ပဏိတ ဘာဝါယ၊
 နစိန္တာယ သမိဒ္ဓိနော။

ဒဲဒီလို ဟောတော်မူတယ်၊ အနက်ကတော့ ဒီလိုတဲ့....
 သဗ္ဗေ- ခပ်သိမ်းညသို့ အလုံးစုံကုန်သော၊ သတ္တာ-သတ္တာ၊
 အနန္တမှန်သမျှတို့လည်း၊ ကမ္မဿကာ-ကံနှင့်သာတဲ့ပျော် အဖေ၊
 သဟဲ မြဲမြံခိုင်ခိုင် ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြလေကုန်၏။
 ကမ္မ-ကောင်းမကောင်းနှင့် သောင်းပြောင်းများပြားကံတရား
 သည်၊ သတ္ထေ-သတ္တာ၊ အနန္တ မှန်သမျှတွေကို၊ ဟိနပဏိတ
 ဘာဝါယ-ဇာတိမသန့် မျိုးယုတ်ညံ့နှင့် သန့်ပြန့်မျိုးနွယ် ဂုဏ်
 သိမ်ကြယ်၍ တင့်တယ်ပါစေခြင်းအကျိုးငှါ၊ ဝိဘဇ္ဇတိ-အလိုက်
 အလိုက် ထိုက်သလိုပင် ပြုပြင်စီမံ ဝေဘန်တတ်လေ၏၊ တသွာ-
 ထို့ကြောင့်၊ စိန္တာယ- မော်တော်ကားစီး တိုက်ကြီးကြီးနှင့်
 အနည်းနည်းပျော် အဖေ၊ စုံညီ နေချင်သည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူး
 ဘဝင်မြူးသဖြင့်၊ နသမိဒ္ဓိနော- တောင်းတိုင်းမရ တတိုင်းမပေါ်
 အကြံချော်သဖြင့် အမြော်စွမ်းဟုန် မပြည့်စုံဘဲ ရှိကြကုန်တော့
 သည်သာလျှင်တည်း။ ဒီကံတရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောဒါ
 ဘာကို ပယ်ချင်လို့ ဆိုဒါကို သိရဲ့လား။

တပည့် မသိပါဘုရား။

ဆရာ ဒဲဒီကံတရားကို ဟောဒါက ပြဿဒါး ရက်ရာဇာ
 စသော ဗေဒင်စုံတွေ၊ ကံမရှိသော ဥစ္ဆေဒအယူတွေ
 ပယ်ချင်လို့ ဟောဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဥစ္ဆေဒဆိုဒါက ပါဠိစကား၊ ဗမာလိုတော့ ပြတ်တာ လို့ဆိုတယ်၊ ဘာပြတ်တာလဲဆိုတော့ ဘဝပြတ်တာ။ သေရင် မြေကြီးဖြစ်၏။ နောက်ဘဝမရှိ အဲဒီလို ယူဒါကို ဥစ္ဆေဒ အယူလို့ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိကနေပြီး ဖွားလာပြန်ဒါက နောက် ဘဝ မရှိသောကြောင့် ကုသိုလ်ပြုပေမဲ့ ကုသိုလ်၏ အကျိုးမရှိ၊ အကုသိုလ်ကို ပြုသော်လဲ အကုသိုလ် ၏ အကျိုးမရှိ ဆိုတဲ့ နတ္ထိက ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်လာတယ်။ ကောင်းကျိုး-မကောင်းကျိုး မရှိဒါသည် ကောင်း သောအကြောင်း၊ မကောင်းသောအကြောင်းရယ် လို့ မရှိခြင်းကြောင့်ဘဲ ဆိုတဲ့ အဟေတုက ဒိဋ္ဌိလဲ ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းကျိုးမရှိဘဲ ကုသိုလ်ပြုလို့လဲ အပိုဘဲ၊ မကောင်းကျိုး မရှိဘဲ အကုသိုလ်ကို ရှောင်လို့လဲ အပိုဘဲဆိုတဲ့ အကြံယာ ဒိဋ္ဌိလဲဖြစ်လာပြန်တယ်။ အဲဒီ နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ၊ အဟေတု ကဒိဋ္ဌိ၊ အကြံယာ ဒိဋ္ဌိတို့သည် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိက ပွား လာဒါဘဲ၊ ဒိဋ္ဌိ တကာတို့တွင် အယုတ်မာဆုံးမို့ သူတို့ကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလို့ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ ယုတ်မာတဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေပယ်ချင်လို့ ကံကောင်းကို ဟောဒါကလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

- ဆရာ ကံတရားကလဲ “သဟဇာတကံ၊ နာနက္ခဏိကကံ”
 လို့ ၂-မျိုးရှိတယ်။ “သဟဇာတကံ” ဆိုဒါက မိမိ
 နှင့်အတူ အကျိုးကို ဖြစ်စေသော ကံကိုခေါ်တယ်။
 ဥပမာ....လူတယောက်စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ စိတ်ဆိုးဒါ
 နှင့်တပြိုင်နက် မျက်နှာမဲပြီး မလာဘူးလား။
- တပည့် မဲပြီးလာပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီ မျက်နှာမဲ၍ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ကြီး
 က အကျိုးတရား၊ မျက်နှာကို မဲစေတတ်သော
 ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော စေတနာက အကြောင်းတရား
 ဖြစ်သော “သဟဇာတကံ”တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ “နာနက္ခဏိကကံ” ဆိုဒါက... အကြောင်းစေတနာ
 ချုပ်ပြီးသည့်နောက်မှ အကျိုးတရားကို ဖြစ်စေ
 သောကံကိုခေါ်တယ်။ အကြောင်းတရားနှင့်အကျိုး
 တရားတို့ ပြိုင်တူမဖြစ်ကြဘဲ အကြောင်း ချုပ်ပြီးမှ
 အကျိုးကိုဖြစ်စေသောကံလို့ ဆိုဒါပေါ့။ “နာနာ-
 ဆိုဒါက အသီးအသီး၊ ခဏ-ဆိုဒါကဖြစ်ရာအချိန်”
 အဲဒီလို မှတ်ပေါ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ ဥပမာ--ဒေါသဖြစ်တာနှင့် သစ္စာဝါ တကောင်ကို
 သတ်လိုက်တယ်။ သတ်လျှင်သတ်ခြင်းတော့ အပါယ်
 မကျသေးဘူး။ သေပြီးတော့ ငရဲမှာ ဖြစ်ရတယ်။
 အကြောင်းတရားက ဒီဘဝမှာ ဖြစ်တယ်။ အကျိုး

တရားက ဒုတိယဘဝမှာဖြစ်တယ်၊ အကြောင်းနှင့် အကျိုး ဖြစ်ရာကာလ မတူသောကံကို နာနာကွဏ် က ကံလို့ခေါ်တယ်။

ဘပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မျိုးစေ့ရှိယင် အပင်ပေါက်မြဲ မဟုတ်သေး မောင် စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပေါက်မြဲပါဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒီလိုပေါ့ ကံကြမ္မာ ရှိယင်လဲ ခန္ဓာဆိုဒါ ဖြစ်မြဲဘဲ၊ ကံကြမ္မာက မျိုးစေ့နှင့်တူတယ်၊ ခန္ဓာက အပင်နှင့် တူတယ်၊ ကံကြမ္မာဆိုဒါ စေတနာကို ဆိုဒါကဲ့၊ ဒီစေတနာ ထားပုံဟန်ယင် ခန္ဓာဖြစ်ရာ မှာ ဟန်ဒါဘဲ၊ စေတနာထားပုံ မဟန်ယင် ခန္ဓာ မဟန် ဖြစ်တာပေါ့၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့အခါ အနေ အထိုင် စောင်းယင် အရုပ်ဟာ ဘယ်နှယ် နေမလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အနေစောင်းယင် ပုံလဲ စောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့....စေတနာထားပုံဟန်ယင် ခန္ဓာ ဖြစ်ပုံ လဲ ဟန်ဒါပေါ့၊ စေတနာထားပုံဟန်ဘို့ကလဲ ဉာဏ် ယှဉ်မှ ဟန်ဒါကဲ့၊ ဉာဏ်မယှဉ်ယင် မဟန်ဘူး၊ များသောအားဖြင့် သတ္တဝါတွေ ထားကြတဲ့ စေ တနာသည် ဉာဏ်မယှဉ်ဘဲ ထုံးစံအရ ထားကြတဲ့ စေတနာကသာ များတယ်၊ ထုံးစံအရသာ များပုံကို ပြောပါအုံးမယ်၊ မောင်စိန် မန္တလေးကိုရောက်ဘူး သလား။

တပည့် ရောက်ဘူးရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားမှာ
တောင် ရွှေချခဲ့သေးတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒဲဒီစေတနာဟာ ဉာဏ်မယှဉ်တဲ့ စေတနာပေါ့ကွဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ရုပ်ပွားဆင်းတု ဆိုဒါ ၃၂-ပါးသော လက္ခဏာ
တော်ကြီးကို ရုပ်လုံးဖော် ဒါ၊ လှိုင်သမျှ လှအောင်
လုပ်ရဒါမျိုးကွဲ့၊ ရွှေမရှိတဲ့ ရုပ်ပွားဆင်းတုကို တင့်
တယ်အောင် ရွှေချဒါကိုသာ ချီးမွမ်းစရာရှိတယ်၊
ယခု မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်ကြီးမှာ
မင်းတို့လို အမိုက်တွေက ဝိုင်းအံ့ပြီး အရုပ်မဆိုး
ဆိုးအောင် လုပ်ကြဒါနဲ့ ရုပ်ပွားကြီးဟာ ဘယ်မှာ
တင့်တယ်တော့သလဲ၊ လက်ချောင်းတွေ ဆိုဒါ
ဘုရားလက်နှင့်တူဘို့ဝေးစွာ တောင်သူ လယ်သမား
ကြီးတို့၏ လက်လောက်တောင်မလှဘူး၊ ဒူးကြီးက
လဲ ဖေါတ်လူ၏ ဒူးနှင့်သာ တူနေပါပေါ့ကလား၊
ကိုယ်လုံးကလဲ ငါးကြင်း ကြေးကွက်တွေ ထ၍
နေတဲ့အပြင် အဖုတွေ အပိန့်ကြီးတွေထ၍ နေကုန်
ပြီ၊ မျက်နှာကလွဲယင် ဘယ်နေရာမှကြည့်၍ ကြည့်
ညှိစရာမရှိသည့်အပြင် ကြောက်စရာကြီးသာ ဖြစ်
နေပါပေါ့ကလား....မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ဒါလဲ ဘုရားလူကြီးတွေက ခွင့်ပေးဒါကိုးဘုရား။

ဆရာ ဘုရား လူကြီးဖြစ်တိုင်းလဲ ဉာဏ်ရှိဒါမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊
မဲပေးတဲ့လူတွေက ဉာဏ်ရှိသူများမှ ပညာရှိသော

ဘုရားလူကြီးကိုရမှာ၊ မဲဆန္ဒရှင်တွေကလဲ အမှိုက် သာများတယ်၊ ၎င်းအမှိုက်တွေကို သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းနိုင်မှ မဲနိုင်ဒါဆိုတော့ အမဲကြီးတွေကသာ မဲနိုင်တတ်တယ်၊ သို့သော် မဲနိုင်တိုင်းလဲ အမဲတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ များသောအားဖြင့် ပြောရဒါသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရွှေတိဂုံ ဘုရားလူကြီးတွေ ကျဘော့ ချီးမွမ်းစရာပါဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွှေကို ထင်သလိုချခွင့်မပေးဘူး၊ ရွှေဆိုင်းတွေကိုသာလက်ခံ၍ ရွှေပြားခပ်ကာ စေတီမှာ ကပ်ထား လေတော့ သိပ်ပြီး ကြည်ညိုစရာ ကောင်းဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ကောင်းဒါကို ချီးမွမ်း၍ မကောင်းဒါကိုကဲ့ရဲ့ ဒါ တရားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အိုးထိန်းသည်များ အိုးကိုရိုက်တာ လှအောင် ရိုက် တာလား ကဲ့အောင် ရိုက်တာလား။

တပည့် လှအောင်ရိုက်တာပါ ဘုရား။

ဆရာ အေး ဆရာလဲ ကဲ့ရဲ့ပေမဲ့ ဉာဏ်ရှိစေချင်တဲ့ စေတနာ နှင့် လှအောင် ရိုက်ပေးဒါဘဲ၊ ငါတို့ ဗမာတွေ ထင်နေ ကြဒါက တန်ခိုးကြီး ဘုရားကို ရွှေချယင် ၎င်းဘုရားက သူတို့ကို ကယ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေ ကြတယ်၊ အဲဒီလို ထင်ယင် ထာဝရ ဘုရားကို ကိုး ကွယ်ဒါနှင့် ဘာထူးသလဲ၊ အကျိုးပေးဒါက မိမိ စေတနာကသာ မိမိကို ပြန်ပေးဒါဘဲ၊ ရုပ်ပွား ဆို ဒါက အာရုံပြုဘို့သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရုပ်ပွား ဆင်း တုကို မြင်သောအခါ တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဉာဏ်ရထား

တွေ့ကို ဆရာမရှိ ကိုယ်တိုင်သိသော ဉာဏ်ဖြင့်
 တခုမကျန် အကုန်သတ်လျက် ကိလေသာ ဘေးမှ
 အအေးကြီး အေးတော်မှုသော မြတ်စွာ ဘုရား
 သည် ဤပုံသဏ္ဌာန်ပါကလားလို့ “အရဟံ” ဂုဏ်
 တော်ကြီးကို အာရုံပြုပြီး ကြည်ညိုစိတ်တွေ ဖြစ်
 လိုက်ယင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန် အေးမြသော
 စေတနာမျိုးစေ့တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ
 စေတနာမျိုးစေ့တွေက ကောင်းကျိုးတွေကိုတခုပြီး
 တခု ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်စေဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကလဲ-
 ကလျာဏကာရီ ကလျာဏံ၊
 ပါပကာရီစ ပါပကံ။
 ယာဒိသံ ဝပ္ပတေ ဗီဇံ၊
 တာဒိသံ ဟရတေ ဖလံ။

အဲဒီလို ဟောတော်မူတယ်။ အနက်ကတော့-

ကလျာဏကာရီ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ ရှိသော
 ပုဂ္ဂိုလ်များသည်။ ကလျာဏံ- ကောင်းကျိုးဖလ ဟူသမျှတွေကို၊
 လဘတေ- မုချပုံသေရတတ်ပေ၏။ ပါပကာရီ- ယုတ်မာညစ်ညမ်း
 လွန်ဟော့ရမ်းတဲ့ အမှုကိုပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်။ ပါပကံ-
 ယုတ်စွာအဆိုးမကောင်းကျိုးတွေကို၊ လဘတေ- မုချပုံသေရတတ်
 ပေ၏။ ကိမိဝ- ဥပမာပုံဆို ဘယ်လိုနည်း ဟူမူကား၊ ယာဒိသံ-
 အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ ဗီဇံ- စပ်ခါး ပူပြင်း မျိုးဇန့်ဖျင်းကို၊

ဝပ္ပတေ-ယာခင်းထဲမှာ စိုက်ပျိုးငြားအံ့၊ တာဒိသံ-ထိုသို့သဘော
ရှိသော၊ ဖလံ-စပ်ခါးပူဆိုး အသီးမျိုးကို၊ ဟရတေ-ကိုင်းလုံး
ညွတ်အောင် ရှက်ဆောင်နိုင်သကဲ့သို့တည်း။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုတတ်ဘို့
ဆက်ပြောအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သမ္မာ-ဆိုဒါက မှန်မှန်ကန်ကန် မမှားမယွင်းလို့
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ သံ-ဆိုဒါက မိမိကိုယ်တိုင် ဆရာ
မရှိလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဗုဒ္ဓ-ဆိုဒါက ဧညယျဓံ
တရားများကို သိတော်မူတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊
ပေါင်းလိုက်တော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆရာမရှိ မိမိ
အလိုလို ဧညယျဓံတရားများကို သိတော်မူသော
ဘုရားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဧညယျဓံတရားဆိုဒါက သင်္ခါရ၊ ဝိကာရ၊ လက္ခဏ၊
နိဗ္ဗာန်၊ ပညတ် ဤငါးရပ်ကို ခေါ်တယ်၊ ဒီငါးရပ်
အပြင် သိစရာမရှိတော့ဘူး၊ သိစရာမှန်သမျှ ဒီ ငါး
ရပ်ထဲမှာ အကျုံးဝင်ကုန်တယ်၊ သင်္ခါရ ဆိုဒါက
စိတ်၊ စေတသိက်၊ နိဗ္ဗန္ဓရုပ်တို့ကို ခေါ်တယ်၊ စိတ်
သည် အကျဉ်းအားဖြင့် ၈၉၊ အကျယ်အားဖြင့်
၁၂၁-ပါးရှိတယ်၊ ဒီထက်ပို၍မရှိဟူ၍၎င်း၊ ၎င်းစိတ်
တို့သည် အာရုံကြောင့် ဖြစ်ကြရသည်၊ အာရုံနှင့်

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဉာဏ်ရထား

ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟူ၍၎င်း၊ အသက်ရှည်ရာ ကာလက ဥပါဒ်၊ ဋီ၊ ဘင် ဟုဆိုအပ်သော ခဏငယ် သုံးခုသာရှည်၏။ ဒီထက်ပို၍ မရှည်ဟူ၍၎င်း၊ စိတ် နှင့် ပတ်သက်၍ သိစရာအားလုံးကို သိတော်မူ တယ်။ စေတသိက်သည် ၅၂-ပါးရှိသည်၊ ထိုထက် အပိုမရှိ၊ စိတ်ဖြစ်ယင် သူဖြစ်၍ စိတ်ချုပ်ယင် သူ ချုပ်တယ်။ စိတ်မှီသောဝတ္ထုကို သူမှီ၍ စိတ်ပြုသော အာရုံကို သူပြုတယ်။ စိတ်နှင့်ကင်း၍ သူ မဖြစ်၊ အသက်ရှည်ရာကာလမှာ စိတ်နှင့်အတူတူပင် ရှည် သည်ဟု စေတသိက်နှင့် ပတ်သက်၍ သိစရာအား လုံးကို သိတော်မူတယ်။ နိဗ္ဗန္ဒရုပ်သည် ၁၈-ပါးရှိ သည်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့ကြောင့် ဖြစ်ကြ သည်။ ၎င်းလေးပါးနှင့်ကင်း၍မဖြစ်နိုင်၊ ရုပ်တို့သည် စိတ်တို့ကဲ့သို့ အာရုံကိုမယူနိုင်။ အသက်ရှည်ရာကာ လမှာ စိတ္တက္ခဏအားဖြင့် ၁၇-ချက်၊ ခဏငယ် အားဖြင့် ၅၁-ချက်ခန့် ရှည်ကြသည်။ ဒီထက်ပို၍ မနေနိုင်ဟု ရုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အားလုံးကိုသိတော် မူတယ်။ ဝိကာရသည်ကား- လဟုတာ၊ မုဒုတာ ကမ္မညတာ၊ ကာယဝိညတ်၊ ဝစီဝိညတ်ဟု ငါးပါးရှိ သည်။ ဒီထက် အပို မရှိဟူ၎င်း၊ လက္ခဏာသည် ဥပစယ၊ သန္တတိ၊ ဇရတာ၊ အနိစ္စတာ ဟု ၄-ပါး ရှိသည်။ ၎င်းထက်မပိုချေဟူ၎င်း၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုသည်မှာ ရုပ်ဒုက္ခ၊ နာမ်ဒုက္ခတို့၏ချုပ်ငြိမ်းရာကို ခေါ်သည်ဟု ၎င်း၊ ပညတ်ဆိုသည်မှာ သဘာဝအားဖြင့် မရှိ

ပြောရရုံ ခေါ်ရရုံမျှသာဖြစ်၍ စိတ်၏အထင်အမြင် အရမှည့်ခေါ်ကြသော နာမည် အားလုံးကို ခေါ်သည်ဟု လောကကြီးမှာသိစရာမှန်သမျှကို သိတော်မူသော ဉာဏ်တော်ကြီးကို “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဟု ခေါ်ဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်လောကဓာတ်ဆရာ၊ သိပ္ပံဆရာတွေမှ ဒီလိုသိမ်မွေ့ နူးညံ့သောတရားတွေကို မသိနိုင်ပါဘူး။ လောကဓာတ်ဆရာ၊ သိပ္ပံဆရာတွေ စိတ်နှင့် စေတသိက်ကိုတောင်မှ မခွဲခြားနိုင်ပါဘူးကဲ့။ စိတ်က ဘယ်နှစ်ခု၊ စေတသိက်က ဘယ်လောက်ရှိတယ်လို့ သိဘို့ရာမှာ ဝေးပါသေးတယ်။ သူတို့ အသိနိုင်ဆုံးအရာသည် အနုပူအထိလောက်သာ သိနိုင်ဒါပါ။ ဒီအနုပူမှာ ဓာတ်ဘယ်နှစ်ပါး စုဝေးတယ်ဆိုတာကို မသိကြပါဘူး မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကဓာတ် ခာတုဗေဒဆရာ၊ သိပ္ပံဆရာတို့၏ အားကိုက မှန်ဘီလူးနှင့် မျက်စိဘဲရှိတယ်။ ဒီမျက်စိဟာလဲ လူကို အမြဲလိမ်နေတယ်ကဲ့။ လိမ်ပုံကိုပြောအုံးမယ်။ အလွန်ပြောင့်သောပိုးရထားလမ်းအလယ် ဇလိဖါးတုံး ပေါ်မှာ ခြေကိုစုံရပ်ပြီး ကြည့်စမ်း၊ မျက်စိအမြင်အားဖြင့် သံလမ်း နှစ်ခုဟာ တဖြေးဖြေး ပူးသွားတယ်လို့ မကင်ရဘူးလား။

တပည့် ထင်ရပါတယ် ဘုရား။

- ဆရာ ပူးတယ်လို့ ထင်ရတဲ့နေရာကိုတကယ်သွားကြည့်ယင်
မျက်စိကထင်သလို တကယ်ပူးရဲ့လား။
- တပည့် မပူးပါဘုရား၊ တကယ်ပူးယင် မီးရထား မှောက်
သွားမှဘဲ။
- ဆရာ ကောင်းကင်ကို မော့ပြီး ကြည့်ပြန်တော့ ၁၀-မိုင်
လောက် ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ကောင်းကင်ဟာ ခုံးပြီး
မြေသို့ကျလာတယ်တဲ့ မထင်ရလား။
- တပည့် ထင်ရပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ ထိုနေရာကို တကယ်သွားကြည့်ယင် မျက်စိက မြင်
သလိုတကယ်ဘဲ ကျလာရဲ့လား။
- တပည့် မကျပါ့စိတ်က ထင်ဒါပါ ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလို လူကို လိမ်နေတဲ့ မျက်စိအမြင်ကို မူတည်
ပြီး ကြံဆကြတဲ့ လောကသတ် ဓာတုဗေဒဆရာ၊
သိပ္ပံဆရာတို့၏ အသိအမြင်ကို မှန်တယ်လို့ ဘယ်
နှယ်ဆိုနိုင်မလဲ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါ မဆိုနိုင်ပါဘုရား။
- ဆရာ လောကကြီးမှာ သိရမည့် အရာသည် အမျိုးမျိုး
ရှိတယ်၊ မျက်စိဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ နားဖြင့်သာ
သိနိုင်တဲ့အရာ၊ နှာခေါင်းဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊
လျှာဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ ကိုယ်ကာယဖြင့်သာ
သိနိုင်တဲ့အရာ၊ မနောဝိညာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့
အရာ၊ လောကီ ညာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့ အရာ၊
အဘိညာဉ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ လောကုတ္တရာ
ညာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ ပကတိ သာဝက

ညာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ မဟာသာဝကညာဏ်
ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့အရာ၊ အဂ္ဂသာဝကညာဏ်ဖြင့် သာ
သိနိုင်တဲ့အရာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါညာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့
အရာ၊ သဗ္ဗညုတ ညာဏ်ဖြင့်သာ သိနိုင်တဲ့ အရာ၊
အဲဒီလိုသိစရာ အမျိုးမျိုးရှိသည်ကို နေရာတကာမှာ
မှန်ဘီလူးကိုချည်း အားကိုး၍ ဘယ်မှာ အမှန်ကို
သိနိုင်ပါ့မလဲကွဲ့။

တပည့် မှန်ပါ မသိနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကဓာတ် ဆရာတွေ အရာမဟုတ်သော အား
ဖြင့် ကြံပုံကို ပြောအုံးမကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ လောကဓာတ် ဆရာ တယောက်က နောက်ဘဝရှိ
မရှိကို သိရအောင် လေလုံသော မှန်ခေါင်းကြီးလုပ်
ပြီးတော့ သေခါနီးလူတယောက်ကို ၎င်းမှန်ခေါင်း
ထဲမှာလဲ၍အပြင်ဘက်က ကြည့်နေသတဲ့၊ မကြာ
ခင်ဘဲ ဒီလူမမာလဲ ပါးစပ်ကလေးရှုံ့ပြီး သေသွား
ရော့တဲ့၊ ဒါနဲ့ လောကဓာတ်ဆရာကြီးက မှန်ဘီလူး
ကြီးကို ကိုင်ပြီး ဟိုနေရာကိုကြည့်၊ ဒီနေရာကြည့်
နှင့် ထွက်ပေါက်ကို ရှာသတဲ့၊ ဘယ်နေရာတွင်မှ
အပေါက်မတွေ့သဖြင့် သတ္တဝါသည် သေသည်၏
အခြားမဲ့၌ နောက်ထပ်မမြင်တော့ဘူးလို့ ပြောသတဲ့
အဲဒီလောကဓာတ်ဆရာကြီး၏ စကားအရ ကုန်ပြု
နစ်ထို့၏ အတိုခမ္မာ ပြစ်သော ရုပ်ဝါဒ ပေါ်လာ၍

ကမ္ဘာ အနွှံ့အပြား ဆူနေကြတယ် မဟုတ်လားကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလောကဓာတ် ဆရာကြီး၏အကြံကို အရာမဟုတ်
သောနည်းလို့ ဘာကြောင့် ဆိုနိုင်သလဲ ဆိုတော့
ခြေထောက်မှာ ဆူးဝှေးဒါကို နဖူးမှာ ဆူးထွင်လို့ရပါ
မလား။

တပည့် မရပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒီလိုပေါ့၊ ဝိပဿနာ ညဏ်၊ မဂ်ညဏ် တို့၏
အရာကို မှန်ဘီလူးနှင့်ရှာ၍ ဘယ်ကလာတွေ့မှာလဲ
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဘဝနှင့် တဘဝကူးပုံကို ဥပမာပေးအုံးမယ်၊ နား
ထောင်ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ထောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငါက၊ သံပုရာသီးကိုစားပြီး မျက်နှာရှုံ့လိုက်ယင်
ငါ့မျက်နှာကိုမြင်သောမင်း၏ပါးစပ်ထဲမှာ တံတွေး
ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မင်းပါးစပ်ထဲမှာတံတွေးဖြစ်ပေမဲ့ ငါ့တံက သံပုရာ
ရည်သည် မင်း၏ပါးစပ်ထဲကိုလာခဲ့လား။

တပည့် မလာပါဘုရား။

ဆရာ မလာပါဘဲ ဓာတ်ခိုက်ပြီး မင်းပါးစပ်ထဲမှာ တံထွေး
 ဖြစ်သလိုဘဲ၊ ဒီဥပမာအတိုင်း သေခါနီးတဲ့ အခါ
 ကံကြမ္မာတခုခုကို အမှတ်ရလိုက်တော့ ထိုကံဖြင့်
 ဓာတ်ခိုက်ပြီး ၎င်းကံနှင့် လျော်စွာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာဘုံ
 ဌာနမှာ ခန္ဓာ ဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ရာဘုံကမင်း၏ ပါးစပ်
 နှင့်တူတယ်၊ ခန္ဓာက တံထွေးနှင့်တူတယ်၊ သေခါနီး
 မှာကံတခုခုကို အမှတ်ရဒါက သံပုရာသီးကို စားပြီး
 မျက်နှာရှုံ့ ဒါနှင့်တူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သတ္တဝါတွေ ထင်ဒါက ဘဝဟောင်းက အသက်
 ကလေးသည် သတ္တဝါဘေတဲ့အခါ ခန္ဓာဟောင်းကို
 စွန့်ပြီး ထွက်သွားတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ အဲဒီလို
 ထင်မှုကို သဿတဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်တယ်၊ သတ္တဝါ
 တွေ ထင်တဲ့ အတိုင်းသာ ထွက်သွားရိုး မှန်ယင်
 အပါယ်လေးပါးမှာ သတ္တဝါ ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊
 နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာချည်း ဖြစ်ကြမှာပေါ့၊
 လူမဲ့ဝမ်းထဲကို ဘယ်သွဝင်တော့မလဲ၊ သူဇဉ်းအိမ်
 မှာချည်း ဖြစ်ကြမှာပေါ့၊ ထွက်သွားဒါ မဟုတ်ဘဲ
 ဓာတ်ခိုက်ပြီး ဖြစ်ကြရဒါမို့သာ အပါယ် လေးပါး
 မှာ သတ္တဝါ အများဆုံး၊ လူဆင်းရဲအများဆုံး၊
 အရုပ်ဆိုးအများဆုံး ဖြစ်ကြရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဘဝဟောင်းက တစုံတရာမှ ဘဝသစ်သို့
 သွားဒါ မဟုတ်ဘူးလို့ အပြတ်သိလျှင် သဿတ

ဒိဋ္ဌိက လွတ်သကဲ့၊ ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်သည် တခုစီ ဖြစ်ပေမဲ့ ဘဝဟောင်းက ကံဓာတ်ကြောင့် ဘဝသစ်ဖြစ်ရဒါဟု အကြောင်းအကျိုး ဆက်သွယ် ဒါကိုသိယင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိက လွတ်သကဲ့၊ ဥစ္ဆေဒ၊ သဿတ ၂-ပါးမှလွတ်မှသာ ဗုဒ္ဓဝါဒဖြစ်တယ်၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီလို့ ဆိုရမယ်၊ ဒါမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ် ဖြစ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကံအကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောအုံးမယ်.... မြတ် စွာဘုရားရှိစဉ်တုန်းက ‘သုဘ’ လုလင်သည် လူချင်း တူပါလျက် တဥးနှင့်တဥး ထူးခြားဒါကို မြင်ရသ ဖြင့် မရှင်းလင်းဒါနဲ့ တဆွဲလေးချက်သော ပြဿ နာကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်သတဲ့၊ လျှောက် ထားပုံကတော့.... ‘မြတ်စွာဘုရား လူချင်းတူပါ လျက် အဘယ်ကြောင့် အချို့မှာ အသက်တို၍ အချို့မှာ အသက်ရှည်ပါသနည်း၊’ အဲဒီလိုလျှောက် ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ဤလောက၌ အချို့ သော မိန်းမ ယောက်ျား တို့သည် သတ္တဝါတို့ အပေါ်၌ သနားကြင်နာ ကရုဏာ ကင်းလွတ်လျက် ရက်စက်ဆိုးဝါး သူများအသက်ကို သတ်ဖြတ်လေ့ ရှိကြတယ်၊ ထိုသူမျိုးသည် သေယင် ငရဲသို့ ရောက်ရ တတ်၏၊ ငရဲမှ လွတ်ခဲ့၍ လူ့ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ယင် ကြာရှည်စွာ နေခွင့်မရ၊ အသက်တိုကြရတယ်၊ အချို့ သောမိန်းမယောက်ျားတို့ကား သတ္တဝါတို့ အပေါ်

၌ သနားကြင်နာ ကရုဏာ ကြီးမားလျက် သူ့
အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ကြကုန်၏။
ထိုသူများသည် သေယင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ
တယ်။ နတ်ပြည်သို့မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်ယင်
လဲ အသက်ရှည်စွာ တည်နေရတယ်” လို့ ဖြေတော်မူ
တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

ဆရာ တဖန် ထပ်ပြီး လျှောက်ထားပြန်ဒါက “မြတ်စွာ
ဘုရား.... အချို့မှာ အဘယ့်ကြောင့် ရောဂါများ၍
အချို့မှာ အဘယ့်ကြောင့် ရောဂါရှင်းပါသလဲ”တဲ့။
ဒီလို လျှောက်ထားပြန်တော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်
သား သုဘ.... ဤလောက၌ အချို့သော မိန်းမ
ယောက်ျားတို့သည် တပါးသော သတ္တဝါကို လက်
ဖြင့်သော်၎င်း၊ ခဲ၊ ဒုတ်၊ ဒါး-စသော လက်နက်ဖြင့်
သော်၎င်း ညှဉ်းဆဲလေ့ ရှိ၏။ ထိုသူများသည် သေ
ယင်ငရဲကျတတ်၏။ ငရဲသို့ မကျခံယင် ရောဂါထူ
ပြော အနာပေါ၏။ ချစ်သား သုဘ ဤလောက၌
အချို့သော မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည် တပါး
သော သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲတတ် သနားကြင်
နာတတ်၏။ ထိုသူတို့သေယင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်
ရ၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်မူ၍ လူ့ဖြစ်ခံယင် ရောဂါ
ကင်းရှင်း တတ် တယ်” လို့ ဖြေတော်မူတယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက “မြတ်စွာဘုရား....

အချို့မှာ ဘာကြောင့် အရုပ်ဆိုး၍ အချို့မှာဘာကြောင့် အဆင်းလှရသလဲ”တဲ၊ ဒီလို လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား သုဘဏ္ဍိလောက၌ အချို့သော မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည် အလွန်ဒေါသကြီး၏၊ အနည်းငယ် စကားပြောစရာ ရှိယင် သူတပ်းကို ထိပ်းပုတ်ခတ်၍ ပြောလေ့ရှိ၏၊ ထိုသူတို့သေယင် ငရဲကျတတ်၏၊ ငရဲသို့မကျခဲ့သော် မျက်နှာပုပ်သိုး အရုပ်ဆိုးတတ်တယ်၊ ချစ်သား သုဘဏ္ဍိလောက၌ အချို့သော သူတို့သည် အမျက်မထွက်တတ်၊ စိတ်ကိုကြည်လင် အေးမြစွာ ထားတတ်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သေယင် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏၊ နတ်ပြည်၌မဖြစ်ဘဲ လူဖြစ်ခဲ့သော် ကြည်လင် လှပသော အဆင်းကို ရတတ်တယ်” လို့ ဖြေတော်မူတယ် ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်တာက “မြတ်စွာဘုရား.... အချို့မှာ ခြွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာနဲ့ပါး၍ အချို့မှာ ဘာကြောင့် ခြွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားပါသလဲ”တဲ၊ ဒီလို လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား သုဘ.... ဤလောက၌အချို့သောသူတို့သည် ဣဿာတရားအားကြီးကြ၏၊ ထိုသူတို့သည် သေယင် ငရဲကျတတ်၏၊ ငရဲမကျဘဲ လူဖြစ်လာယင် ခြွေရံစိုးမိုး တန်ခိုးအာဏာ နည်းပါးတတ်တယ်၊ ချစ်သား သုဘ အချို့သော သူတို့ကား

ဣဿာတရားမထားကြ၊ ထိုသူတို့သေယင်နတ်ပြည်၌
ဖြစ်တတ်၏၊ လူဖြစ်လာယင် ခြွေရံစိုးမိုး တန်ခိုး
အာဏာကြီးမားတတ်တယ်”လို့ ဖြေတော်မူတယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက“ မြတ်စွာဘုရား....
အဘယ့်ကြောင့် အချို့မှာ ဥစ္စာပစ္စည်း ပေါများ၍
အချို့မှာအဘယ့်ကြောင့်ရှားပါးပါသနည်း’တဲ့၊ အဲ
ဒီလိုလျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက‘ချစ်သား
သုဘ....ဤလောက၌ အချို့သောမိန်းမယောက်ျား
တို့သည်မစ္ဆေရမရှိဘဲ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ
့ရှိကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် သေယင် နတ်ပြည်သို့
ရောက်ကြ ရကုန်၏၊ လူဖြစ်ယင်လဲ ဥစ္စာ ပြည့်စုံ
ကုံလုံကြွယ်ဝကြကုန်၏ ၊ အချို့သော သူတို့သည်
မစ္ဆေရတရား လွန်ကြီးမားသဖြင့် ပေးကမ်းလှူဒါန်း
လေ့ မရှိ၊ ပစ္စည်းတိုးပွားမှုကိုသာ ပြုလေ့ရှိကုန်
၏၊ ထိုသူတို့သေယင် ငရဲသို့ရောက်ရတတ်၏၊ ငရဲမကျ
ဘဲ၊ လူဖြစ်ပြန်ယင် ဥစ္စာမရှိဘဲ အလွန်ဆင်းရဲကြကုန်
၏’ လို့ဖြေတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့၊

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက“ မြတ်စွာဘုရား....
အဘယ့်ကြောင့် အချို့မှာ ယုတ်သော အမျိုးမှာ
ဖြစ်ရ၍အချို့မှာမြတ်သောအမျိုးမှာဖြစ်ရပါသလဲ’
တဲ့၊ ဒီလိုလျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက“ချစ်

သား သုဘ....ဤလောက၌ အချို့သော မိန်းမ
 ယောက်ျားတို့သည် အလွန်မာန်မာနကြီးကြကုန်၏။
 ရိုသေအပ်သော ဂုဏ်ရတနာ-ဝယရတနာတို့ကို ရိုသေရမှန်း
 မသိ၊ ပူဇော်ရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပူဇော်လေ့မရှိ၊ ထိုသူတို့
 သည် သေယင် ငရဲကျတတ်၏။ ငရဲမကျဘဲ လူဖြစ်
 ပြန်လျှင်လည်း ယုတ်ညံ့သောအမျိုး၌ဖြစ်ကြကုန်၏
 ချစ်သား သုဘ အချို့သော သူတို့သည် မာန်မာန
 မရှိကြ၊ ရိုသေရမည့် သူကို ရိုသေတတ်၏။ ပူဇော်
 ရမည့်သူကိုပူဇော်လေ့ရှိ၏။ ထိုသူတို့သေလျှင် နတ်
 ပြည်သို့ရောက်တတ်၏။ နတ်ပြည်သို့မရောက်ဘဲ လူဖြစ်
 ပြန်ယင် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ရတတ်တယ်”
 လို့ဖြေတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တဖန်ထပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဒါက “ မြတ်စွာဘုရား
 အဘယ့်ကြောင့် အချို့မှာ ပညာညဏ် နည်းပါး၍
 အချို့မှာ ပညာညဏ်ကြီးမား ရပါသလဲ” တဲ့။ ဒီလို
 လျှောက် ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား
 သုဘ ဤလောက၌ အချို့သောမိန်းမ ယောက်ျား
 တို့သည် ပညာရှိထံချဉ်းကပ်၍ ကုသိုလ် အကုသိုလ်
 ကို၎င်း၊ အပြစ်ရှိ မရှိကို၎င်း၊ မှီဝဲထိုက် မမှီဝဲထိုက်
 ကို၎င်း၊ နောင်သံသရာဝယ် ရှည်ကြာလေးမြင့် ဖွံ့
 ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး အကျိုးပေး မည့်အရာ မပေးမည့်အရာကို
 ၎င်း မေးမြန်းလေ့မရှိ၊ ထင်မိထင်ရာ ဒုစရိုက်တို့ကို
 သာ လုပ်၍နေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သေယင် ငရဲသို့
 ကျရောက် တတ်၏။ ငရဲသို့မကျဘဲ လူဖြစ်ပြန်ယင်

ပညာဉာဏ်ကင်း လူဖျင်း လူအ လူမိုက် ဖြစ်တတ်
ကုန်၏။ ချစ်သားသုဘ အချို့သော သူတို့သည် ထို
ကဲ့သို့သော တရားအချက်တို့ကို နှစ်သက် ကြည်ဖြူ
နာယူမေးမြန်းလေ့ ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ သေယင်နတ်
ပြည်သို့ ရောက်တတ်ကုန်၏။ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ
လူဖြစ် ပြန်ယင် အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာကြီး
မား၍ ထက်မြက်သော အခြေအနေ ရှိတတ်တယ်”
လို့ဖြေတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ မြတ်စွာဘုရား၏ အဖြေကို ထောက်တော့ ရုပ်
ပွားဆင်းတုရွှေမှာ ခရမ်းသီးကလေး တဖတ် ၂-ဖတ်
ချဉ်ပေါင်ရွက်ကလေး တရွက် ၂-ရွက်နှင့်ဆွမ်းတော်
တင်ပြီး အကောင်းမှန်သမျှစုံအောင် ဆုတောင်းကြ
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တောင်းသမျှ ရနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် ရနိုင်စရာမရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဘူးပင်ကိုစိုက်ပြီးယင် ဘူးသီးသီးအောင်ဆုတောင်း
စရာလိုသေးသလား။

တပည့် မလိုပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုပေါ့ အကြောင်းကို လုပ်ထားယင် အကျိုးတရား
ဆိုဒါ မတောင်းသော်လဲ ရဒါပါဘဲ။ သို့သော်ဆု
မတောင်းရဘူးလုံးလုံးမဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းနှင့်
တန်ရုံတောင်းရမည့် အရာကိုတော့ တောင်းကောင်း
ပါတယ်။ အခုတော့ လုပ်ထားတဲ့အကြောင်းကလေး
က နဲ့နဲ့ တောင်းလိုက်တာက စုံနေဒါဘဲ။ ဆိုင်မှာဈေး

ဝယ်တဲ့အခါ တကျပ်ပေးယင် တကျပ်နှင့် တန်ရုံဘဲ
ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့ကဲ့၊ ဘုရားဖြစ်ချင်ယင် ဘုရားအဖြစ်နှင့်
တန်အောင် ဖြည့်ကျင့်ရဒါကိုကြည့်ပါလား၊ တော်ရုံ
တန်ရုံနှင့် ဘုရားမဖြစ်ဘူးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် အင်မတန် ဆုတောင်းအားကိုးတဲ့
ဗမာတွေ စဉ်းစားသင့်တယ်ကဲ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခု မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားကြီး အရုပ်
ဆိုးသွားရဒါ ဆုတောင်း သမားတွေကြောင့်ပေါ့၊
ခါးနာတဲ့ လူတွေက ရုပ်ပွား၏ ခါးကို ရွှေချပြီး
ခါးနာ ပျောက်ရပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းကြတယ်၊
ဒူးနာတဲ့ လူက ဒူးမှာရွှေချပြီး ဒူးနာပျောက်ရပါလို့
၏လို့ ဆုတောင်းကြတယ်ကဲ့၊ ရုပ်ပွားကို ဆေး
သမားဖြစ်အောင် လုပ်ကုန်ကြပြီကဲ့၊ ထာဝရဘုရား
လို့မျှား ထင်နေကြသလား မပြောတတ်ဘူး မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့် အသိဉာဏ်ကတော့ ထာဝရဘုရားကို ကိုးကွယ်သူ
နှင့်သာ တူနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မန္တလေးက မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားဆင်းတုနှင့် မင်း
တို့အိမ် ဘုရားစင်မှာ ထားတဲ့ ရုပ်ပွားဆင်းတုကို
တတန်းတစားထဲ ထားနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် ထားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကဲ့၊ မန္တလေးက မဟာမြတ် မုနိသည် ငါတို့အိမ်က ဘုရားထက် တန်ခိုးကြီးတယ် လို့ထင်နေယင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဗုဒ္ဓ ဗလချာသာ ဖြစ်သေးတယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗမာတွေ ဆုတောင်း အားကိုးလွန်းသည့် အတွက် ဆုတောင်းခန်းကို ရှင်းအုံးမယ်၊ ဆုတောင်းတယ် ဆိုဒါ အကျိုးကို ရည်ရွယ်ဒါဘဲကဲ့၊ စပါးလိုချင်တဲ့ လူသည် စပါးရဘို့ကို ရည်ရွယ်ပြီး လယ်များကို စိုက်ရသလို ဘုရားဖြစ်ချင်တဲ့သူသည် ဘုရားအဖြစ် ကို ရည်ရွယ်လျက် ဘုရား ဖြစ်စေ နိုင်တဲ့ ပါရမီ ၁၀ ပါး အပြား သုံးဆယ်ကို ဖြည့်ကျင့် ရတယ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ချင်သူသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ရတယ်၊ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ချင်သူသည် အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် အဂ္ဂသာဝက ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ရတယ်၊ မဟာသာဝက ဖြစ်ချင်သူသည် မဟာသာဝက အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် မဟာ သာဝက ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ရတယ်၊ ပကတိသာဝက အဖြစ်နှင့် ကျွတ်တန်းဝင်လိုသူသည် ၎င်းအဖြစ်ကို ရည်ရွယ်လျက် ၎င်း၏ ဆိုင်ရာ အလုပ်ကို လုပ်ရ တယ်၊ ဆိုင်ရာ ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ဒါက လိုရင်း

ဆုတောင်းဒါက အကူညီမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ယခု
ဗမာတွေက ဆုတောင်းကိုသာ ပခာန ထားနေကြ
တယ်။ ဘာဘဲလုပ်လုပ် ဆုတောင်းဒါက “အပါယ်
လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုး ငါး
ပါး ဝိပုတ္တိတရားလေးပါး ဗျသနတရားငါးပါးတို့မှ
အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ် ငြိမ်း၍ အဆုံးစွန် ဘဝ
နောင် ကာလ၌ နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်ကို ရပါလို၏ဘုရား
တဲ့၊ ကိုင်း ဒီ ဆုတောင်းကို စစ်ကြရအောင်ကွဲ
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် စစ်တော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်မှာ ဟောဒါက....

သဟာဝဿ ဧဿန သမ္ပဒါယ၊ တယသု ဓမ္မာ ဇဟိတာ
ဘဝန္တိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆိတဉ္စ၊ သီလဗ္ဗတံ ဝါပိ ယဒတ္ထိကိဉ္စ၊
စတုဟာပါယေဟိစ ဝိပုမုတ္တော-လှိုဟောတော်မူတယ်။

အဓိပ္ပာယ်က....အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သောတာပတ္တိ မဂ်
ညဏ်ကို ရဒါနှင့်တပြိုင်နက် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတ
ပရာမာသ ဤသုံးပါးတို့ကို စွန့်ကုန်၏၊ ကိုလေသာအနဲငယ် ကျန်
သော်လဲ အပါယ်လေးပါးမှ အမြဲတန်း လွတ်၏တဲ့၊ အဲဒီ
ဒေသနာအရ သောတာပန်တည်မှ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်မှာ
မဟုတ်လား၊ ဆွမ်းကလေးတဆုပ် ရေကလေး တမှုတ်ကို ဆွမ်း
တော် တင်ပြီး ဆုတောင်းဒါနဲ့သာ လွတ်မယ်ဆိုယင် အပါယ်
လေးပါးမှာ သတ္တဝါတောင်မှ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သောတာ
ပန် တည်အောင်လုပ်ဘို့ပျင်းတိုင်း ဆုတောင်း အားကိုးတဲ့ ဗမာ

တွေ ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်အတိုင်း မရဘူးလို့သာ မှတ်ကွဲ မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကပ်သုံးပါး ဆိုဒါက သတ္တန္တရကပ်၊ ရောဂန္တရ
ကပ်၊ ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်တဲ့။ ၎င်းသုံးပါးသည် ရံခါ
ရံခါ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား နှိပ်စက်တတ်တယ်။
ဒီကပ်သုံးပါးမှ လွတ်ဘို့ဆိုဒါ ခန္ဓာငါးပါး ချုပ်ရာ
အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ကို ရမှ လွတ်မှာကွဲ့၊ မြတ်စွာ
ဘုရားတောင် ဝေရဉ္စာပြည်မှာ ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရ ကပ်နဲ့
တွေ့၍ မုယော ဆွမ်းကို စားရတယ် မဟုတ်လား၊
မလိုချင်တဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဆုတောင်းလို့သာ ရကြွယ်
နိဗ္ဗာန်ကို တောင် ရောက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီလို
တွေ့ရဒါ ခန္ဓာအပြစ် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပညာရှိ
ကြီးတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငြီးငွေ့ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို
သွားကြဒါကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဆိုဒါ အပါယ်လေးဘုံမှာ ဖြစ်ရဒါ၊
အသညသတ်ဘုံမှာ ဖြစ်ရဒါ၊ ဘုရားပွင့်သော အချိန်
မှာ အရူပလေးဘုံမှာ ပုထုဇဉ် အဖြစ်နဲ့ နေရဒါ၊
ဘုရားမပွင့်တဲ့ အချိန်မှာ ပညာရှိဖြစ်ရဒါ၊ ဘုရားပွင့်
ချိန်မှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေရဒါ၊ သူတော်ကောင်းပညာ
ရှိမရောက်နိုင်တဲ့ တိုင်းစွန်၊ ပြည်ဖျားမှာ ဖြစ်ရဒါ
တရားကို မနာနိုင်တဲ့ ပဋိသန္ဓေက နားပင်းသူဖြစ်
ရဒါ၊ တရားကို မသိနိုင်တဲ့ သုဂတိအဟိတ်၊ ခွိဟိတ်

ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရဒါ အဲဒါတွေကို ခေါ်တယ်။ စင်စစ် သတ္တုချလိုက်ယင် သူတော်ကောင်း တရားကို မနာရသော အဖြစ်ကို ဆိုဒါဘဲ။ ဒီရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးက လွတ်ချင်ယင် ယခုလိုအခါမှာ ဆုတောင်း နေစရာ မလုံပါဘူး။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်ပေါက်ဖိုလ်ရောက် ဟောနိုင် သလဲဟု သတင်းကိုနားထောင်ပြီး လိုက်၍ နာရုံပါဘဲကဲ့။ ဒီလိုပညာရှိ ရှာရမှာ ပျင်းတိုင်း ဆုတောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးဆိုဒါက ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မချစ် မနှစ် သက်သောသူကို ခေါ်တယ်။ ရေဘေး မီးဘေးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည့် အကုသိုလ်ကံ ပါလာ ယင် တွေ့ရမှာဘဲ။ မပါယင်မတွေ့ရဘူး။ မင်းဆိုဒါ လဲ မင်းမကြိုက်တာကို လုပ်ယင် တွေ့ရမယ် မလုပ် ယင် မတွေ့ရဘူး။ ခိုးသူဆိုဒါလဲ ပစ္စည်းရှိယင် တွေ့ ရတတ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပစ္စည်းဆို ဒါ ခိုးသူနှင့်ဆက်စပ်တဲ့ အမျိုးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတော်ကောင်း တွေဟာ ပစ္စည်းတွေကို စွန့်ပြီး ကောထွက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ မချစ်မနှစ်သက် သောသူဆိုဒါလဲ ခန္ဓာရယ်လို့ဖြစ်လာယင် ပါလာ မြဲဘဲ။ ဒါကြောင့်...

ဇာတိပိဒုက္ခာ၊ ဇရာပိဒုက္ခာ၊ မရဏံပိဒုက္ခံ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယော ဂေါဒုက္ခော၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ယမ္ပိ ဣစ္ဆ နလဘတံ၊ တဗ္ဗိ ဒုက္ခံ....လို့ ဟောတော်မူတယ်ကဲ့။

ခန္ဓာမရှိမှ ဒိဋ္ဌိက္ခတွေ့ ချုပ်မှ၊ ဒိဋ္ဌိက္ခတွေ့ချုပ်မှ နိဗ္ဗာန်ကို ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်သူမျိုးငါးပါးမှ ကင်းလွတ်ချင်ယင် နိဗ္ဗာန် ကိုသာ ရအောင် အားထုတ်ပါ။ နိဗ္ဗာန်မရသမျှ ဒီရန်သူမျိုး ငါးပါးမှ အေးအောင် ဆုတောင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝိပတ္တိတရား လေးပါးဆိုဒါက သီလဝိပတ္တိ-သီလ အကြီးစား ပျက်စီးခြင်း၊ အာစာရ ဝိပတ္တိ-သီလ အငယ်စား ပျက်စီးခြင်း၊ အာဇီဝ ဝိပတ္တိ-အသက် မွေးမှု မစင်ကြယ်ခြင်း၊ ဒိဋ္ဌိဝိပတ္တိ-အယူ မမှန်ခြင်း ဤလေးခုကို ခေါ်တယ်။ ၎င်းလေးပါးအနက် ရှေ့ သုံးခု အတွက် မိမိက သီလတွေ့ကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းလိုက်ယင် ဆုမတောင်းသော်လဲ ရဒါပါ ဘဲ၊ သီလကိုလုံခြုံအောင် မထိန်းဘဲနှင့်လဲ ဘယ်လို ဆုတောင်းတောင်း မရပါဘူး၊ နောက်ဆုံး ဝိပတ္တိ အတွက်လဲ ပညာရှိထံချဉ်းကပ်ပြီး အယူမှန်အောင် ပြုပြင် ဆုမတောင်းသော်လဲ ၎င်းဝိပတ္တိမှ လွတ်တာ ဘဲ၊ ပညာရှိထံ မချဉ်းကပ်ဘဲ မိမိထင်ဒါကို မိမိယူနေ ယင် ဆုတောင်းသော်လဲ အာညောင်းရုံဘဲ ရှိမှာဘဲ၊ လောကကြီးမှာ ကံအရာ၊ ဉာဏ်အရာ၊ ဝိရိယအရာ လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။ သို့အတွက် နေရာတကာတိုင်း ဆုတောင်းကိုချဉ်း အားမကိုးရဘူး မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဗျသနတရား ငါးပါး ဆိုဒါက ညဏ် ဗျသန-
 ဆွေးမျိုးတို့ ပျက်စီးခြင်း၊ ရောဂဗျသန-အနာရော
 ဂါဖြစ်ခြင်း၊ ဘောဂဗျသန-စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီး
 ခြင်း၊ သီလဗျသန-သီလပျက်စီးခြင်း၊ ဒိဋ္ဌိဗျသန-
 အယူပျက်စီးခြင်း၊ ဒီငါးပါးကိုခေါ်တယ်။ ၎င်းငါး
 ပါး အနက် ညဏ်ဗျသန ဆိုဒါ ဆွေးမျိုးတွေ ကံမ
 ကောင်းယင် ပျက်စီးမှားဘဲ။ သာကီဝင်မင်းတွေ
 ဘဝငါးရာလောက်က မုဆိုးလုပ်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှု
 ကံကြောင့် ဝိဇုဉ္ဇူဘသတ်၍ သေကြရဒါကို မြတ်စွာ
 ဘုရား တွေ့သွားရတယ်မဟုတ်လား။ ဆွေးမျိုးတို့၏
 ကံသာပဓာနဘဲ။ ရောဂဗျသနဆိုဒါလဲ ဆုတောင်း
 ကိုချည်း အားကိုး၍ မဖြစ်ဘူး။ မိမိကလဲ ဓာတ်
 လေးပါးမျှတအောင် နေတတ် ထိုင်တတ် စားတတ်
 မှ ရောဂါမဖြစ်မှားကွဲ့။ ဘောဂ ဗျသနဆိုဒါလဲ....
 ဥဋ္ဌာနသမ္ပဒါ-မပျင်းမရီ လုံ့လရှိစွာနဲ့ ရှာဖွေပါမှ။
 အာရက္ခသမ္ပဒါ-ရှာ၍ရပြီးတဲ့ဥစ္စာကို မကုန်သင့်ဘဲ
 မကုန်ရအောင် ထိန်းသိမ်းတတ်မှ။ ကလျာဏ မိတ္တ
 သမ္ပဒါ-မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းနဲ့ ပေါင်းသင်း
 ပါမှ။ သမဇီဝိတတာ သမ္ပဒါ-အဝင်ကို ကြည့်၍
 အထွက်ကို သုံးတတ်မှ စည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်းမှ လွတ်
 မှာ။ ၎င်းသမ္ပဒါ ၄-ပါးကို မလိုက်နာဘဲဆုတောင်း
 လို့တော့မရပါဘူး။ သီလဗျသန ဆိုဒါလဲ မိမိ၏သီလ
 ကို မိမိချစ်မှ သီလမပျက်မှာ၊ ဆုတောင်းရုံနဲ့ မရဘူး။
 ဒိဋ္ဌိဗျသနဆိုဒါလဲ ပညာရှိထံ ချည်းကပ်၍ တရား

ကို နာယူမှ အယူမှန်မှာ၊ ဆုတောင်းဒါနဲ့ အလိုလို
အယူမှန်မလာဘူး၊ ဆုတောင်းလို့ မဖြစ်တာတွေကို
ပျင်းတိုင်း ဆုတောင်း ကြဒါတွေဟာ ရှက်စရာ
မကောင်းဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ရှက်စရာပါဘဲဘုရား။

ဆရာ အဆုံးစွန်သောဘဝ နောင်ကာလ၌ ဆိုဒါကို စစ်
အုံးမယ်ကဲ့ “ဆုံဆုံမထင်၊ သံသာခွင်၌၊ ဆုံလည်
သည့်နှား၊ ရဟတ်ခြားသို့” ဟု ပညာရှိများ စပ်ဆို
ကြတယ်မဟုတ်လား၊ အစမရှိ အဆုံးမရှိပါဘူးလို့
မြတ်စွာဘုရားဟောပါလျက်သားနဲ့ အဆုံးစွန်သော
ဘဝ နောင်ကာလ၌ လို့ ဆုတောင်းဒါကဘော
အတော်ဘဲ အရာ ကျတယ်။ အစမရှိပုံကို၎င်း၊ အဆုံး
မရှိပုံကို၎င်း ပြောအုံးမယ်နှားထောင်ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အသီးမရှိဘဲ အပင်ပေါက်ပါမလား။

တပည့် မပေါက်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် အပင်က အစ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ အပင်မရှိဘဲ အသီးကော သီးရဲ့လား။

တပည့် မသီးနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် အသီးကလဲ အစမဟုတ်ဘူးပေါ့။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

- ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အစမရှိဘူးပေါ့။
- တပည့် မရှိပါဘုရား။
- ဆရာ အဆုံးမရှိပုံကို ပြောအုံးမယ်၊ အပင်ရှိယင် မသီးဘဲ နေပါ့မလား။
- တပည့် မနေပါ၊ သီးပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ သီးယင် အပင်မပေါက်ပြန်ဘူးလား။
- တပည့် ပေါက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ပေါက်ယင်မသီးပြန်ဘူးလား။
- တပည့် သီးပြန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဆုံးပါ့မလား။
- တပည့် မဆုံးတော့ပါဘုရား။
- ဆရာ အေး....ဒီလိုဘဲ ကံကြမ္မာ မရှိဘဲ ခန္ဓာမဖြစ်သော ကြောင့် ခန္ဓာကလဲ အစမဟုတ်၊ ခန္ဓာမရှိဘဲကံကြမ္မာ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကံကြမ္မာကလဲ အစမဟုတ်၊ အဲဒါကြောင့် “သံသာရပုဗ္ဗကောဋ္ဌိ နပညာယတိ” လို့မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတယ်၊ ကံကြမ္မာရှိပါမှ ခန္ဓာရှိအုံးမယ်၊ ခန္ဓာရှိပါက ကံကြမ္မာဖြစ်အုံးမယ်၊ မဆုံးတော့ဘူး၊ အဲဒါက မဆုံးပုံဖြစ်တယ်၊ မဆုံးဘဲနဲ့ လဲ နိဗ္ဗာန်ကို မရဘူး ဒီလိုဆိုတော့ ခက်မနေဘူးလား
- တပည့် ခက်နေပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ မခက်အောင် ပြောအုံးမယ်၊ မျိုးစေ့ကြောင့် အပင် ပေါက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ဒီမျိုးစေ့တွေကို မိုးမထိအောင် ထားလိုက်ယင် အပင်ပေါက်ပါ့မလား။
- တပည့် မပေါက်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒီလိုပေါ့၊ အကုသိုလ်မျိုးစေ့တွေကို ဒိဋ္ဌိမိုး
မိယင် အပါယ်ခန္ဓာ အပင်ပေါက်မယ်၊ ကာမကု
သိုလ်မျိုးစေ့တွေကို ကာမတဏှာမိုး မိယင် ကာမ
ခန္ဓာအပင်ပေါက်မယ်၊ ရူပကုသိုလ် မျိုးစေ့တွေကို
ရူပတဏှာ မိုးမိယင် ရူပခန္ဓာ အပင်ပေါက်မယ်၊
အရူပကုသိုလ် မျိုးစေ့တွေကို အရူပတဏှာ မိုးမိယင်
အရူပခန္ဓာအပင် ပေါက်မယ်၊ မျိုးစေ့တွေ အပင်
ပေါက်ရတဲ့ အကြောင်းကို ရှာယင် မိုးကိုတွေ့ရသလို
ကုသိုလ် အကုသိုလ်မျိုးစေ့တွေ ခန္ဓာပင်ပေါက်ခြင်း
၏ အကြောင်းကို ရှာယင်လဲ တဏှာ ဒိဋ္ဌိမိုးကို တွေ့ရ
ဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ကိလေသဝဋ်ကြောင့် ကမ္မဝဋ်
ဖြစ်တယ်၊ ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်တယ်၊ ဝိပါ
ကဝဋ်ကြောင့် ကိလေသဝဋ် ဖြစ်ရတယ်လို့ ဟောဒါ
ပေါ့၊ မိုးခေါင်ယင် မျိုးစေ့တွေ အပင်မပေါက်သလို
တဏှာဒိဋ္ဌိဟုဆိုအပ်သော ကိလေသဝဋ်မိုးခေါင်ယင်
ခန္ဓာအပင်သည် ဘယ်ပေါက်တော့မှလဲ၊ မပေါက်
ယင် ဆုံးဒါပေါ့၊ ဆုံးယင် နိဗ္ဗာန်ကိုရတော့ဒါပေါ့
ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အချို့ကလဲ ပြောကြတယ် အကုသိုလ်ကို လုပ်ယင်
အောက်သံသရာကို လယ်စေတယ်၊ ကုသိုလ်ကိုပြုယင်
အထက် သံသရာကို လယ်စေတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကုသိုလ်ကိုလဲ မလုပ်နဲ့၊ အကုသိုလ်ကိုလဲ မလုပ်နဲ့လို့
ပြောကြတယ်၊ ဒီစကားသည် ကိလေသ ဝဋ်ကို

သင်္ကမကားဘဲ ပြောတဲ့စကားဖြစ်တယ်။ အကြိယာ
ဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကုသိုလ်လဲမဖြစ်အောင် အကု
သိုလ်လဲမပြုစေအောင်ဆိုဒါ အိပ်ပျော်နေမှ ဖြစ်မယ်။
နိုးလာယင် ကုသိုလ်သော်၎င်း၊ အကုသိုလ်သော်၎င်း
တခုခုတော့ဖြစ်ရတော့မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ကာယကံနဲ့ဝစိကံကိုသာ သိန်းထားနိုင်မယ်။ မနော
ကံကို မထိန်းနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိလေသာမိုး
ခေါင်ဘို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။ ကိလေသာမိုး
ခေါင်ဘို့ဆိုဒါလဲ ဝိပဿနာလေ့မှန်တိုင်းနဲ့ အဝိဇ္ဇာ
မိုးတိမ်တွေကို လွှင့်နိုင်မှ ခေါင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
သို့အတွက် ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစွန်းကို ပြကြရုံကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိပြီးပါပြီ။

ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိပြခန်း

ဆရာ

မဟာတမေန မောဟေန၊

မောဟိတေ ဇာတိသာဂဇေ။

ဝိစရန္တိ အပဿန္တာ၊

ဝိဇ္ဇောဘာသ မလာဘိနော။

မဟာတမေန- အမှောင်စာကဲ့အမှောင်တွင် ဘယ်အမှောင်
နှင့်မျှ မနှိုင်းထိုက် မှိုင်းတိုက်၍ အရောင်မလင်းအောင် မှောင်
ခြင်းကြီးမှောင်စေနိုင်တသော၊ မောဟေန-မမြင်မှိုင်းမှန်သိုင်းခြုံ

ကာဆီး မောဟတည်းဟူသော မှောင်ထူကြီးဖြင့်၊ မောဟိတေ-
တမိုက်ထဲ မိုက်မှောင်၍ အရောင်မထင်အောင် အလွန်တရာ
မှောင်ထသော၊ ဇာတိသာဂရေ-အဖြစ်လဲမရပ် အဖြစ်လဲမပြတ်
အထပ်ထပ် တောထနေတဲ့ လောကအဏ္ဏဝါ သံသရာပင်လယ်
ကြော၌၊ ဝိဇ္ဇောဘာသံ-အမှောင်ကင်းစွ ဝင်းပပနှင့် အလင်းပြ
နိုင်သော ဉာဏ်အရောင်ကို၊ အလာဘိနော - လျှပ်ပြက်သလို
တကြိမ်ကလေးမျှ မှိန်မှေးမှေးမမြင်ကြရကုန်ဘဲ၊ အပဿန္တာ-
သစ္စာလေးချက် တရားနက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မသိမြင်ကြရ
ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိစရန္တိ- အမှောက်မှောက်အမှားမှားနှင့် မျက်
မမြင် လမ်းသွားသလို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ကျက်စားကျင်လည်
ကြရလေကုန်သတည်း။

သံသရာကြီး မဆုံးဒါ မောဟကြောင့်လို့ မြတ်စွာဘုရားက
ဟောတော်မူတယ်၊ ဒီမောဟအမှောင် ပျောက်ဘို့ဆိုဒါ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ရောင်သန်းမှ ပျောက်မှာဖြစ်တယ်၊ ဝိပဿနာ ဆိုဒါက
အနိစ္စညဏ်၊ ဒုက္ခညဏ်၊ အနတ္တညဏ်ကို ခေါ်တယ်၊ ၎င်းသုံးပါး
ကို မြင်ဘို့ဆိုဒါလဲ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏သဘာဝကို ပထမသိမှ မြင်
ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဝေဒနာက္ခန္ဓာကို ရှေးဦးစွာပြကြဖို့မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ဝေဒနာက္ခန္ဓာဆိုဒါ ဝေဒနာစေတသိက်ကို ခေါ်
တယ်၊ ၎င်းဝေဒနာကလဲ ငါးမျိုးရှိတယ်၊ သုခဝေ
ဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ သောမနဿ ဝေဒနာ၊ ဒေါမ
နဿဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာတဲ့၊ သုခဝေဒနာ
က ဘယ်လို သဘောလဲ ဆိုတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့

ကတ္တိပါမေ့ရာတို့နှင့် ကိုယ်ကာယ ထိကြတဲ့အခါ
 စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာမှုဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီချမ်းသာမှု
 သဘောကို ခေါ်တယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာ သဘောက-
 ဆူးစူးတဲ့ အခါ၊ မီးပူ နေပူနဲ့ ကိုယ်ကာယထိကြတဲ့
 အခါ စိတ်ထဲမှာ ဆင်းရဲမှုဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီဆင်းရဲ
 မှုသဘောကို ဒုက္ခဝေဒနာလို့ ခေါ်တယ်။ ကောင်း
 တဲ့ ရူပါရုံကိုမြင်ရတဲ့အခါ၊ ကောင်းတဲ့အသံကိုကြား
 ရတဲ့အခါ၊ ကောင်းတဲ့ အနံ့ကို နှမ်းရှုရတဲ့ အခါ၊
 ကောင်းတဲ့ အရသာကို စားရတဲ့ အခါ၊ စိတ်ထဲမှာ
 ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်လာတယ်။ ၎င်းသဘောကို
 သောမနဿဝေဒနာလို့ ခေါ်တယ်။ မကောင်းတဲ့
 ရူပါရုံကိုမြင်ရတဲ့အခါ၊ မကောင်းတဲ့အသံကို ကြားရ
 တဲ့အခါ၊ မကောင်းတဲ့ အနံ့ကို နှမ်းရှုမိတဲ့ အခါ
 မကောင်းတဲ့ အစာကို စားမိတဲ့ အခါ စိတ်ထဲမှာ
 မချမ်းသာမှု နှလုံးမသာယာမှု ဖြစ်တယ်။ ၎င်း သ
 ဘောကို ဒေါမနဿ ဝေဒနာလို့ ခေါ်တယ်။
 အကောင်းလဲ မဟုတ် အဆိုးလဲမဟုတ်တဲ့ အာရုံနဲ့
 ကြုံတဲ့အခါ ဝမ်းလဲမသာ၊ ဝမ်းလဲမနဲ့ လျစ်လျူရှုမှု
 ဖြစ်လာတယ်။ ၎င်းသဘောကို ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်
 တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သဘောကို ဉာဏ်နဲ့ သဘော ပေါက်အောင်
 ကြည့်ရမယ်။ ဒါမှ ပရမတ်ဉာဏ်ကို ရမယ်။ ပရမတ်

ညာဏ်ကိုရမှ လက္ခဏညာဏ်ကိုရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်၊
ဝိပဿနာညာဏ် ၁၀-ပါးတို့တွင် သမ္မသနညာဏ်ကို
လက်ဦး ထားတယ် မဟုတ်လား။ ၎င်းသမ္မသန
ညာဏ်ဟာ ပရမတ်ညာဏ်ဘဲကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခု ပြောခဲ့တဲ့ ဝေဒနာ ငါးမျိုးတို့တွင် ဘယ် ဝေဒ
နာကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊
မိန်းမ၊ အသက် လိပ်ပြာ ခေါ်နိုင်သလဲ။

တပည့် ဘယ်ဝေဒနာကိုမှ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါလို့ မဆိုနိုင်ပါ
ဘုရား။

ဆရာ ကြက်သွေးရောင် ထနေတဲ့ ဟိုအပင်က နှင်းဆီပန်း
ကလေးကို ကြည့်လိုက်စမ်း မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာ
ဖြစ်လာ သလဲ။

တပည့် သဘောကျမှု ဖြစ်လာပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ ယခု မင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့ သဘောကျမှုသည်
ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊
မိန်းမ၊ အသက် လိပ်ပြာလား ဆိုဒါ သေသေ
ချာချာ ညာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်စမ်းကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊
အသက် လိပ်ပြာလို့ မဆိုနိုင်ပါ ဘုရား။

ဆရာ အေး ဟုတ်တယ်။ သဘောကျမှုဆိုဒါ သောမနဏ
ဝေဒနာသာ ဖြစ်တယ်။ ငါကသဘောကျ ဒါလား။
သဘောကျမှု ဖြစ်တာလား။

တပည့် သဘောကျမှု ဖြစ်တာပါ ဘုရား။

- ဆရာ ပုထုဇဉ်အထင်က ငါက သဘောကျဒါလို့ ထင်တယ်၊ အရိယာအမြင်က သဘောကျမှု ဖြစ်တာလို့ သိတယ်၊ မဆန့်ကျင်ပါလား။
- တပည့် ဆန့်ကျင်ပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ ပုထုဇဉ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကျမှ အရိယာ ဖြစ်မှာ မောင်စိန်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ၎င်း သဘောကျမှုသည် နှင်းဆီပန်းကို မမြင်မီက မင်း၏ ခန္ဓာမှာ ရှိနေဒါလား။
- တပည့် မမြင်မီက မရှိသေးပါ ဘုရား။
- ဆရာ မြင်ပြီးတော့ကော ရှိသေးရဲ့လား။
- တပည့် မရှိတော့ပါ ဘုရား။
- ဆရာ မြင်ဆဲခဏ ပစ္စုပ္ပန် ကာလသွင်သာ ရှိတယ်လို့ ပြောရရုံ ရှိဒါ မဟုတ်လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ၎င်းသဘော ကျမှုသည် ခိုင်ခံ့တဲ့ သဘော ဟုတ်ရဲ့လား။
- တပည့် မဟုတ်ပါ မခိုင်ခံ့ပါ ဘုရား။
- ဆရာ မခိုင်ခံ့သည့်အတွက် ခုတ်ဖြစ်၍ ခုတ် ပျက်တယ် မဟုတ်လား။
- တပည့် မှန်ပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီ မခိုင်ခံ့မှု၊ ခုတ်ဖြစ်၍ ခုတ်ပျက်မှုသည် မမြဲတဲ့ အနိစ္စ သဘောပေါ့ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။

- ဆရာ သဘောကျမှုခေါ် သောမနဿ ဝေဒနာသည် နှင်း
ဆိပ်ပန်းကို မမြင်မီက သူ့ မဖြစ်သေး၊ မြင်စိတ်ဖြစ်မှ
သူ ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီဖြစ်မှု ဥပဂါဒက ဇာတိဒုက္ခဘဲ၊ မြင်စိတ် ချုပ်
တော့ သူ ချုပ်မသွား ဘူးလား။
- တပည့် ချုပ်သွားပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီ ချုပ်ခြင်း ဘင် သဘောသည် မရဏ ဒုက္ခဘဲ၊
ဒီတော့ သဘောကျမှုခေါ် သောမနဿ ဝေဒနာ
မှာ ဇာတိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ တို့ဖြင့် အနှိပ်စက် ခံပြီး
မနေရပါလား။
- တပည့် အနှိပ်စက် ခံနေရပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အနှိပ်စက် ခံနေရဒါကို သုခ ခေါ်မလား၊ ဒုက္ခ
ခေါ်မလား။
- တပည့် ဒုက္ခလို့ ခေါ်ရပါမယ် ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီ ဒုက္ခသဘောကို ဆရာမပြဘဲ လူတိုင်း မြင်နိုင်
ပါ့မလား၊
- တပည့် မမြင်နိုင်ပါ ဘုရား။
- ဆရာ သင်္ခါရ တရားမှန်ယင် ဖြစ်မှု ပျက်မှုနဲ့ ကင်းကြည့်
လား။
- တပည့် မကင်းကြပါ ဘုရား။
- ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “တေဘူမကံ ဒုက္ခသန္တံ” လို့
ဟောတော်မူဒါပေါ့၊ ယခု ပြောဒါက သောမနဿ
ဝေဒနာမှာ ဒုက္ခလက္ခဏာကို ပြဒါကွဲ မောင်မိန့်ရဲ့။

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ညဏ်ရထား

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သောမနဿ ဝေဒနာသည် ချုပ် ပျောက် ပျက် စီး၍ သွားတဲ့အခါ အမေ့အနှစ် အဖြစ်ဖြင့် ဘာများ ယူစရာ ရစရာ ပြစရာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ။

တပည့် ဘာမျှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘုရား။

ဆရာ မီးတောက် ပျောက်သလို ပျောက်သွားဒါ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “အသာရကဋ္ဌေန- ယူစရာ ရစရာ ပြစရာ ဟူ၍ မြူမျှ မရှိခြင်းကြောင့်၊ အနတ္တာ- အနတ္တ မည်၏” လို့ ဟောတော် မူဒါပေါ့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သောမနဿ ဝေဒနာကို မချုပ် ပျက်ရအောင် စိုးသူ၊ ပိုင်သူ၊ စေခိုင်း နိုင်သူများ လောကမှာ ရှိပါ့မလား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “အသာမိကဋ္ဌေန-စိုးသူ၊ ပိုင်သူ၊ စေခိုင်းနိုင်သူ မရှိသော သဘောကြောင့်၊ အနတ္တာ- အနတ္တ မည်၏” လို့ ဟောတော် မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿဝေဒနာသည် ဣဋ္ဌာရုံ၏အထောက်အပံ့ကို မရပါဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်က ဖြစ်စေချင်ယင် ဖြစ်တဲ့ သဘောများ ရှိခဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “အဝသ ဝတ္တန ဌန- အလိုသို့ မလိုက် အကြိုက်သို့ မပါသော သဘောကြောင့်၊ အနတ္တာ- အနတ္တမည်၏” လို့ ဟောတော်မူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿဝေဒနာသည် ဣဋ္ဌာရုံ၏ အထောက် အပံ့ကို မရဘဲ မိမိသဘော အလျောက် ဖြစ်နိုင်တဲ့ သတ္တိ ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါ ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “သုညတဋ္ဌေန - အတ္တသတ္တိ၊ ကာရကသတ္တိ၊ ဝေဒကသတ္တိ တို့မှ ကင်းဆိတ်ခြင်း သဘောကြောင့်၊ အနတ္တာ- အနတ္တ မည်၏” လို့ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသောမနဿဝေဒနာသည် ဣဋ္ဌာရုံ၏အထောက် အပံ့ကို မရပါက ဖြစ်စေချင်၍ မဖြစ်၊ အကြောင်း တရားတို့ ထောက်ပံ့ပါက မဖြစ်စေချင်သော်လဲ မနေ ဖြစ်လာ၏။ ဘယ်သူ့ မျက်နှာကိုမျှ သူမထောက် သူ့ သဘောအတိုင်း သူဖြစ်နေဒါ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “ပရဋ္ဌေန- ပြင်ပ သူစိမ်းကဲ့သို့ သူ့သဘောအတိုင်းသာ သူဖြစ်၍နေသောကြောင့်၊ အနတ္တာ- အနတ္တ မည်၏”လို့ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သောမနဿ ဝေဒနာမှာ မြဲခြင်းနိစ္စ၊ ဇာတိမီး ဇရာမီး မရဏမီး တို့မှ အေးခြင်းသုခဆိုတဲ့သဘော များ ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါ ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “တုစ္ဆဋ္ဌေန-နိစ္စ သုခ သုဘဟု ဆို အပ်သော ကျောင်းမြတ်သောတရားတို့မှ အချည်း နှိုးဟူသော သဘောကြောင့် အနတ္တာ- အနတ္တတို့ မည်ကုန်၏”လို့ ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက သောမနဿဝေဒနာကို လက္ခဏာ ယာဉ်ဆုံးပါး တင်ပြတာ ဖြစ်တယ်၊ ဒီသောမနဿ ဝေဒနာကိုဘဲပြခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း ဆင်ခြင်နိုင်ယင် လဲ လိုလားအပ်သော ကိစ္စပြီးနိုင်ပါတယ်၊ သို့သော် လဲ စုံအောင် ဒေါမနဿ ဝေဒနာကိုလဲ ပြအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါနည်းစုံတော့ကြိုက်တာကိုဆင်ခြင်ရုံဘဲဘုရား။

ဆရာ ဟိုလမ်းဘေးနားက မစင်ပုံကို ကြည့်လိုက် စမ်း၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လာသလဲ။

တပည့် ရှိရှာစက်ဆုတ်မှု ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ရံ့ရှာစက်ဆုပ်ခြင်းသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊
ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက်
လိပ်ပြာ လို့ ခေါ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မခေါ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ရံ့ရှာ စက်ဆုပ်ခြင်း သဘောကို ဒေါမနဿ
ဝေဒနာလို့ခေါ်တယ်၊ ရံ့ရှာတာငါက ရံ့ရှာဒါလား။
အာရုံဒွါရ ထိခိုက်ကြလို့ ၊ ရံ့ရှာမှု ဖြစ်တာလား။

တပည့် ရံ့ရှာမှု ဖြစ်တာပါ ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ဒေါမနဿဝေဒနာသည် မစင်ပုံကို မမြင်မီက
မင်း၏ခန္ဓာမှာ ရှိခဲ့လား။

တပည့် မရှိသေးပါ ဘုရား။

ဆရာ မြင်ပြီးတော့ကော ရှိသေးခဲ့လား။

တပည့် မရှိတော့ပါ ဘုရား။

ဆရာ မြင်ဆဲကာလ ပစ္စုပ္ပန် နေရာမှာသာ ရှိတယ်လို့
ပြောရရုံ ရှိဒါမဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့်...

အနိဓာနဂတာ ဘင်္ဂါ၊ ပုဗ္ဗောနတ္ထိ အနာဂတေ၊

ပစ္စုပ္ပန္နာယော တိဋ္ဌန္တိ၊ အာရဂ္ဂေ သာသပူပမာ။

ဘင်္ဂါ ချုပ်ပျောက် လေပြီးသော သင်္ခါရ တရားတို့သည်၊
အနိဓာနဂတာ- သို့မှီး မြုပ်နှံခြင်းသို့ မရောက်ကြလေကုန်၊
အနာဂတေ နောင်ခါကာလ သမယ၌၊ ပုဗ္ဗော-ဖြစ်ဘို့ရန်
စုဝေးနေသော သဘာတရားသည်လည်း၊ နတ္ထိ- စိုးစဉ်းသေး

သွယ် အနည်းငယ်မျှ မရှိကြလေကုန်၊ ပစ္စုပ္ပန်ယောဝ- ပစ္စုပ္ပန် ကာလခါသမယ၌သာလျှင်၊ တိဋ္ဌန္တိ-ခဏမကြာတည်တံ့ ကာနေ ကြရကုန်၏၊ ဥပမာ-ဥပမာပုံဆို ဘယ်လိုနည်းဟူမကား၊ သာသ ပေါ-မုန်ညင်းစေ့သည်၊ အာရဂွေ-အပ်နဖူးထွင်းသောစူးဖျား ကလေး၌၊ တိဋ္ဌတိဏ္ဍဝ- မရွေ့သာ မပြောင်းသာ တည်နေရှာရ သကဲ့သို့၊ သင်္ခါရာ-သင်္ခါရာဝတ္ထု အစုစုတို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တိ- ခဏ မကြာ တည်တန့်ကာ နေကြရကုန်၏ ထဲ့။

အဲဒီလို ခဏကလေးသာတည်၍ ပျက်သွားရဒါကို ဉာဏ် မျက်စိနဲ့မြင်တော့ သဿတဒိဋ္ဌိ မသေဘူးလား။

တပည့် သေနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရှိရှာဘွယ် အနိဋ္ဌာရုံနဲ့ စက္ခုဒွါရ ပေါင်းဆုံကာ ထောက်ပံ့မှ ဖြစ်ပေါ်လာဒါဘဲလို့သိတော့ ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိ မသေဘူးလား။

တပည့် သေနိုင်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ သံယုတ်အဋ္ဌကထာမှာလဲ ဒီလိုဘဲကွဲ့၊ အဖြစ်ကို မြင် ယင် ဥစ္ဆေဒသေ၍ အပျက်ကိုမြင်ယင် သဿတ သေတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အထက်က ရွတ်ဆိုခဲ့တဲ့ ဂါထာအတိုင်း သင်္ခါရ တရားများသည် ပစ္စုပ္ပန်ခဏမှာသာ တည်ဒါ မှန် သော်လဲ ဝေဒနာတို့သည် တခုနဲ့တခု အကြားအစပ် မမြင်ရအောင် ဆက်စပ် နေသဖြင့် မြဲသယောင် ယောင် ထင်နေကြရတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အနိစ္စကို

သန္တတိ ဖုံးတယ်လို့ ပညာရှိတွေကဆိုဒါပေါ့၊ ဥပမာ ပေးအုံးမယ်ကဲ့၊ တောင်မြောက်စီးနေတဲ့ ချောင်း ကလေးတခုမှာ အရွှေဘက်ကမ်းမှာ တိုင်တခုစိုက် အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ တိုင်တခုစိုက်၊ ၎င်းတိုင် ၂-ခု မှာချည်မျှင်ကို တန်းထား၊ ချည်မျှင်ကိုရေနဲ့ထိရုံထား ပြီးကြည့်စမ်း၊ ရေတွေဟာ ချည်မျှင်ကို တိုက်တိုက် ပြီး လွန်မသွားဘူးလား။

တပည့် တိုက်ပြီးသွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ချည်မျှင်၏ ရွှေကရေသည် နောက်ရေ ဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ နောက်ရေသည် ရွှေရေ ဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒါပေမဲ့ ရွှေရေနဲ့ နောက်ရေသည် အကြား မမြင် ရအောင် ဆက်စပ်ပြီးနေသည့်အတွက် တခုတည်း၊ တသားတည်း၊ တစပ်တည်းကဲ့သို့ ထင်ကြရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ထင်ကြရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အေး ဒီလိုဘဲ ဝေဒနာလဲ တခုတည်းမဟုတ်၊ သို့ သော်လည်း ရွှေဝေဒနာနဲ့ နောက်ဝေဒနာတို့သည် အကြားအစပ်ကို မမြင်ရအောင် ဆက်စပ်ကာ ဖြစ် ပျက်နေကြသောကြောင့် ပညာမျက်စိမှန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာ တခုတည်းကဲ့သို့ မြင်ပြီး မြဲတယ်လို့ ကင်လာ ကြဒါပေါ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ညာဏ်ထက်သူ ဆိုယင် ဒီမျှသော တရားစကားကို ကြားရရုံနဲ့ဘဲ မဂ်ညာဏ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညာဏ်နဲ့ သူကတော့ နည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်ခြင်ရမှ မဂ်ညာဏ်ကိုရနိုင်တယ်။ သို့အတွက် အနိစ္စကို မြင်အောင် အားထုတ်ဟန်ကို တမျိုးပြောအုံးမယ်....ပင့်ကူငယ်သည် မိမိ ပင့်ကူအိမ်၏ အလယ်မှာ နေပြီး ဘယ်အနား၌ ဘာကောင်နားသလဲလို့ တအုံလုံးကို အာရုံပြုနေသလို ခြောက်ငှါရတည်းဟူသော ပင့်ကူအိမ်မှာ အကောင်နဲ့တူတဲ့ ဝေဒနာ ဖြစ်လာတိုင်း ဖြစ်လာ တိုင်းကို သတိနဲ့ ဘမ်းရမယ်။ ဘယ်လို ဘမ်းရမလဲဆိုတော့ သတိကို အမြဲတန်း နှိုးထားရမယ်။ နှိုးထားပြီးတော့ စက္ခုဒွါရမှာ သောမနဿ ဝေဒနာဖြစ်တယ် ဆိုယင် ယခုသောမနဿ ဝေဒနာ ဖြစ်နေတယ်လို့ သတိနဲ့ဘမ်းရမယ်။ ၎င်းသောမနဿ သည် ငါလဲမဟုတ်၊ ငါ့ဟာလဲမဟုတ်၊ ခံစားမှု သဘောသာ ဟုတ်တယ်လို့ ညာဏ်နဲ့ ကိလေသာကို သတ်ရမယ်။ စက္ခုဒွါရမှာ ဒေါမနဿဝေဒနာ ဖြစ်လာတယ်ဆိုယင်လဲ ဒေါမနဿဝေဒနာဖြစ်နေတယ်လို့ သတိနဲ့ ဝေဒနာကိုဘမ်းရမယ်။ ၎င်းဒေါမနဿ သည် ငါလဲမဟုတ်၊ ငါနဲ့စပ်တဲ့ အရာလဲ မဟုတ်၊ ခံစားမှုသဘောသာ ဖြစ်တယ်လို့ ညာဏ်နဲ့ ကိလေသာကို သတ်ရမယ်။ စက္ခုဒွါရမှာ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဖြစ်လာယင်လဲ ယခုဥပေက္ခာဝေဒနာ ဖြစ်နေပါက လားလို့ သတိနဲ့ ဝေဒနာကိုဘမ်းရမယ်။ ၎င်းဥပေက္ခာ

ဝေဒနာသည် ငါလဲမဟုတ်၊ ငါနဲ့စပ်တဲ့ အရာလဲ မဟုတ်၊ ခံစားမှုသဘောသာ ဖြစ်တယ်လို့ ဉာဏ်နဲ့ ကိလေသာကို သတ်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “ယာဝဒေဝ ဉာဏမတ္တာယ- ဉာဏ်ပွားခြင်းအကျိုး ငှါ၊ ယာဝဒေဝပဋိဿတိမတ္တာယ- သတိပွားခြင်းငှါ” လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ စပါးရိတ်တဲ့ အခါ ဘယ် ဘက်နဲ့အပင်ကို ကိုင်ပြီး ညာဘက်နဲ့ ရိတ်သလိုပေါ့၊

ယခုလဲသတိနဲ့ဘမ်းပြီး ဉာဏ်နဲ့သတ်ရတယ်၊ ယခုပြော ခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါး၌ ဘာဝေဒနာ ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်တဲ့ဝေဒနာကို တခုမျှမလွှတ်ရအောင် သတိနဲ့ ဘမ်း၍ ဉာဏ်နဲ့ ကိလေသာကို သတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘာဝေဒနာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် သတိနဲ့ဘမ်းမိ သော အခါ ဝေဒနာ ဖြစ်လာဒါကို မြင်အောင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရမယ်၊ ပျက်သွားဒါကို ဉာဏ်နဲ့ကြည့် ရမယ်၊ “သမုဒယဓမ္မာနုပဿီ ဝေဒနာသု ဝိဟရတိ ဝယဓမ္မာနုပဿီဝေဒနာသု ဝိဟရတိ” လို့ ဟောတော်

မူတယ်၊ မိမိသန္တာန်၌ ဝေဒနာတို့၏ ဖြစ်မှု ပျက်မှု ကို မြင်ယင် သူတပါးသန္တာန်မှာ ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာတို့ ကိုလဲ ရှုရမယ်၊ ဘယ်လို ရှုရမလဲဆိုတော့ ရယ်ရှင် မြူးတူးနေသူကို မြင်ယင် ထိုသူသန္တာန်မှာ သောမ နဿဝေဒနာ ဖြစ်နေဒါဘဲလို့ ဝေဒနာကို ရှုရမယ်၊ စိတ်ဆိုးနေသူကို မြင်ယင် ထိုသူသန္တာန်မှာ ဒေါမ နဿဝေဒနာ ဖြစ်နေပါကလားလို့ ဝေဒနာကိုမြင် အောင်ရှုရမယ်၊ ဣန္ဒြေရရနေသူကို မြင်ယင် ထိုသူ

သန္တာန်မှာ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဖြစ်နေပါကလားလို့
 ဝေဒနာကို မြင်အောင် ညဏ်နဲ့ရှုရမယ်။ အဲ ဤကဲ့သို့
 မိမိ သန္တာန်မှာ၎င်း၊ သူတပါးသန္တာန်မှာ ၎င်း၊ ဖြစ်
 လာတဲ့ ဝေဒနာတို့ကို၎င်း၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို၎င်း
 မြင်လာပြီဆိုတော့ ထမင်းအိုး ပွက်တာလို သူ့
 သန္တာန်မှာ၎င်း၊ မိမိသန္တာန်မှာ၎င်း ဝေဒနာ ရေပွက်
 ထလာဒါကို မြင်လာတော့ဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ရေပွက်ထသကဲ့သို့ ဝေဒနာဖြစ်တတ်တာတွေကို မြင်
 လာယင် သန္တတိ အနိစ္စကိုလဲ မြင်တော့ ဒါပေါ့
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ မြင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ဝေဒနာတွေကို သစ္စာ ညဏ်ဖြင့် ရှုကြအုံးစို့
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြတော်မူပါ ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဝေဒနာတွေ ဖြစ်ရဒါ အကြောင်းကင်းပြီး ဖြစ်
 တာ မဟုတ်ဘူး။ အာရုံနှင့် ဒွါရ ထိခိုက်ခြင်းဟု
 ဆိုအပ်သော ဖဿကြောင့် ဖြစ်ကြရဒါဘဲ။ ဒါ
 ကြောင့်လဲ ‘ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ’လို့ ဟောတော်
 မူဒါပေါ့။ ဖဿဖြစ်ယင် ပေဒနာသည်မဖြစ်ချင်မနေရ
 ဖြစ်ရ၏။ ဖဿမဖြစ်ယင် ဖြစ်ခြင် သော်လဲ မဖြစ်ရ
 သောကြောင့် ဒီဝေဒနာမှာ မိမိ အစွမ်းနှင့် မိမိဖြစ်
 နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိရဲ့လား။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ဖဿဖြစ်ယင် ဝေဒနာဖြစ်ရ၏။ ဖဿ ချုပ်ယင် ဝေဒနာချုပ်ရ၏။ ဒီလိုဆိုတော့ ဖဿပြုသလို နှမနေ ရပါလား။

တပည့် နေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲ...ဤကဲ့သို့ ဖဿ ပြုသလို နှရတဲ့ သဘောကို သင်္ခတသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဝေဒနာငါးမျိုးဟာ ဘယ်ဝေဒနာသည် အမြဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ ရှိသလဲ။

တပည့် ဘယ်ဝေဒနာမှ အမြဲမရှိပါ။

ဆရာ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်နေကြတာ အခုဘဲ ရယ်ရှင်မှူးဘူး ကြ၊ တော်တော်ကြာ ငိုကြန့် မတည်ငြိမ်ဘူး မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါ မတည်ငြိမ်ကြပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ဝေဒနာတွေ ဖောက်ပြန်သည့် အတွက် ငိုကြ ရ ရယ်ကြရနဲ့ ဖြစ်နေကြရတယ်။ အခုဘဲ သော မနဿ ဖြစ်၍ ရယ်ရှင်ကြ၏။ တော်တော်ကြာ ဒေါ မနဿဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးရပြန်ပြီ။ ဒီလိုပြောင်း လွဲပြီး မနေကြလား။

တပည့် နေကြပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ပြောင်းလွဲနေဒါ ဝိပရိကာမ သဘောလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြောင်းလဲခြင်းသည် ဖြစ်မှု ပျက်မှု မရှိဘဲ ပြောင်း
နိုင်ပါသည်။

တပည့် မပြောင်းနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ တဝေဒနာပျက်မှု တဝေဒနာဖြစ်ရဒါ မဟုတ်လား။
တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ဝေဒနာတွေမှာ ဖြစ်ခြင်းဇာတိဘေး၊
ပျက်ခြင်း မရဏဘေးတို့ဖြင့် အနှိပ်စက်ခံပြီးမနေရ
ပါလား။

တပည့် နေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဇာတိဘေး၊ မရဏဘေးတို့ဖြင့် အနှိပ်စက်
ခံနေရတဲ့ သဘောကို ပိဋနသဘောလို့ ခေါ်တယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီဝေဒနာတွေမှာ ဇာတိမီး၊ ဇရာမီး၊ မရဏမီး
တွေ ရှိမနေပါလား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို မီးသုံးပါး ရှိနေတဲ့ သဘောကို သန္တာပ
သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရေပွက်ပမာ ခဏသာ ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာတွေကို
သခံတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ ပိဋနသဘော၊
သန္တာပသဘောတို့ဖြင့် သုံးသပ် ကြည့်လိုက်တော့
သာယာဘွယ်ရာဖြစ်တဲ့ သုခဝေဒနာတို့၊ သောမ

နဿဝေဒနာတို့ ဖြစ်လာသော်လဲ သာယာချင်ပါ
တော့မလား။

တပည့် မသာယာချင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ အကယ်၍ မေ့လျော့နေသည့် အတွက် သာယာမှု
ဖြစ်မိသည်ရှိသော် အထက်က ပြောခဲ့တဲ့ ဉာဏ်တို့
ဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်ယင် ပျောက်မသွားပါလား။

တပည့် ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ် ဘဝတုန်းကတော့ ဘားကို မြွေဘမ်းသကဲ့
သို့ သာယာမိယင် မလွတ်နိုင်သော ကြောင့်
“တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ” ဖြစ်ရတယ်။ ယခု
တော့ အမြင်မှန်တွေ ရလာသဖြင့် မေ့လျော့သည့်
အတွက် တဏှာ ဖြစ်အုံးတော့ ဖြေစရာလက်နက်နဲ့
ဖြေလိုက်ယင် “တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ” မဖြစ်
တော့ဘူး။ ဒီလိုမဖြစ်ယင် တဏှာခေါင်းပါးတယ်လို့
မဆိုနိုင်ဘူးလား။

တပည့် ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဉာဏ်ကိုရယင် ဒေါသ ခေါင်းပါးပုံကို ပြော
အုံးမယ်။ မောင်မဲဆိုတဲ့လူက မောင်စိန်ကို ဆဲနေ
ပါရောတဲ့။ ဒီတော့ မောင်စိန်မှာ မိမိသန္တာန်မှာ
၎င်း၊ သူတပါးသန္တာန်မှာ၎င်း ဝေဒနာ ဖြစ်ပုံကို
ရှုပြီးသားဖြစ်နေသည့်အတွက် မောင်မဲသည် သူ
သန္တာန်မှာ ဒေါမနဿ ရေနွေးတွေပွက်၍ ရေနွေး

ပူလောင်ဒါ မခံနိုင်သဖြင့် ငန်းဘမ်းသလို ယောင်
ယမ်း နေဒါပါကလားလို့ မြင်မလာဘူးလား။

တပည့် ဆင်ခြင်ယင် မြင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုမြင်လာယင် မောင်မဲကို ပြန်ပြီး စိတ်ဆိုးချင်ပါ
အုံးမလား။

တပည့် မဆိုးချင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို ဒေဝဒတ်က ကျောက်မောင်း
ဆင် ချလိုက်တော့ ခြေမတော်မှာ သွေးခြေဥသွား
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ဒေဝဒတ်ကို ပြန်
ပြီး စိတ်ဆိုးရဲ့လား။

တပည့် မဆိုးပါဘုရား။

ဆရာ မဆိုးဒါက ဒီအဖြစ်မှန်တွေ ရှိနေသောကြောင့်ပေါ့
ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မြတ်စွာဘုရားလို ဒေါသ မကုန်သေးသည့်အတွက်
သတိ နေ့လျော့သောကြောင့် စိတ်ဆိုးမိသော်လဲ
သတိရ၍ ဒီအမြင်မှန်တွေဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်ယင်
ပျောက်မသွားဘူးလား။

တပည့် ပျောက်သွားမှာပါဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်တုန်းကတော့ ငါတွေရှိနေသဖြင့် ငါ့ကိုဆဲ
ရကောင်းလားလို့ ရန်ညှိုးထားတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ထားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုလို အမြင်မှန်ရလာတော့ ဒေါသ ဖြစ်စေကာမူ သတိထားပြီး ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်လိုက်ယင် ရန်ညှိးမရှိ သည့်အပြင် ဆဲသူကိုပင် သနားစိတ်တောင် ဝင်ခဲ့ ပါသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဒေါသလဲ ခေါင်းပါး တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား။

တပည့် ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငါ့စွဲတွေလဲပြုတ်၍ ကာမရာဂ ဗျာပါဒတို့ ခေါင်း ပါးယင် သကဒါဂါမ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ တရားဟောတယ်ဆိုဒါ မဂ်ဉာဏ်တခုခုကို ရည်ရွယ် ပြီး ဟောရတယ်။ သောတာပတ္တိ မဂ်ကို ရည်ရွယ် ယင် ဒိဋ္ဌိအစွဲတွေကို ပြုတ်အောင် ပရမတ်သား ဓာတ်သားကိုမြင်အောင်ဟောရတယ်။ သကဒါဂါမ် မဂ်ကို ရည်ရွယ်ယင် ကာမတဏှာ ဗျာပါဒတို့ခေါင်း ပါးအောင်ခေါင်းပါးစေသော တရားတွေကိုဟော ရတယ်။ သို့သော်လဲ နာသူကတော့ မိမိ ပါရမီ အလျောက် ရကြဒါပါတဲ့။ ပါရမီအလျောက်ရပေမဲ့ ဟောသူမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ မဂ်တခုခုကို ရည်ရွယ် ပြီး ဟောရမယ်။ ဘယ် မဂ်ကိုမျှ မရည်ရွယ်ဘဲ ဟောတာကတော့ ဓမ္မကထိကအရူးခေါ်တယ်။ ရဒါ မရဒါ အပထား ဟောတဲ့အခါတော့ ရည်ရွယ်ရမှာ ဘဲ။ ဒါမှ ဓမ္မကထိက အစစ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး.... ဒါကြောင့် ဝေဒနာ၏ ရေပွက်ထသကဲ့သို့
 တဝေဒနာပြီး တဝေဒနာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်
 ပျက်နေကြတဲ့ သန္တတိ အနိစ္စကို မြင်ပြီးယင် ဒုက္ခ
 သစ္စာအနက် ၄-ချက်တို့ဖြင့် သုံးသပ် ဆင်ခြင်၍
 ကာမတဏှာ ဗျာပါဒ တရားတို့ ခေါင်းပါးအောင်
 အားထုတ်နိုင်တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်ကြပါ
 စေကုန်သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

သိက္ခာ သုံးပါး မြတ်တရားတော်

ဆရာ မောင်စိန်ရေး....။
 တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေ့တော့ “သိက္ခာသုံးပါး မြတ်တရား” ဆိုတဲ့
 တရားတော်ကို ဟောရလိမ့်မယ်ကွဲ့။
 တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါ ဘုရား။
 ဆရာ သိက္ခာ သုံးပါး ဆိုဒါက သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိ
 သိက္ခာ၊ ပညာသိက္ခာတဲ့။ ဒီသုံးပါးကို ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သီလ သိက္ခာ ဆိုဒါက လူတို့မှာ ငါးပါးသီလ၊
 ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလတို့ ဖြစ်၍ သာမဏေ
 တို့မှာ လိင် ဆယ်ပါး၊ ဒဏ်ဆယ်ပါး၊ သေခံယ
 ဉာဏ်ပါးတို့ ဖြစ်တယ်။ ရဟန်းတို့မှာ ၂၂၇-

သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်တွေပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သမာဓိသိက္ခာဆိုဒါက ခဏိက သမာဓိ၊ ဥပစာရ သမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိ ၎င်း သုံးပါးကို ခေါ်တယ်။ ခဏိကသမာဓိ ဆိုဒါက ဝိပဿနာ ရှုသော ကာလ တည်ငြိမ်မှုကို ခေါ်တယ်။ ဥပစာရသမာဓိ ဆိုဒါက သမထ လေးဆယ်ကို စျာန်ရခါနီးအောင် ပွား၍ တည်ငြိမ်မှုကို ခေါ်တယ်။ အပ္ပနာသမာဓိဆို ဒါက စျာန်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ သမာဓိကို ခေါ်တယ်လို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပညာသိက္ခာ ဆိုဒါက ဝိပဿနာညာဏ်တွေကို ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သိက္ခာသုံးပါးတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို ပြောအုံးမယ်။ သီလ သိက္ခာက ဝီတိက္ကမကိလေသာကို နိုင်တယ်။ သမာဓိ သိက္ခာက ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာကို နိုင်တယ်။ ပညာသိက္ခာက အနုသယ ကိလေသာကို နိုင်တယ်လို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သိက္ခာသုံးပါးတို့၏ မြင့်မြတ်ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ သီလ သိက္ခာက ဝီတိက္ကမ ကိလေသာကို နိုင်သဖြင့် ကာယဒုစရိုက် ဝစီဒုစရိုက်တွေ လုံခြုံတဲ့ အတက် ပရိသတ်အလယ်မှာ ရဲရင့်စွာနေနိုင်တယ်။ မိမိကိုယ်

ကို မိမိမစွပ်စွဲသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ လူနတ်
ကြည်ညိုတယ်၊ မတွေ့မဝေသေရတယ်၊ ဒုတိယဘဝ
၌ ကောင်းရာသူဂတိသို့ ရောက်ရတယ်၊ ကိုင်း....
ဘယ်လောက် မွန်မြတ်သလဲ မောင်စိန်ရဲ့၊

တပည့် မွန်ပါ မွန်မြတ်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒါကြောင့် ဘုရားအလောင်း ပုရောဟိတ်
ကြီး ဥဒါန်း ကျူးတာပေါ့။

န ပေဒါ သမ္မရာယာယ၊ န ဇာတိ နာပိဗန္ဓဝါ၊
သကဉ္စသီလံ သံသုဒ္ဓံ၊ သမ္မရာယ သုခါယစ။

ပေဒါ-ပေဒင် သုံးပုံတို့သည်၊ သမ္မရာယာယ-တမလ္လန်ဘဝ၌
စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးခြင်းငှါ၊ နဟောန္တိ- မဖြစ်နိုင်ကြလေ
ကုန်၊ ဇာတိပိ-အယုတ်အမြတ် အထပ်ထပ်သော အမျိုးတို့သည်
လည်း၊ သမ္မရာယာယ- တမလ္လန်ဘဝ၌ ကောင်းမြတ် စည်းစိမ်
ညီးထိန်သော အကျိုးကို ပေးခြင်းငှါ၊ နဟောန္တိ- မဖြစ်နိုင်ကြ
လေကုန်၊ ဗန္ဓဝါပိ- ဆွေမျိုးညာတကာ ဖေါ်သဟာတို့သည်
လည်း၊ သမ္မရာယာယ- တမလ္လန်ဘဝ၌ ကောင်းမြတ် စည်းစိမ်
ညီးထိန်သောအကျိုးကို ပေးခြင်းငှါ၊ နဟောန္တိ- မဖြစ်နိုင်ကြ
လေကုန်၊ သံသုဒ္ဓံ-စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းသော၊ သကဉ္စ
သီလံ- မိမိသီလသည်သာလျှင်၊ သမ္မရာယသုခါယစ- တမလ္လန်
ဘဝ၌ ကောင်းမြတ်ချမ်းသာ စည်းစိမ်ကိုပေးခြင်းငှါ၊ ဟောတိ-
မုချပုံသေ ဖြစ်နိုင်တော့သည် သာလျှင်တည်း။

အထက်ပါ ဂါထာကို ဘာပြုလို့ ရွတ်ရသလဲ ဆိုတော့
အကြောင်းကဒီလိုကွဲ့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်တို့ကိုသင်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လာပြီးလျှင် မင်းကို ဖူးမြင်သတုံ၊ ထိုအခါ မင်းသည်ဘုရားလောင်းအား ပုရောဟိတ် အရာကို ပေးတော်မူသတုံ၊ ဘုရားလောင်းသည် သီလတရားကို လေးလေးစားစား စောင့်ထိန်းပြီး မင်း၏အမှုခပ်သိမ်းကို စီရင် သတုံ၊ ဒါနဲ့ မင်းကလည်း ဒီပုရောဟိတ်သည် သီလ ရှိသူတည်း ဟု အလေးအမြတ်ပြု၍ ကြည့်ရှုတော်မူသတုံ၊ ထိုအခါ ဘုရား လောင်းအား အကြံဖြစ်တယ်တုံ၊ ဘယ်လို အကြံဖြစ်သလဲဆို တော့ “ငါ့အား ဘုရင်သည် အလေးအမြတ်ပြု၍ ကြည့်ရှု၏၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟုပင် ကြည့်ရှုသလား၊ ထိုသို့ မဟုတ်မူ၍ အကြားအမြင်နှင့်ပြည့်စုံသူဟုပင် ကြည့်ရှုသလား” အဲဒီလိုအကြံ ဖြစ်သတုံ၊ ဒါနဲ့ သီလနဲ့ ဗေဒင် ဘယ်သင်းကမြတ်သလဲဟု သိ ခြင်းငှါ တနေ့သ၌ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ အထံမှ အသပြာကိုယူ သတုံ၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်လဲ အလေးအမြတ်ပြုအပ်သည်၏အဖြစ် ကြောင့် တစုံတခုသော စကားကို မဆိုဘဲနေသတုံ၊ နှစ်ကြိမ်ယူ သော်လဲ စကားမဆိုဘဲနေရာ သုံးကြိမ်ယူပြန်သတုံ၊ ထိုအခါ လုယက်၍ စားသူတည်းဟု ဘမ်း၍ မင်းအား ပြတယ်တုံကဲ့၊ ဒီ တော့မင်းက “ပုရောဟိတ်သည် ဘာပြုသလဲ”ဟု ရွှေပန်းထိမ်သည် ကို မေးတော့ ရွှေပန်းထိမ်သည်က “ဒီပုရောဟိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အသပြာကို လုယက်ပါသည်”ဟု ပြောသတုံ၊ ဒါနဲ့ မင်းက “မှန်သလား”ဟု ပုရောဟိတ်ကိုမေးရာ ပုရောဟိတ်က “အသင် မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ကား သီလသည်ပင်မြတ်သလော၊ ဗေဒင်သည် ပင် မြတ်သလောဟု သိလို၍ယူပါသည်၊ ယခုအခါ ဗေဒင်ထက်

သိလက မြတ်ကြောင်းကို သိရပါပြီ”ဟု အထက်ပါ ဂါထာကို ရှုတ်ပြီး ယူသမျှငွေကိုပြန်ပေး၍ မင်းအား ခွင့်ပန်ကာ ဟိမဝန္တာဝယ် ရသေ့ရဟန်းပြုလျက် စျာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရသတဲ့၊ ကိုင်းသိလများသည် ဘယ်လောက် မွန်မြတ်သလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မွန်ပါ မွန်မြတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို မွန်မြတ်တဲ့အတွက် လူတိုင်းစောင့်ထိန်းသင့်ပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စောင့်ထိန်းသောအခါ သတ္တဝါတွေမှာ ပညာမရှိလေတော့ မြတ်စွာဘုရားလိုလားသော သိလမဖြစ်ဘဲ သာသနာပ သိလတွေသာများတယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မွန်ပါ အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ဝါဒကြီး ၂-ခုရှိတယ်၊ သံသရာဝါဒ၊ ဘုရားဝါဒ၊ တဲ့၊ သံသရာဝါဒကလဲ ၂-မျိုးရှိပြန်တယ်၊ အရှင်ချောင်၍ အသေကျပ်တဲ့ ဝါဒ၊ အရှင်ကျပ်၍ အသေချောင်တဲ့ ဝါဒလို့ ရှိပြန်တယ်ကွဲ့၊ အရှင်ချောင် အသေကျပ်တဲ့ ဝါဒက ဥစ္ဆေဒ ဝါဒဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဥစ္ဆေဒ ဝါဒက နောက်ဘဝမရှိသေယင်မြေကြီး ဖြစ်၏လို့ ယူတဲ့ ဝါဒ ဖြစ်တယ်၊ နောက်ဘဝ မရှိတဲ့အတွက် ကုသိုလ်ကိုလဲ ပြုစရာမလို၊ အကုသိုလ်ကိုလဲ ရှောင်စရာမလို၊ ပျော်ပျော်စရာရှိ ပျော်ပျော်နေရုံဘဲရှိတယ်၊ ဒီတော့ အရှင်ချောင်ဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ချောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သို့သော်လဲ သူတို့ ထင်သည့်အတိုင်း နောက်ဘဝ
မရှိဒါက မဟုတ်၊ ရှိပြီးနေလေတော့ သေသည်၏
အခြားမဲ့၌ ကုသိုလ်မပါ အကုသိုလ်သာ ပါခဲ့သ
ဖြင့် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျပြီး မကျပ်ပါလား။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး.... ဒါကြောင့် “အရှင် ချောင်၍ အသေ
ကျပ်ယင် ဥစ္ဆေဒ”လို့ ပညာရှိတွေ ဆိုရိုးရှိကြတယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အရှင်ကျပ်၍ အသေချောင်ဒါကို ပြောအုံးမယ်၊
ငါ့ဆိုတဲ့ အတ္တအစွဲက ရှိနေတော့ ဒီသတ္တဝါကို
သတ်လိုက်ယင် ငါ့ငရဲကျလိမ့်မယ်၊ မသတ်တော့
ပါဘူးလေဟု၎င်း၊ ဒီပါဏာတိပါတကို ရှောင်ကြဉ်
မှ ငါ့နတ်ပြည်ရောက်ရမှာဟု၎င်း သတ်ချင်ပါရက်
သားနဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏၊ ဒီဥစ္စာကိုခိုးလိုက်
ယင် ငါ့ငရဲကျပြီး နောင်သံသရာမှာ ဆင်းရဲလိမ့်
မယ်၊ မခိုးတော့ပါဘူးလေဟု၎င်း၊ ဒီအဒိန္နဒါန်
ကို ရှောင်မှ ငါ့နတ်ပြည်ရောက်၍ ချမ်းသာမှာဟု
၎င်း၊ ခိုးချင်ပါရက်နဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏၊
ဒီသူတပါး သားမယားကို ပြစ်မှားလိုက်ယင် ငါ့ငရဲ
ကျ၍ ဆင်းရဲတော့မယ်၊ မလွန်ကျူးတော့ပါဘူးလေ
ဟု၎င်း၊ ဒီကာမေသုကို ရှောင်ကြဉ်မှ ငါ့နတ်ပြည်
ရောက်၍ ချမ်းသာမှာဟု၎င်း၊ လွန်ကျူးချင်ပါရက်
နဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏၊ ဒီနေရာမှာ လိမ်ယင်

ဖြစ်၏။ လိမ်ယင် ငါငရဲကျလိမ့်မယ်။ မလိမ်တော့ပါဘူးလေဟု၎င်း၊ မုသာဝါဒကို ရှောင်ကြဉ်မှ ငါနတ်ပြည်မှာဖြစ်၍ ချမ်းသာမယ်။ သံသရာမှာလဲ နှုတ်တန်ခိုးရှိမယ်ဟု၎င်း၊ လိမ်ချင်ပါရက်နဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏။ ဒီအရက်သေစာကို သောက်စားလိုက်ယင် ငါငရဲကျ၍ ငရဲမှ ကျွတ်ပြန်တော့လဲ အရူးအနှမ်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ မသောက်တော့ပါဘူးလေဟု၎င်း၊ ဒီသုရာမေရယကိုရှောင်မှ နတ်ပြည်ကိုရောက်၍ ငါလူကောင်းနတ်ကောင်း ဖြစ်ရမှာဟု၎င်း၊ သောက်ချင်ပါရက်နဲ့ အောင့်အည်းပြီး နေရ၏။ အဲဒီလို အောင့်အည်းပြီး နေရဒါ မကျပ်ဘူးလား။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ဒါနပေးတဲ့ နေရာမှာလဲ ဒါနမပါယင် ငါဟာ သံသရာမှာ ဆင်းရဲပြန်တော့မယ်။ ပေးအုံးမှဘဲဟု၎င်း၊ ဒါနပေးမှ သံသရာမှာ သူဌေးသူကြွယ် ဖြစ်ရမှာဟု ကြွေးပေးတဲ့အနေအားဖြင့်၎င်း၊ ငါစွဲတန်းလန်းနဲ့ လုပ်ကြရဒါ မကျပ်ဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ မိဘသေတဲ့အခါ ငါတို့ ဗမာထုံးစံသည် ဘုန်းကြီးနှင့် ချရတဲ့ထုံးစံရှိတယ်။ ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း မလုပ်ယင် ငါ့ကို သူတပါးတွေက ကဲ့ရဲ့လိမ့်မယ်ဟု ကဲ့ရဲ့မှာကိုကြောက်၍ မရှိရှိဒါကိုထုတ်၍၎င်း၊ ချေးငှါး၍၎င်း တုန်တုန်ရင်ရင်နဲ့ လုပ်ကြရဒါတွေဟာ၊ ပြီးတော့ ငါ့သားကလေးဟာ ရှင်ပြုရမည့်အရွယ်သို့

ရောက်ပြီ မပြုဘဲနေက သူတပါး ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်လိမ့်
မယ်ဟု ကဲ့ရဲ့မည့်ဘေးကို ကြောက်၍ မရှိ-ရှိဒါကို
ထုခွဲ၍၎င်း၊ ချေးငှါး၍၎င်းတုန့်တုန့်တိုတိုနဲ့ ပြုကြရဒါ
မကျပ်ဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ငါ့အလှူမှာတော့ အကျော်တစော ဖြစ်
သွား အောင် ဝက်သဲ ကြက်သဲ တွေကို ဆီရဲ့ရဲ့နဲ့
ကျွေးလိုက်မယ်ကွ ဒါမှ ကိုယ်တော်တွေလဲ ပြုံးပြုံး
နဲ့ ဘုဉ်းပေးကြမှာဟု ချီးမွမ်းထောမနာမှုကို လို၍
ငါ့စွဲတန်းလန်းနဲ့ တဏှာတွေ ရစ်ပတ်ကာ လှူကြဒါ
ကော မကျပ်ဘူးလား။

တပည့် ကျပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ဒီလိုနေ့ကြီးရက်ကြီးမှာ ဥပုသ်မစောင့်ပါ
က ငါ့အား အိမ်နီးချင်းတို့ ကဲ့ရဲ့ဘယ်ဖြစ်မယ်၊ အိမ်
နီးချင်း ရိုသေအောင်တော့ ဥပုသ်စောင့်အုံးမှဘဲဟု
၎င်း၊ ဒါမှလဲ နတ်ပြည်သို့ ရောက်၍ ငါ့ချမ်းသာမှာ
ဟု၎င်း၊ တဏှာမီး၊ ဒိဋ္ဌိမီးတွေလောင်လျက် ဥပုသ်
စောင့်ကြရဒါကော မကျပ်ဘူးလား။

တပည့် ကျပ်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အေး ကျပ်ဒေသနာ သေတဲ့ အခါကြတော့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ
သမားလို အပါယ်မကျဘဲ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်း
သာဖြစ်ပြီး ချောင်တယ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် “အရှင်ကျပ်၍ အသေချောင်ဒါ
က သဿတ” လို့ ပညာရှိတို့ ဆိုရိုး ပြုကြတယ်
မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့တဲ့ ၂-ဓါဒစလုံး သာသနာပ ဝါဒတွေ
ဘဲ၊ ဘုရားဝါဒကတော့ “ရှင်ချောင်, သေချောင်”
ဝါဒကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် သတ္တဝါတွေထင်သလို ငါဆို
ဒါမဟုတ်၊ ငါဆိုတာ ရှိလဲမရှိ၊ သတ္တဝါတို့၏ အထင်
မျှသာဖြစ်သည်။ မိုးဖွဲနဲ့နေရောင် ပေါင်းဆုံမိ၍ ဖြစ်
ပေါ်လာသော သက်တန့်ကိုင်းခေါ် အရောင်သုံးမျိုး
အကွင်းကြီးကို “အကောင်ကြီး” ဟု အထင်မှား
ကြဒါနဲ့တူ၏။ စင်စစ်မှာ ဒီခန္ဓာကိုယ်သည် ကံ၊
စိတ်, ဥတု, အာဟာရ တရားတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
၍ မြဲလဲမမြဲ ဆင်းလဲဆင်းရဲ၏။ အစိုးလဲမရတဲ့ တရား
စုသာဖြစ်၏လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသဖြင့် ဒီခန္ဓာ အ
တွက် သူတပါးအသက်ကိုလဲ မသတ်လိုပြီ၊ သူတပါး
ဥစ္စာကိုလဲမခိုးလိုပြီ၊ ကာမေသုကိုလဲ မကျူးလွန်လိုပြီ
မုသားကိုလဲ မဆိုလိုပြီ၊ သုရာမေရယကိုလဲမသောက်
စားလိုပြီ၊ အဲဒီလို မလွန်ကျူးချင်၍ မလွန်ကျူး
ဘဲ သိလလုံခြုံဒါဟာ မချောင်ဘူးလား။
တပည့် ချောင်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ ဒါနုပြုတဲ့ နေရာမှာလဲ ငါတို့သိရတဲ့ အသိဉာဏ် သည် သာသနာတော်ကြီး ပေါ်လာ၍သာ သိရပေ တယ်။ အင်မတန် ကျေးဇူးကြီးတဲ့ သာသနာပါ လား။ သတ္တဝါတို့၏ အားထားဘွယ်ရာ သာသနာ ပါလားလို့ ကျေးဇူးကြီးတဲ့ သာသနာတော်ကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေ ပူဇော်တဲ့အနေဖြင့် လူဒါကို ထုံးစံခလေ့အရလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ပူဇော်တဲ့ အနေနဲ့ ပူဇော်ဒါဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိ မီးလဲ မလောင်၊ စာဏှာမီးလဲ မလောင်သဖြင့်မချောင်ပါ လား။

တပည့် ချောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ နေရာမှာလဲ အစိုးရ လ ခ စားတွေ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အလုပ်နားသလို နေ့တိုင်းတဏှာ ကျန်ခံနေရတဲ့ ဒုက္ခမှ တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့် ချမ်း သာတဲ့ တဒင်္ဂနိဗ္ဗာန်ကို ယူနေဒါဆိုတော့ တဏှာ ဒိဋ္ဌိမီး မလောင်သောကြောင့် မချောင်ပါလား။

တပည့် ချောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုကာလ မြို့ပေါ်မှာ တချို့သောမြို့သူမြို့သားတွေ စောင့်တဲ့ ဥပုသ်ကတော့ သာမု ခေါ်ချင်စရာ မကောင်းတဲ့ ဥပုသ်တွေပါကွာ၊ သာသနာပသမား တွေ၏ ဥပုသ်ကိုတောင် မမှီတာတွေ ရှိနေတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပညာဦးစီးပြီး ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်မှန်ယင် ဘာမ
ဆို ချောင်ပါတယ်။ သေပြန်ယင်လဲ အပါယ် မကျ
သောကြောင့် ချောင်ပြန်တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ‘ရှင်
ချောင် သေချောင်’ မဖြစ်ဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် ပညာဦးစီးသူ၏ ကုသိုလ်ကို ညဏသမ္ပ
ယုတ် ကုသိုလ်၊ တိဟိတ် ကုသိုလ်၊ ဝိဝဇ္ဇာ ကုသိုလ်၊
သာသနာတိုင်း ကုသိုလ်လို့ ဆိုတယ်။ ပညာဦးစီး
တဲ့ ကုသိုလ်ကို ညဏဝိပဿနာ ကုသိုလ်၊ ဒွိဟိတ်
ကုသိုလ်၊ ဝဇ္ဇကုသိုလ်၊ သာသနာပကုသိုလ်၊ ကုလဝ
စာရ ကုသိုလ်လို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပညာမဲ့ကလဲ ဒါနသီလပြုတယ်။ ပညာရှိကလဲ ဒါန
သီလ ပြုတယ်။ အပေါ်ယံကတော့ တူနေကြတယ်။
သို့သော်လဲ အတွင်း သဘောက ကွဲ ကြတယ်
မောင်စိန်ရဲ့၊ ကွဲပုံကို ဥပမာပေးအုံးမယ်။

တပည့် မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ရှေးအထက်ကျော်ကာလက ဗမာနှင့် တရုတ် နယ်
စပ်ရှိ ရွာကလေးတရွာကို အကြောင်းပြုပြီး စကားများကြသတဲ့။
ဒါနဲ့ တရုတ်က တွေးသတဲ့ “ဒီရွာကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး
စစ်တိုက်ကြရယင် သေကြေပျက်စီးကြရမည့် တန်ဘိုးသည် ရွာ
တန်ဘိုးလောက်မကဘူး။ သို့အတွက် ပညာရှိချင်း ကိုယ်အမှု
အရာဖြင့် ပညာပြိုင်၍ နိုင်သူက ယူတမ်းလုပ်မှ ရုံးသူလဲသက်သာ

နိုင်သလဲ အကျိုးရှိ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီလိုတွေးပြီး ဗမာ့ထံ ဒီအကြံ အစည်ကို အပြောခိုင်းသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဗမာကလဲ သဘောတူပြီး နေ့ရက်ကိုသတ်မှတ်ကြလျက် ပညာရှိရှာကြဒါပေါ့။

ဗမာဘုရင်ကလဲ ပညာရှိရွေးချယ်ရန် အမတ်တွေကို ခေါ်ပြီး “ဘယ်သူသည် တရုပ်ပညာရှိနဲ့ ပြိုင်ရဲသလဲ” လို့ မေးတော့ တယောက်မှ မထွက်ဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဆိုယင် ‘ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ’ လို့ ဘုရင်ကမေးတော့ အမတ်တွေကအကြံပေးသတဲ့ “အရှင်မင်းကြီးဘုရား တရုပ်ပညာရှိနဲ့ ပြိုင်ရဲသူရှိယင် အခွန်တသိန်း ထွက်သောရွာကို ပေးမယ်” လို့ မောင်းခတ်ယင် ပြိုင်ရဲသူ ပေါ်ပါလိမ့်မယ်” လို့ သံတော်ဦးတင်ကြသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်လဲ အမတ်တွေပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း မောင်းခတ် ခိုင်းရောတဲ့၊ ဒီတော့ ရွာ၏ တောင်ဆီမှာ မောင်နီဆိုသူကလဲ အရက်မူးပြီး လဲနေရာက မောင်းသံကြားသဖြင့် ဟယ်ဒီအသံကတော့ တကယ်ဟန်သကဲ့ “ငနီတို့ အရက်သမားကို အထက်သိကြား မ- ကိန်း ဆိုက်တာပ” ဟု ကြိမ်းဝါးကာမောင်းဆရာကိုခေါ်၍ ပြောသတဲ့ ပြောပုံကတော့ “ဟေ့ မောင်းဆရာ အကြောင်းရှာမနေနဲ့တော့ အပေါင်းသဟာတွေ မပြိုင်ရဲတဲ့ပွဲကို ငါဝင်ကာနဲ့၍ ကြဲလိုက်မယ်” လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒါနဲ့ မောင်းဆရာက “ခင်ဗျားနံမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” လို့ မေးတော့ “တောင်ဆီက မောင်နီ” တဲ့ လို့ ပြောပြီး လွဲသွားသတဲ့၊ မောင်းဆရာလဲ ရေမိုးချိုးပြီး နန်းတော်ကို လာခဲ့ဘို့ မှာကြားပြီးလျှင် ရှင်ဘုရင်ထံ ရခဲ့ကြောင်းကို သံတော်ဦးတင်သတဲ့။

ဒါနဲ့ တော်တော်ကလေးကြာတော့ မောင်နီလဲ ရေမိုးချိုးပြီး နန်းတော်သို့ ရောက်လာသတဲ့၊ ရောက်လာတော့ ရှင်ဘုရင်က

ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ မောင်နီကို နန်းတော်မှာ ကျွေးမွေး ထား၍ နေ့ရက်စေ့တဲအခါ မောင်နီကို ပညာရှိတို့၏ အဆောင် အရောင်ကို ဝတ်စေလျက် စစ်တပ်ခြံရံပြီးလျှင် တရုပ်နယ်စပ် သို့သွတ်ရော့တဲ့ ဒါနဲ့ ၂-ဘက်သော မှူးကြီးမတ်ကြီးများ စုံတဲ့ အခါ တရုပ်ပညာရှိကြီးက ကိုယ်အမှုအရာဖြင့် မေးခွန်းထုတ် သတဲ့။ “မင်းတို့ဘုရင်သည် ငါးပါးသီလ လုံခြုံရဲ့လား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်ငါးချောင်းကို ထောင်ပြသတဲ့။ ဗမာဘက်က မောင်နီက ဘယ်လို တွေးသလဲ ဆိုတော့ “ငါ့ကို သူတို့ အရက် သမားမှန်းသိလိမ့်မယ်၊ သိသည့်အတွက် မင်းတနေ့ကို အရက် ငါးပုလင်းကုန်အောင် သောက်နိုင်ရဲ့လား” မေးဒါဘဲဟု အထင် ရှိပြီး “ငါးပုလင်းမက ဆယ်ပုလင်းတောင် ကုန်အောင်သောက် နိုင်ရဲ့” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်ဆယ်ချောင်းကို ထောင်ပြ လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ တရုပ်ပညာရှိကြီးက “သူတို့ ဗမာဘုရင် သည် ငါးပါးသီလတွင်မက ဆယ်ပါး သီလတောင် လုံတယ်ဆို ပါကလား တော်ပါပေတယ်” လို့ အောင်းမေ့သတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆက်ပြီး မေးပြန်ဒါက “မင်းတို့ဘုရင်သည် တိုင်းသူ ပြည်သားကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားရဲ့လား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် နဲ့ ရင်ဝကို လက်ဝါးနဲ့ သပ်ပြသတဲ့။ ဒီတော့ မောင်နီက “အင်း မင်းအရက်ဆယ်ပုလင်း ကုန်အောင်သောက်ယင် ရင်မပူ ဘူးလားလို့ မေးဒါဘဲလို့ ထင်ပြီး ဘယ်နှယ် ရင်ပူရုံကမလဲ ကျောရော ရင်ရော အကုန် ပူသွားဒါဘဲ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ “ကျောရော ရင်ရောလက်ဝါးနဲ့ သပ်ပြသတဲ့” ဒီတော့ တရုပ် ပညာရှိကြီးက “အော်.... သူတို့ ဗမာ ဘုရင်သည် ကျောသား ရင်သားမခြား သနားတော်မူသတဲ့၊ တော်ပါပေတယ်” လို့

အောက်မေ့သတုံကဲ့။ ဒါနီၤဘဲ ဗမာက အနိုင်ရပြီး ပြန်ခဲကြရတယ်၊ ဒီနေရာမှာ အပေါ်ယံတွင်တော့ ပုဏ္ဏားအဖြေဟာ ပြေနေပေမဲ့ အတွင်းသဘော ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကတော့ ပြဒါးတလမ်း သံတလမ်းဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး.... ဒီလိုပေါ့၊ ပညာရှိနဲ့ ပညာမဲ့သည် အပေါ်ယံတွင်တော့ သူလဲဒါနသီလပြု၊ ငါလဲ ဒါနသီလပြု၊ သူလဲ သားရှင်ပြု၊ ငါလဲသားရှင်ပြု တူနေကြဒါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ အတွင်း စိတ်ဓာတ်ကတော့ အဖြူနဲ့ အမဲ ကွဲလွဲကြတယ်၊ ပညာမဲ့က ငါကောင်းစားဘို့ ဒါနပေးတယ်၊ ပညာရှိက သာသနာတော်ကို ပူဇော်ခြင်းငှါ ဒါနပေးတယ်၊ ပညာမဲ့က ငရဲကြောက်၍ ငါးပါးသီလမြဲတယ်၊ ပညာရှိကမမြဲသောခန္ဓာကြီးကိုအမှိုက်ခံ၍ မကျွေးလိုသဖြင့် ငါးပါးသီလမြဲတယ်။ ပညာမဲ့ကနတ်ပြည်ရောက်ဘို့ ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ ပညာရှိက တနေ့တရက် တဏှာကျန်အဖြစ်မှ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ သုခကို လို၍ ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ ပညာမဲ့က ငါတို့ဘုန်းကြီးမှ ဂစ္ဆာမိတယ်၊ ပညာရှိက သံဃာစစ်မှန်ဂစ္ဆာမိတယ်၊ ပညာမဲ့က ထုံးစံကိုလေးစားတယ်၊ ပညာရှိက မင်္ဂညာဏ် ဖိုလ်ညာဏ်ကို လေးစားတယ်၊ ပညာမဲ့က အများကောင်းယင် လိုက်၍ကောင်းတယ်၊ ပညာရှိက အများကောင်းတိုင်း လိုက်၍မကောင်း၊ ပညာမဲ့က နံမည်ကြီးသူ ပြောယင်ယုံကြည်တယ်၊ ပညာရှိက နံမည်ကြီးတိုင်းလဲ လိုက်၍မယုံ၊ ပညာမဲ့က အထူး အဆန်းကို မြတ်နိုးတယ်၊ ပညာရှိက သဘောမှန်မှ မြတ်နိုးတယ်၊ ပညာမဲ့က ရှေ့ထူတဲ့ ဘုရားမှ

လေးစားဘယ်၊ ပညာရှိက ဘုရား ၂-မျိုးမထား တသားထဲ
သာ ထားတယ်။ ပညာမဲ့က ဘုရားရှာထွက်လေ့ရှိတယ်၊ ပညာ
ရှိက ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အခွင့်ရတိုင်း ပွားများ၍ နေတယ်၊
အတွင်းသဘောချင်း မကွာလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ကွာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် ဘုရားကြိုက် ဒါနသီလ ဖြစ်ဘို့ရာ
ပညာဦးစီးမှသာ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ပညာဦးမစီးပါက
အပေါ်ယံတွင်သာ တူနေကြပေမဲ့ အတွင်းသဘော
ကား ဘုရားကြိုက်မဟုတ်ပေ၊ အဲဒီတော့ ပညာ ဦး
စီးဘို့ဆိုဒါလဲ ပညာရှိကိုမမှီဝဲ မဆည်းကပ်ဘဲ ဦးစီး
နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် ဦးမစီးနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက အောက်ပါ ဂါ
ထာကို ဟောဒါပေါ့ကဲ့....

အသေဝနာစ ဗာလာနံ။ ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ။

ပူဇာစ ပူဇနေယျာနံ၊ ဧတံ မင်္ဂလ မုတ္တမံ။

ဗာလာနံ-ပညာလွန်နဲ့လူမှိုက်မဲတို့အား၊ ယာအသေဝနာစ-
အကြင်မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ရခြင်းသည်၎င်း၊ ပဏ္ဍိတာနံ-ကြောင်း
ကျိုးမြော်မြင် ပညာရှင်တို့အား၊ ယာသေဝနာစ-အကြင်မှီဝဲ
ဆည်းကပ်ရခြင်းသည်၎င်း၊ ပူဇနေယျာနံ-ပူဇော်သင့် ပူဇော်-
ထိုက်ကုန်သော ဂုဏ်ဝရံ ဝယဝရံ တို့အား၊ ယာပူဇာစ-အကြင်
ပူဇော်ရခြင်းသည်၎င်း၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဧတံ-ဤသုံးပါးသောတရား
သည်လျှင်၊ ဥတ္တမံ-ပြိုင်လာတိုင်းရှုံး အမြတ်ဆုံးသော၊ မင်္ဂလံ

နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန် အကြောင်းမှန်သမို့ အကောင်းဆုံး ကေနိသာ
လျှင်တည်း။

တပည့် သာဓု သာဓု သာဓု။

ဆရာ မောင်စိန်ရေး...စပါးလိုချင်ယင် ဘယ်သူ့ထံ ချဉ်း
ကပ်ရမလဲ။

တပည့် စပါးရှိသူထံ ချဉ်းကပ်ရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ စပါးမရှိ မီးရထားမှာ တောင်းစားနေရတဲ့ သူ
တောင်းစားထံ ချဉ်းကပ်လို့ ရပါ့မလား။

တပည့် မရနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ စာကတ်ချင်ယင် ဘယ်သူ့ထံ ချဉ်းကပ်ရမလဲ။

တပည့် စာကတ်ပုဂ္ဂိုလ်ထံ ချဉ်းကပ် ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တရားရချင်ယင် ဘယ်သူ့ထံ ချဉ်းကပ်ရမလဲ။

တပည့် တရားသိသူထံ ချဉ်းကပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရချင်တာက တရား၊ ချဉ်းကပ်တာက စာကတ်
ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီလိုဆိုကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး.... ဟုတ်တယ် ကဲ့၊ ပိဋကတ် သုံးပုံဆောင်
ပေါ်ဌိလရဟန်းကြီး စာတလုံးမှ မတတ်တဲ့ သာမ
ဏေထံ ချဉ်းကပ်ရဒါကို ကြည့်ကဲ့၊ ဒီ ဗမာပြည်က
ကိုစာတတ်တို့မှာ မာနကြီး မြင်းမိုရ်တောင်ကြောင့်
ဗမာပြည်မှာ သာသနာ မစည်ဘဲ အဝါကညီတို့

ရောင်းစားကြတဲ့ သင်္ကန်းကုမ္ပဏီသေ သူဌေးဖြစ်
ရတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ဝမ်းနည်းစရာပါဘုရား။
သီလသိက္ခာခန်း ပြီး၏။

သမာဓိ သိက္ခာခန်း

ဆရာ သီလသိက္ခာ အကြောင်းကို ပြောပြီး၍ သမာဓိ
သိက္ခာအကြောင်းကို ပြောကြအုံးစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါ ဘုရား။

ဆရာ သမာဓိတရားများ ဘယ်လောက် မှန်မြတ်လဲ ဆို
တော့ ရတနသုတ် ပရိတ်မှာ အောက်ပါ အတိုင်း
ဟောတော်မူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

ယံဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော ပရိဝဏ္ဏယံ သုစိံ၊

သမာဓိမာ နန္တရိကညမာဟု၊

သမာဓိနာ တေန သမော နဝိဇ္ဇတိ၊

ဣဒမ္ဗိဓမ္မေ ရတနံ ပဏီတံ၊

ဧတေန သစ္စေန သုဝဏ္ဏိ ဟောဟု။

ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော-သုတ၊ သာဝက၊ ပစ္စေက ဟု ဗုဒ္ဓသုံးဆူ ချီးမွမ်း
အပ်သောသူတို့ထက် ကပြုဂုဏ်နေ သင်္ချေမက သာလွန်ထူးမြတ်
လှသည့် သုံးလောကဆီမီး ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။
ယံသမာဓိ- အရိယာမဂ် ဉာဏ်သန်လျက်နှင့် တဲဘက်ယှဉ်ဘိ
အကြင် သမာဓိသည်။ သုစိံ- ကိလေသာရန်မှေး မြူညစ်ကြေးမှ
ကင်းဝေးစင်ပ ဖြူစင်လှ၏ ဟူ၍၊ ပရိဝဏ္ဏယံ- ချီးမွမ်းမြောက်
စား ဟောကြားတော်မူလေပြီ၊ ယံသမာဓိ- အရိယာမဂ်ဉာဏ်

သန်လျက်နှင့် တဲ့ဘက်ယှဉ်ဘိ အကြင်သမာဓိကို၊ အနန္တရိကံ-
မိမိကွယ်ပ ခြားမဲ့ကာလ၌ မုချဆတ်ဆတ် အကျိုးကို ပေးတတ်
၏ဟူ၍၊ ဗုဒ္ဓါ-သုံးဘုံကျော်ဟည်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
တို့သည်၊ အာဟု-သံသာကျူးသီ ဟောတော်မူကြလေကုန်ပြီ။
တေနသမာဓိနာ-ဤသို့အထူး ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် ချီးကျူးအံ့အား
ပြောဆို၍ မကုန်နိုင်သောသမာဓိတရားနှင့်၊ သမော-တူမျှနှိုင်းဘိ
တစုံ တခုသော ရူပ, အရူပ သမာဓိသည်၊ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိချေ၊
ဣဒမ္ပိဓမ္မေ အယံဝေဓမ္မော- ဤသို့အထူး ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် ချီး
ကျူးအံ့အား ပြောဆို၍ မကုန်နိုင်သော ဤသမာဓိတရားသည်
သာလျှင်၊ ပဏီတံ- လောကီရတနာ အဖြာဖြာတို့ထက် ကဲသာ
လွန်မြတ် ချီးမွမ်းအပ်သော၊ ရတနံ- ကိုးကွယ်ရာအစစ် ရတနာ
ကြီး ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။

အရဟတ္တမဂ်နဲ့ယှဉ်တဲ့သမာဓိဖြစ်တယ်၊ ၎င်းအောက်အဘိုး
တန်ဒါက အနာဂါမိမဂ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့သမာဓိ၊ ၎င်းအောက် အဘိုး
တန်ဒါက သကဒါဂါမိမဂ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့သမာဓိ၊ ၎င်းအောက် အဘိုး
တန်ဒါက သောဏပတ္တိမဂ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့သမာဓိ၊ ၎င်းအောက်
အဘိုး တန်ဒါက ဝိပဿနာညာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ စျာနသမာဓိ၊ ၎င်း
အောက် အဘိုးတန်ဒါက ဝိပဿနာညာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ ဥပစာရ
သမာဓိ၊ ၎င်းအောက် အဘိုးတန်ဒါက ဝိပဿနာ ညာဏ်နဲ့
ယှဉ်တဲ့ ခဏိက သမာဓိတို့ဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အထက်က စကားတွေကို သတ္တုချကြည့်မယ်ဆိုလင်
မဂ်ညာဏ်နဲ့ သော်၎င်း၊ သို့မဟုတ် ဝိပဿနာ

ညာဏ်နဲ့သော်၎င်း ယှဉ်တဲ့သမာဓိမှသာ အဘိုးတန်
ဒါဘဲကဲ့၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ မဂ်ညာဏ်၊ ဖိုလ်ညာဏ်နဲ့
မယှဉ်၊ ဝိပဿနာညာဏ်နဲ့လဲ မယှဉ်တဲ့ သမာဓိ
တို့သည် အဘိုးမတန်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ် ရဒါပေ။

တပည့် မှန်ပါ ဒီလို အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ သာသနာပကာလမှာ ရသေ့တွေရတဲ့ဈာန်တို့သည်
မဂ်ညာဏ်၊ ဖိုလ်ညာဏ်၊ ဝိပဿနာညာဏ်နဲ့ မယှဉ်တဲ့
အတွက် အမျိုးမျိုးသော ဒိဋ္ဌိအယူတွေ ဖြစ်လာ
တယ်။ ဝိပဿနာညာဏ်နဲ့ မယှဉ်တဲ့ ဈာန်သမာဓိ
ကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူပေါ်ပုံတွေ ပြောအုံးမယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အမိန့်ရှိပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ရှေးတုန်းက ရသေ့ကြီးတပါးသည် ပြင်းထန်သော
အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဈာန်တရားကို အားထုတ်ရာ
ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုရ၍ ဘဝတသိန်းအတွင်း ဖြစ်ခဲ့
သော ခန္ဓာအစဉ်ကို မြင်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ အကြံဖြစ်
လာသတဲ့ “သတ္တဝါတို့သည် ဘဝတသိန်းအတွင်း
သာ သေလိုက် ဖြစ်လိုက်နဲ့ အမြဲမတည် ပြောင်းလဲ
ကြရ၏။ ဘဝတသိန်းမှ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော သင်္ခါရ
တို့၌ မအို မနာ မသေ အမြဲ နေကြရ၏” လို့
သဿတဒိဋ္ဌိ အယူဝါဒ လောကကြီးမှာ ပေါ်လာ
တယ်။

ပြီးတော့ ရသေ့ကြီး တပါးကလဲ ထို့အတူ ပြင်းထန်
သော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဈာန်တရားများကို အားထုတ်ပြန်ရာ

ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရ၍ သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း ၁၀-အတွင်း ရှိ ခန္ဓာအစဉ်ကိုမြင်၍ “သတ္တဝါတို့သည် သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း ၁၀-တွင်းသာ သေလိုက်၊ ဖြစ်လိုက်နဲ့ ပြောင်းလဲကြရကုန်၏။ ထိုမှ ရှေးအဘို့၌ ဖြစ်ကုန်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲတည်ကြရကုန်၏” လို့ သဿတဒိဋ္ဌိအယူဝါဒ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တယ်။

ပြီးတော့ ရသေ့ကြီးတပါးကလဲ ထို့အတူ ပြင်းထန်သော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဈာန်တရားများကို အားထုတ်ပြန်ရာ ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုရ၍ သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း ၄၀-အတွင်းရှိ ခန္ဓာအစဉ်ကို မြင်၍ “သတ္တဝါတို့သည် သံဝဋ္ဌ ဝိဝဋ္ဌ ကပ်ပေါင်း လေးဆယ်အတွင်းသာ သေလိုက်၊ ဖြစ်လိုက်နဲ့ ပြောင်းလဲကာနေကြရကုန်၏။ ထိုမှ ရှေးအဘို့၌ သင်္ခါရတို့သည် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲ နေကြရကုန်၏” လို့ သဿတဒိဋ္ဌိ အယူဝါဒကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြန်တယ်။ ယခုပြောခဲ့တာကဈာန်အဘိညာဉ်သမာဓိကြောင့်သဿတဒိဋ္ဌိအယူပေါ်ပေါ် ဖြစ်တယ်။ ကေစ္စသဿတဝါဒ ဖြစ်ပုံကိုပြောအုံးမယ်မောင်စိနဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ကမ္ဘာတည်ဦးက ပတမဈာန်ဘုံမှ စုတေပြီး လူ့ပြည်ကို ရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ရှိသတဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်ကို ရှုံ့မုန်းပြီး ရသေ့လုပ်ကာ ဈာန်တရားများကို အားထုတ်သတဲ့။ ဒါနဲ့ဘဲ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရရောက်တဲ့။ ဆုရတဲ့အဘိညာဉ်ကလဲ လွန်ခဲ့တဲ့

တဘဝ ကိုသာ မြင်နိုင်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူရတဲ့ အဘိညာဉ်နဲ့ ငါသည် ဘယ်ဘဝက လာခဲ့ဒါလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ပထမ ဈာန်ဘုံမှ လာခဲ့ဒါကိုမြင်သတဲ့၊ ပထမဈာန်ဘုံမှာ ငါတို့ရှိစဉ်က ငါတို့၏အရှင် ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည် ရှိသေးသလားလို့ ကြည့်ပြန် တော့ ရှိနေသေးတာကိုတွေ့သတဲ့၊ ဒါနဲ့ ၎င်းရသေ့ကြီးသည် “ထို ငါတို့အရှင်သခင်ဗြဟ္မာကြီးကား မအို မနာ မသေ အမြဲနေရ၏၊ ထိုဗြဟ္မာကြီးသည် လောကကြီးကို ဖန်ဆင်း၏၊ သတ္တဝါတွေကို ဖန်ဆင်း၏ သတ္တဝါတို့၏ အရှင်သခင် ဖြစ်၏၊ ထိုဗြဟ္မာကြီး ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သတ္တဝါတို့သာ အံ့ကြရ နာကြရ သေကြရ ကုန်၏” လို့ ကေစွသဿတဝါဒကြီး လောကကြီးမှာ ပေါ်လာ ပြန်တယ်။

ပြီးတော့ နတ်ပြည်မှာ ခိဇ္ဈာပဒေါသိကာနတ် ဆိုဒါရှိတယ်၊ ၎င်းနတ်များအလွန်လျှင် အရယ်သန်ကုန်၏၊ ရယ်ခြင်းဖြင့် အချိန် ကုန် ကုန်၏၊ တခါတခါ အရယ်လွန်သဖြင့် အချိန်ကို သတိမရ ကုန်ဘဲ စားချိန်လွန်၍သေကြရကုန်၏၊ ထိုနတ်မျိုးတွင်နတ်သား တယောက်သည် စားချိန်ကို သတိမရဘဲ အရယ်လွန်၍ သေပြီး လျှင် လူ့ပြည်မှာဖြစ်လာသတဲ့၊ လူဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လျှင် ကာမဂုဏ်၌ အပြစ်မြင်ကာ ရသေ့ပြု၍ ဈာန်တရားတို့ကို အား ထုတ်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ဘဲ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရလာတယ်၊ သူ၏ အဘိညာဉ်ကလဲ တဘဝကိုသာ မြင်နိုင်သတဲ့၊ သူလဲအရင်ပုဂ္ဂိုလ် လိုဘဲ ငါဘယ်ဘဝကလာခဲ့ဒါလဲလို့ ကြည့်ပြန်တော့ ခိဇ္ဈာပဒေါ သိကာ နတ်မျိုးက လာခဲ့ဒါကိုသိပြီး အခြားနတ်တွေ မသေ သေးဒါကိုမြင်ဒါနဲ့ ‘အော်-ငါတို့ ခိဇ္ဈာပဒေါသိကာနတ်မျိုးသာ ဖြစ်ရ၊ ပျက်ရ၊ ပြောင်းလဲရပါကလား၊ အခြားနတ်တို့သည် မအို

မနာ၊ မသေ၊ အမြဲနေကြကုန်၏' လို့ ကေစ္စသဿတဝါဒ ပေါ်လာပြန်တယ်။

ပြီးတော့ နတ်ပြည်မှာ မနောပဒေါသိကာ ဆိုတဲ့ နတ်တမျိုး ရှိပြန်တယ်။ ထိုနတ်မျိုး တို့သည် သူတပါး တို့၏ စည်းစိမ်ကို ကူသော အစွမ်းအားဖြင့် တစိမ့်စိမ့် ကြည့်သဖြင့် စားချိန်ကို သတိမရဘဲ အချိန်ကို လွန်၍ သေတတ်ကုန်၏။ ထိုနတ်မျိုးတို့တွင် နတ်သားတယောက်သည် နတ်ပြည်မှစုတေ၍ လူဖြစ်လာတယ်။ အရှယ်သို့ရောက်လျှင် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ ရသေ့ပြုသတဲ့။ ရသေ့ပြုပြီးတဲ့အခါ ဈာန်တရားကို အားထုတ်၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရပြန်တယ်။ သူ၏အဘိညာဉ်ကလဲ တဘဝကို သာမြင်နိုင်သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူလဲ အရင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလိုဘဲ ငါသည် ဘယ်ဘဝကလာခဲ့ဒါလဲလို့ ကြည့်ရာ မနောပဒေါသိကာ နတ်မျိုး မှ လာခဲ့ကြောင်းကို သိပြီး အခြားနတ်တို့ မသေသေးဒါကို မြင်သဖြင့် “အော်....ငါတို့မနောပဒေါသိကာ နတ်မျိုးသာ သေရ ဖြစ်ရနဲ့ ပြောင်းလဲကြရပါကလား။ အခြားနတ်တို့သည် မအို၊ မနာ၊ မသေ အမြဲနေကြရကုန်၏” လို့ ကေစ္စသဿတဒိဋ္ဌိကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ကဲ မောင်စိန်ရေ ဝိပဿနာ ဉာဏ်နဲ့ မယှဉ် တဲ့ သမာဓိတို့သည် မှားသော အယူတွေကိုသာ ဖြစ်စေ သောကြောင့် အဘိုးတန်ခိုးလား။

တပည့် မတန်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒါကြောင့် သီလ သိက္ခာလဲ ပညာဦးစီးမှ အဘိုးတန်တယ်။ သမာဓိ သိက္ခာလဲ ပညာဦးစီးမှ အဘိုးတန်တယ်။ ပညာသာ ဦးစီးမယ်ဆိုယင် ခဏ်က

သမာဓိလဲ အဘိုးတန်ဒါဘဲ၊ မြတ်စွာဘုရား တရား
ဟောတဲ့ အခါ ရှေးဦးစွာ ကျွတ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ကြည့်တော် မူတယ်။ ၎င်းနောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
မြောက် ရမည့် သူလား၊ ခြောက်ရမည့် သူလား
ဆိုဒါ ဆင်ခြင်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏စရိုက်နဲ့ သင့်တင့်တဲ့
ဒါနကထာ သီလကထာ သဂ္ဂကထာတို့ကို ဟော
တော်မူတယ်။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်ဒါနကြောင့်
ဘယ်လိုချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံရတယ်၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်
သည် ဘယ်သီလကြောင့် ဘယ်နတ်ပြည်မှာ နတ်
စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရတယ်၊ စသည်ဖြင့် ကြားရ
တော့ ကြားရသူ၏ စိတ်သည် ထိုတရားစကားမှာ
တည်ငြိမ်ပြီး မနေဘူးလား။

တပည့် တည်ငြိမ် နေပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ ဟောတဲ့ တရားစကားက အကြောင်းနဲ့ အကျိုးတဲ
ဟောနေဒါဆိုတော့ ကြားရသူ၏စိတ်သည် “အော်
ဒီလို ကောင်းမှုတွေကြောင့် ကောင်းမွန်စွာဖြစ်ရ၍
ဒီလို မကောင်းမှုတွေကြောင့် မကောင်းကျိုးတွေကို
ခံစားနေရ ဒါပါကလား” လို့ အကြောင်း အကျိုး
တွေကို သိတဲ့ညာဏ်ကော ဖြစ်မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီအကြောင်းအကျိုးကို သိတဲ့ ညာဏ်သည် အနတ္တ
ခေါ် ဝိပဿနာညာဏ်ဘဲကွဲ့၊ တရားစကားမှာ တည်
ငြိမ်နေဒါက ခဏိကသမာဓိ၊ အကြောင်းအကျိုးကို

သိနေဒါက ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ကိုင်းဝိပဿနာဉာဏ်
နဲ့ ယှဉ်တွဲ ခဏိကသမာဓိ မဖြစ်သေးဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်ပါပြီဘုရား။

ဆရာ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်တွဲ ခဏိက သမာဓိ အဘိုး
တန်ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ အဲဒီလို ဒါနကထာ၊ သီလ
ကထာ၊ သဂ္ဂကထာတွေကိုဟော၍ သတ္တဝါတွေ၏
စိတ်သည် တည်ငြိမ်ပြီး အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကိုဆင်
ခြင်နိုင်တဲ့ အခြေသို့ ရောက်လတ်သော်....ပင်းမင်း
ဆရာသည် အဝတ်ကို ဖြူအောင်ချွတ်၍ လိုရာဆေး
ဆိုးသလို ပင်းမင်းဆရာနဲ့တူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသည်
သစ္စာလေးပါး တည်းဟူသော ဆေးကို ဆိုးတော်မူ
တယ်။ ထိုအခါ ပါရမီဓာတ်ခံအလိုက်အချို့ကသော
တာပန်၊ အချို့က သကဒါဂါမ်၊ အချို့က အနာဂါမ်
တည်ကြရတယ်ဆိုဒါ နိပါတ်တော်တွေမှာ အထင်
အရှား တွေ့ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါ တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ခဏိက သမာဓိသည် အားသေးပေမဲ့ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်တွဲတဲ့ အဘိုးမတန်ပါလား။

တပည့် တန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ယခုကာလ အချို့ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတို့သည် ဝိပဿနာ
ကို နောက်မှပြမယ်ဆိုပြီး သမာဓိခန်းကို အလုပ်ခိုင်းကြတယ်။
ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်ကား အရေးမကြီး
ပါ။ ပညာမရှိဘဲ သံယောင်ဘမ်း၍ ဆရာလုပ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့
အတွက် သာသနာတော်ကြီးကို ထိခိုက်သည့်အပြင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်

တို့၏ တပည့်တို့ကား သနားစရာဖြစ်ကုန်ကြရ၏။ ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းသည်ကို ပြောရအုံးမယ်။ တရားအစစ်ခံရန် အတွက်ဖိုလ်ဝင်စားပြ၏။ မျက်နှာမှာမဲလျက် ပါးစပ်နဲ့နှာခေါင်း မှ အရည်တွေ ယိုလျက် တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ ၁၅-မိနစ်လောက်ကြာမှ သတိရလာတယ်။ ထိုအမှုအရာကို မြင် ရတော့ ကြောက်စိတ်ဝင်လာကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား သနားမိ၏။ မင်းတို့ဆရာက ဘာလို့ ပြောသလဲလို့ မေးတဲ့အခါ “ဖိုလ်ဇော စောဒါလို့ ပြောဒါဘဲ ဘီးလူးဘဝက လာခဲ့သောကြောင့် မင်း ဖိုလ်ဟာ ကြမ်းတမ်းတယ်လို့ပြောပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက် ၏။ ဒါနဲ့ပြောလိုက်ရတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။ ဘယ်ဘဝကဘဲ လာ လာ ဖိုလ်ဇောဆိုဒါကတော့ ချမ်းသာဒါချည်းဘဲ။ အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်လောက် ဘယ်သူမှ မကြမ်းဘူး။ ထိုမထေရ် ဖိုလ်ဝင်စား တဲ့အခါ ချမ်းချမ်းသာသာပါဘဲ။ မင်းနောက်ထပ်ပြီး ဒီဖိုလ်ကို မဝင်စားနဲ့ ရောဂါ ရလိမ့်မယ်လို့ ပြော၍ ဝိပဿနာ ဉာဏ် အမြင်ကို ပြောကာ ထိုဉာဏ်ကိုသာ ဆင်ခြင်လေဟု ဆုံးမပြီး လွှတ်လိုက်ရတယ်။

နောက်တသုတ် မိန်းကလေးတွေလာပြန်တော့ ဖိုလ်ဝင်စား မခိုင်းရဲဘူး.... မင်းတို့ဖြစ်ပုံကိုဘဲ ပြောလို့ ဆိုရတယ်။ ပြောကြ တယ် “ဖိုလ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာတော့ ဘာမှမသိဘူးတဲ့၊ ခြေထောက် တွေလဲ ဒူးအထိအေးတယ်။ လက်တွေလဲ တတောင်ဆစ်ထိအေး တယ်” လို့လျှောက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဆက်မေးရတယ် “ကောင်းပြီ သတိရလာတဲ့အခါ ပင်ပန်းသလား ချမ်းသာသလား” လို့ မေး တော့လဲ “ပင်ပန်းတယ်” လို့ ပြောကြတယ်။ နောက်ထပ် “ဒီဖိုလ် ကို ဝင်စားရမှာကြောက်တယ်” လို့ လျှောက်တယ်။ နောက်ထပ်

ဝင်စားရမှာ ကြောက်တယ်ဆိုယင် ကြောက်စရာ ဖိုလ်ဖြစ်မနေ ပါလား၊ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတော့ မဂ်ချမ်းသာမဟုတ် “မဂ်ပင်ပန်း ဖိုလ်ပင်ပန်းတွေ” ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သာသနာ တော်ကြီး ကောင်း သေးရဲ့လား တကယ် မဂ်ညာဏ်ဖိုလ်ညာဏ်ကို လိုချင်တဲ့ သူတော် ကောင်းကလေးတွေမှာ ဒုက္ခတွေဖြစ်၍ သနားစရာ ဖြစ်ကုန်ပါ ပေါ့ကလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ သနားစရာပါဘုရား။

ဆရာ သမထ ဆရာ အချို့၏ အမှားကိုပြုယင် ဝိပဿနာ ဆရာအချို့၏ အမှားကိုလဲ မပြဘဲနေ၍ မဖြစ်၊ သာ သနာတော်ကြီး လမ်းမှန်ရေး အတွက် ပြောရအုံး မယ်၊ အနတ္တကို သိပြီးယင် အပါယ်တခါး ပိတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို သေချာပေါက် ဖြစ်သောကြောင့် “ဒါန သီလ လုပ်စရာ မလိုပြီ၊ အနတ္တ အသိညာဏ် သည် တသံသရာလုံးက မိုက်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေကို လျော် ပစ်နိုင်သောကြောင့် ခုနစ်ဘဝအတွင်းမှာ မိုက်သမျှ အကုသိုလ်ကို ဘာပြု၍ မလျော်ပစ် နိုင်ရမှလဲ” ဟု ဆိုကာ ဘယ်အကုသိုလ်မျှ မရှောင်ကြဉ် ကြချေ၊ ဒီလို ဆိုတော့ သူတို့၏ အသိ ညာဏ်သည် ကုသိုလ် လမ်းကိုမသွားဘဲ အကုသိုလ်လမ်းကို လိုက်စေသော ကြောင့် ညာဏ်ကောင်းလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်ဘဝတုံးက လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒါန သီလမှာ ဒီဥပိုင်း က ထိုးတကျာလောက်ကကိုက်နဲ့ ပိုစား လောက်

ရတနာသီရိ-၁၇

ကိုက် ကုသိုလ်တွေဖြစ်တယ်။ အနတ္တ ညာဏ်ကို ရ၍
သောတာပန် တည်တဲ့အခါ ဒိဋ္ဌိပိုးထိုးစရာ မရှိသည့်
အတွက် အဘိုးတန်တဲ့ ဒါနသီလတွေ မဖြစ်ပါလား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဘိုး မတန်တဲ့ ပိုးစား လောက်ကိုက် ကုသိုလ်ကို
ပြုခဲ့ပြီး အဘိုးတန်တဲ့ ဝိဝဇ္ဇာ ကုသိုလ်တွေကျမှ လွှင့်
ပစ်ရမယ် ဆိုတော့ နည်းလမ်းကျပါ့မလား။

တပည့် မကျပါဘုရား။

ဆရာ သောတာပန်အင်္ဂါမှာ--“ဗုဒ္ဓေ အဝေစ္စ ပဿာဒေါ၊
ဓမ္မေ အဝေစ္စ ပဿာဒေါ၊ သံဃေ အဝေစ္စ ပဿာ
ဒေါ” လို့ဆိုဒါ ရတနာသုံးပါးအတွက်ဆိုယင် ဘာ
ကိုမှ မနွှမြော လှူလို့ အားမရနိုင် လို့ ဆိုဒါကဲ့၊
‘အရိယာ ကန္တေဟိ သီလေဟိ သမ္ပန္နာဂတော’ ဆိုဒါ
က မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တွေကို မလုပ်
ချင်၍ မလုပ်ဘဲ အလိုလိုသီလလုံခြုံဒါကို ဆိုဒါကဲ့၊
ဒီလိုဆိုတော့ အထက်က ဝိပဿနာ ဆရာပျက်တို့၏
စကားနဲ့ စကြာဝဠာ မကွာပါလား။

တပည့် ကွာပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒါကြောင့် ဝဇ္ဇာကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ ဒါန သီလ
သမထတို့ကိုသာပါယ်၍ ဝိဝဇ္ဇာကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ ဒါန
သီလ သမထ တို့ကို မပယ်ရဘူး၊ ဒါမှ မြတ်စွာ
ဘုရား၏ အလိုကျတယ်။ “ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော”
ဆိုဒါ ဝိဇ္ဇာ ဦးစီးတဲ့ စရဏ တရားနဲ့ ပြည့်စုံတယ်

လို့ ဆိုတယ်။ ဘုရားတပည့်တွေလဲ ဝိဇ္ဇာဦးစီးတဲ့
စရဏတရားများကို ပြုကြရမယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။
သမ္မာဓိသိက္ခာခန်းပြီး၏။

ပညာ သိက္ခာခန်း

ဆရာ ပညာဆိုဒါ “ပကာရေန-အပြားအားဖြင့်၊ ဇာနာ
တိ-သိတတ်၏၊ ဣတိတဿ-ထို့ကြောင့်၊ ပညာ-
ပညာမည်၏” တဲ့ ဒီနေရာမှာ “အပြား” ဆိုဒါ
အနိစ္စအပြား၊ ဒုက္ခအပြား၊ အနတ္တအပြားကို ဆိုဒါ
ကဲ့၊ ဒီအပြားကို သိအောင် လေ့ကျင့်ဒါကို ပညာ
သိက္ခာလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဖြူ အနီလို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဘာအဖြူလဲ ဘာ
အနီလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ နွားဖြူ နွားနီလို့ ဝိသေသျှ
ပါ ထဲ့ပြီးပြောမှ စကားစုံသလို “အနိစ္စ-မမြဲဒါ၊
ဒုက္ခ-ဆင်းရဲဒါ၊ အနတ္တ-အစိုးမရဒါ” ဆိုတဲ့ နေရာ
မှာလဲ “ဘာမမြဲဒါလဲ၊ ဘာဆင်းရဲဒါလဲ၊ ဘာအစိုး
မရဒါလဲ” လို့ မေးစရာစကား ကျန်တယ်။ “မမြဲဒါ
ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ ဆင်းရဲဒါ
ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ အစိုးမရဒါ
ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော” လို့ ပြောမှ
စကားစုံတယ်။ ဒါကြောင့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို

ပြမယ်ဆိုလျှင် အရင်းခံဖြစ်တဲ့ သင်္ခတပရမတ် တခု
ခုကို လက်ဦးပြပြီးမှ လက္ခဏာယာဉ်သုံးပါးကို ပြရ
တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခင်တရားတွေမှာ စိတ်ပရမတ်နဲ့ စေတသိက်ပရ
မတ်ကို ပြပြီးဖြစ်သောကြောင့် ယခု တရားမှာတော့
ရုပ်ပရမတ်တို့တွင် ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော
ဝါယောကို ပြမယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ မင်း၏ခန္ဓာမှာ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခြေမအထိ လက်နဲ့
အသာနှိပ်ပြီး စမ်းယင် ဘာသဘောကို တွေ့ရသလဲ။

တပည့် မာမူသဘောကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီမာမူသဘောသည် အလုံး၊ အပြား၊ အရှည်၊ အတို
စသော သဏ္ဌာန်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဆောင်းအခါ အအေးသဘောကိုသာ တွေ့ရ၍
၎င်းသဘောမှာ သဏ္ဌာန်မရှိသလိုပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို ဦးခေါင်းခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ နှလုံးခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို မေးစေ့ခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို ပခုံးခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို တတောင်ဆစ် ခေါ်သလား။

တပည့် မဟုတ်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ဦးခေါင်း၊ နဖူး၊ မေးစေ့၊ ပခုံး၊ တတောင်ဆစ် စသော ကိုယ် အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း၏ နံမည်တို့သည် အဟုတ်ရှိရဲ့လား။

တပည့် အဟုတ်ရှိမဟုတ်ပါ။ ပညတ်တုံဖြစ်၍ သမုတ်ရှိပါဘုရား။

ဆရာ အဟုတ်ရှိက ဘာလဲ။

တပည့် မာသဘောသာ အဟုတ်ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒါကြောင့် မာသဘောက အဟုတ်ရှိ ဖြစ်သောကြောင့် ပရမတ် ခေါ်တယ်။ ဦးခေါင်း၊ နဖူး၊ မေးစေ့၊ ပခုံး စသည် အဟုတ်ရှိ မဟုတ်၊ စိတ်က ထင်ရာကို မှည့်ခေါ်ထားတဲ့ သမုတ်ရှိ ဖြစ်သောကြောင့် ပညတ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းမာသဘောကို မာဂဓလို ပထဝီသည် အအေးနှင့်တွေ့ယင်တမျိုး၊ အပူနဲ့တွေ့ယင်တမျိုးဖောက်ပြန်တတ်သောကြောင့်ရုပ်လို့ခေါ်ပြန်တယ်။ ဖောက်ပြန်ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ သံ၊ ခဲ၊ ဘော်၊ ရွှေ၊ ကြေးတုံးများကို လက်နဲ့နှိပ်ပြီး စမ်းယင် ဘာသဘောကိုတွေ့ရသလဲ။

တပည့် မာသဘောကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သံ၊ ခဲ၊ ဘော်၊ ရှေ့၊ ကြေးတုံးများကို မိုက်
ခွက်ထဲသို့ ထံ့ပြီး ဖို့နဲ့ ထိုးလိုက်ယင် အရည်တွေ
ဖြစ်ပြီးမလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အရည်ဖြစ်လာတဲ့အခါ မာသဘောသည် ဘယ်သ
ဘောသို့ ပြောင်းသွားသလဲ။

တပည့် နူးညံ့မှု သဘော ပြောင်းသွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မာသဘောသည် အအေးအပူနဲ့ တွေ့ယင် မဖေါက်
ပြန်ဘူးလား။

တပည့် ဖေါက်ပြန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် ရုပ်လို့ ခေါ်ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့
ပထဝီဖေါက်ပြန်ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ ဆောင်းရာသီ
အအေးဓာတ်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ အသား အရေတို့
သည် ခြောက်ပြီးခက်မာသဘောဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နွေရာသီ အပူဓာတ်နဲ့ တွေ့ပြန်တော့ ချွေးထွက်ပြီး
အသားအရေတို့သည် နူးညံ့မှုသဘောသို့ ပြောင်း
မသွားလား။

တပည့် ပြောင်းသွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် မာသဘောသည် မြဲရဲ့လား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဖေါက်ပြန်သောကြောင့် ရုပ်လို့ခေါ်တယ်။
မမြဲဒါကို မာဂဓဘာသာလို့ အနိစ္စလို့ ဆိုတယ်။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား၊

ဆရာ အဲဒီလို မမြဲသည့် အတွက် ဖေါက်ပြန်သည့် အတွက်
ကြောင့်ဘဲ အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရတယ် မဟုတ်
လား။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ဒီမမြဲမှု၊ ဖေါက်ပြန်မှုသည် အိုအောင်၊ နာအောင်၊
သေအောင် နှိပ်စက်သည်မည်တယ်။ အဲဒီလို အနှိပ်
စက်ခံနေရဒါ ဆင်းရဲတယ်လို့ ခေါ်မလား၊ ချမ်းသာ
တယ်လို့ ခေါ်မလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်လို့ ခေါ်ရမှာပါ ဘုရား။

ဆရာ မဖေါက်ပြန်အောင် တားမြစ်နိုင်သူ၊ အစိုးရသူများ
ရှိပါသလား။

တပည့် မရှိပါ ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက ပထဝီ၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို ပြောဒါ၊
ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်နဲ့ ဝေဘန်ပြီး ပြောအုံး
မယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ မာဂဓလို့ ပထဝီ၊ ဗမာလို့ ခက်မာမှုသည် သူ့သတ္တိ
နဲ့သူ မာနိုင်၊ မမာနိုင်ကို စိစစ်ရမယ်။ ဖယောင်းတို့၊
သံ၊ ကြေး၊ ခဲ၊ ဘော်၊ ရွှေတို့ကတော့ အပူနဲ့တောက်
အခါ ပြော၍ အအေးနဲ့ ထိယင် မာရတယ်။ သူ့
သဘောနဲ့သူ မမာနိုင်ဘူး၊ မြေကြီးကတော့ အအေး

နဲ့ တွေ့ယင် ပြော၍ အပူနဲ့တွေ့ယင် မာရတယ်။ သူ့
သဘောနဲ့သူ မမာ နိုင်ဘူး။ ထို့အတူ မင်းတို့ငါတို့
ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ပထဝီ သည်လည်း သူ့ သဘောနဲ့ သူ
မမာနိုင်ဘဲ အပူအအေးပြုသလို မာရ ပြောရတယ်
မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို အကြောင်းတရားတို့ ပြုသလို၊ ပြင်သလိုသာ
ဖြစ်ရ၍ မိမိသဘောအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဒါကို သင်္ခတ
သဘောလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရှဲ့။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မာလိုက်၊ နှလိုက်နဲ့ ဖေါက်ပြန်ပြီး မနေပါလား။

တပည့် နေပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကို ဝိပရိဏာမသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖေါက်ပြန်တတ်တဲ့ ဘေးရှိနေသည့် အတွက် အိုမှု၊
နာမှု၊ သေမှုကို ပူမနေရလား။

တပည့် ပူနေရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ သန္တာပသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဘယ်လိုပင် ပူသော်လဲ မရ၊ ဖေါက်ပြန်မှု နှိပ်စက်
သဖြင့် အိုကြ၊ နာကြ၊ သေကြနဲ့ ဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်နေရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ပိဋ္ဌန သဘောလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလိုသင်္ခတ
သဘော၊ ဝိပရိဏာမ သဘော၊ သန္တာပ သဘော

ပိဋနသဘောရှိနေတဲ့ ခက်မာမှုကို ငါ့အတ္တဟု ဒိဋ္ဌိ
ဖြင့်၎င်း၊ ငါ့ဟာဟု တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ငါတကားဟု
မာနဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီပထဝီကို သဘောပေါက်သွားယင် ကိစ္စပြီးဒါပါ
ဘဲကွဲဒါပေမဲ့ စုံအောင် တေဇောကို ပြကြအုံးစို့။

တပည့် ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ မင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နဖူးက စ၍ ခြေဖမိုး အထိ
လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး စမ်းကြည့်စမ်း၊ ဘာသဘော
တွေ့ရသလဲ။

တပည့် ပူအေးသဘောကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ပူအေးသဘောမှာ သဏ္ဌာန်ရှိရှိလား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ပူအေးသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူ၊
ယောက်ျား၊ မိန်းမလို့ကော ဆိုနိုင်ရှိလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အမြဲတန်းပူ၍ အမြဲတန်း အေးနေသလား။

တပည့် အမြဲတန်းမဟုတ် ရံခါပူ၍ ရံခါအေးပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင်မြဲတယ်လို့ဆိုမလား၊ မပြဲဘူးလို့ဆိုမလား။

တပည့် မပြဲဘူးလို့ ဆိုရမှာပါဘုရား။

ဆရာ ပူချည်တခါ အေးချည်တလွှဲနဲ့ ဖောက်ပြန်၍ မနေ
လား။

တပည့် ဖောက်ပြန်၍ နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖေါက်ပြန်မှ ရှိနေဒါ ဆင်းရဲတယ် ခေါ်မလား၊
ချမ်းသာတယ် ခေါ်မလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ခေါ်ရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဟုတ်တယ်၊ ဖေါက်ပြန်သည့်အတွက် ပျိုနေ
ရာမှ အိုကြရတယ်၊ မာရာမှ နာကြရတယ်၊ ရှင်ရာမှ
သေကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲတယ်၊ မဖေါက်
ပြန်အောင် တားဆီးနိုင်သူ အစိုးရသူများ ရှိရဲလား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက တေဇောဓာတ်၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို
ပြောဒါကဲ့၊ ဒုက္ခသစ္စာအနက်လေးချက်ကိုပြအုံးမယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ပကတိမီးသည် ထင်းမရှိသော ကောင်းကင်မှာ
လောင်နိုင်ရဲလား။

တပည့် မလောင်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒီလိုပေါ့၊ တေဇောခေါ်တဲ့မီးဓာတ်ဟာလဲထင်း
နဲ့တူတဲ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ဝါယော ရှိမှ ပူနိုင်အေးနိုင်
တယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ဝါယော
တည်းဟူသော အကြောင်းတရားတို့က ပူအောင်
လုပ်မှ ပူရ၊ အေးအောင်လုပ်မှ အေးရတယ် မဟုတ်
လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ သင်္ခတသဘောလို့ ခေါ်တယ်။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပူလိုက် အေးလိုက်နဲ့ ဖေါက်ပြန်၍မနေပါလား။
တပည့် ဖေါက်ပြန်နေပါတယ်ဘုရား။
ဆရာ အဲဒါ ဝိပရိဏာမသဘောလို့ခေါ်တယ်။
တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဖေါက်ပြန်သည့်အတွက် အိုဘေး၊ နာဘေး၊
သေဘေးကို ပူမနေရပါလား။
တပည့် ပူနေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ သန္တာပသဘောလို့ ခေါ်တယ်။
တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ဘယ်လိုပင် ပူသော်လဲမရ၊ ဝိပရိဏာမသဘော နှိပ်
စက်ခြင်းကြောင့် အိုကြ၊ နာကြ၊ သေကြနဲ့ ဖြစ်မနေ
ပါလား။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ပိဋနသဘောလို့ခေါ်တယ်။
တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ သန္တာ
ပသဘော၊ ပိဋနသဘောရှိနေတဲ့ တေဇောဓာတ်
ကို ငါ့အတ္တဟု၎င်း၊ ငါ့ဟာဟု၎င်း၊ ငါတကားဟု၎င်း
စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါ့မလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ကဲကြိုက်တာကို ဆင်ခြင်စေ၍ ဝါဒယာကိုပြောကြ
အုံး၍ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြောတော်မူပါတုရား။

- ဆရာ လူမမာများသည် ရပ်ပြီးနေချင်ပေမဲ့ ရပ်၍နေနိုင်
ရဲ့လား၊ ထိုင်ပြီးနေချင်ပေမဲ့ ထိုင်ပြီးနေနိုင်ရဲ့လား။
- တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါထောက်ခံဝါယော ပျက်နေလို့ဟုမှတ်၊ ကျန်း
မာတဲ့လူတွေကတော့ ထိုင်ချင်ယင်ထိုင်နိုင်၊ ရပ်ချင်
ယင်ရပ်နိုင်၊ တုံးလုံးနေချင် တုံးလုံးနေလို့ ရတယ်၊
နေချင်သလိုနေလို့ မရပါလား။
- တပည့် ရပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါထောက်ခံဝါယော၏ သဘောလို့ ခေါ်တယ်၊
လူမမာများမှာ သွားချင်လို့ သွားနိုင်ရဲ့လား။
- တပည့် မသွားနိုင်ပါဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါ လှုပ်ရှားဝါယောပျက်တာဟုမှတ်၊ လူမမာတွေ
ကတော့ လှုပ်ချင်ယင် လှုပ်နိုင်တယ်၊ သွားချင်ယင်
သွားနိုင်တယ်မဟုတ်လား။
- တပည့် သွားချင်ယင် သွားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါ လှုပ်ရှားဝါယောတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလှုပ်ရှားမှုသဘော၊ ထောက်ခံမှု သဘောမှာ
သဏ္ဌာန်ရှိရဲ့လား။
- တပည့် မရှိပါဘုရား။
- ဆရာ ဒီလှုပ်ရှားမှု ထောက်ခံမှုသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊
ငါ၊ သူကပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက် လိပ်
ပြာလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။
- တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

- ဆရာ အမြဲတန်းလှုပ်ရှား၍ နေသလား။
တပည့် မနေပါဘုရား။
- ဆရာ အမြဲတန်း တည်ငြိမ်၍နေမလား။
တပည့် မနေပါဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် မြဲတယ်ဆိုမလား မမြဲဘူးဆိုမလား။
တပည့် မမြဲဘူးဆိုရမှာပါဘုရား။
- ဆရာ လှုပ်ရှားမှုမှ ထောက်ခံမှုသို့၊ ထောက်ခံမှုမှ လှုပ်ရှားမှုသို့ ဖောက်ပြန်၍ မနေလား။
တပည့် ဖောက်ပြန်၍ နေပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဖောက်ပြန်သည့်အတွက် အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရ၏။ ဒီလိုဆိုတော့ ချမ်းသာတယ် ဆိုမလား ဆင်းရဲတယ် ဆိုမလား။
တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရမှာဘဲဘုရား။
- ဆရာ မဖောက်ပြန်အောင် တားဆီးနိုင်သူ၊ အစိုးရသူရှိပါ့မလား။
တပည့် မရှိပါဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါက ဝါယော၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို ပြဒါက္ခ၊ ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးချက်ကို ပြအုံးမယ်။
တပည့် မှန်ပါပြီတော်မူပါဘုရား။
- ဆရာ လေထန်ဒါ ဘယ်ရာသီလဲကဲ့။
တပည့် နွေရာသီမှာ လေထန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ လေငြိမ်တာက ဘယ်ရာသီလဲ။
တပည့် ဆောင်းရာသီမှာ လေငြိမ်ပါတယ်ဘုရား။

- ဆရာ သွားလိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ သွားမှု၌ ကြောင့်ကြ
ဗျာပါရ မဖြစ်ဘူးလား။
- တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီဗျာပါရသဘောသည် အပူဓာတ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့၊
၎င်းအပူဓာတ်ကြောင့် စိတ္တဇလှုပ်ရှား ဝါယော ဖြစ်
ရဒါ၊ ဒီတော့ အပူကြောင့် လှုပ်ရှားဝါယော ဖြစ်ရဒါ
မထင်ရှားဘူးလား။
- တပည့် ထင်ရှားပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ သွား၍ ညောင်းလာတော့ နားပါအုံးမယ်ဆိုတဲ့စိတ်
ဖြစ်လာတယ်၊ ၎င်းစိတ်ဖြစ်လာယင် ကြောင့်ကြစိုက်
မှု ဗျာပါရအပူချုပ်၍ စိတ်အေးဖြစ်လာတယ်မဟုတ်
လား။
- တပည့် အေးပြီးလာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ၎င်းအအေးဓာတ်ကြောင့် ထောက်ခံ ဝါယော ဖြစ်
မလာပါလား။
- တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ လှုပ်ရှားဝါယောနဲ့ထောက်ခံ ဝါယော
သည် မိမိတို့ သတ္တိနဲ့ မိမိတို့ ဘာသာ မဖြစ်နိုင်ဘဲ
စိတ်သိတ စိတ်ဥဏှတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်ဒါမဟုတ်
လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလိုသိတ၊ ဥဏှထောက်ပံ့မှု ဖြစ်နိုင်တဲ့သဘောကို
သင်တသဘောလို့ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သီတ၊ ဥဏှကို ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပေမဲ့ အမြဲမ
တည်ဘဲ ထောက်ခံဝါယောမှ လှုပ်ရှားဝါယောသို့၊
လှုပ်ရှားဝါယောမှ ထောက်ခံဝါယောသို့ ဖေါက်
ပြန်၍မနေလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဖေါက်ပြန်၍နေတဲ့ သဘောကို ဝိပရိဏာမ
သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ၎င်းဖေါက်ပြန်မှုရှိနေတဲ့အတွက် အိုဘေး၊ နာဘေး၊
သေဘေးတွေကို ပူပန်၍မနေရပါလား။

တပည့် ပူပန်နေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ပူပန်နေရတဲ့သဘောကို သန္တာပလသဘောလို့
ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ဘယ်လိုပင် ပူပန်ပြီးနေပေမဲ့ ဝိပရိဏာမသဘောက
နှိပ်စက်သည့်အတွက် အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရ
တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါ အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ပိဋနသဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သင်္ခတသဘော၊ ဝိပရိဏာမသဘော၊ သန္တာပ
သဘော၊ ပိဋနသဘောရှိနေတဲ့ ဝါယောကို ဝါယော

ဟု၎င်း၊ ငါ့ဟာဟု၎င်း၊ ငါတကားဟု၎င်း စွဲလမ်း
ခြင်းငှါ သင့်ပါမည်လား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယောကိုပြုပြီး အာပေါကိုမပြု
ဘဲထားခဲ့လို့ မသင့်လျော်ဘူးကဲ့၊ သို့သော်လဲ တရား
ရှုသူကတော့ “ဧကောဓဓမ္မာ” ဆိုသည့်အတိုင်းကြိုက်
ရာကို ရွေးပြီးရူပေါ့၊ အာပေါဆိုတဲ့ သဘောက
စမ်းသပ်လို့မရဘူး၊ ညဏ်နဲ့မှသိရတယ်၊ ဒါကြောင့်
အာပေါကို သုခုမရုပ်၊ ဒုရေရုပ်၊ အပ္ပဋ္ဌိဃ ရုပ်လို့
ဆိုတယ်၊ အာပေါကို ကော်နဲ့တူတယ်လို့ သိရမယ်၊
စက္ကူနှစ်ချပ်ကို ကော်နဲ့ကပ်ပြီး ကိုင်ကြည့်စမ်းပါ၊
ဘယ်ဘက်ကိုဘဲ ကိုင်ကိုင် စက္ကူကိုသာ ထိမယ်၊
ကော်ကိုမထိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စက္ကူနှစ်ချပ် ကပ်နေဒါ
ဟာ အတွင်းကကော်ရှိလို့ဘဲဆိုဒါသိရသလို မင်း၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်ရှိတဲ့ မာသဘောနဲ့ ပူသဘော
ကို တခုစီခွဲကြည့်စမ်းပါ ရပါ့မလား။

တပည့် မရပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ခွဲမရအောင်ကပ်နေဒါဟာ အာပေါ၏သတ္တိ
ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အာပေါကလဲ ၂-မျိုးရှိတယ်၊ ဖွဲ့စည်းအာပေါ၊ ယို
စီး အာပေါတဲ့၊ ဆောင်းတွင်းအခါ ကိုယ်တွင်းမှ
ချွေးတို့ ကိုယ်ငွေ့တို့ အပြင်သို့ ထွက်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မထွက်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မထွက်နိုင်အောင် ရုပ်တခုနှင့် တခုကို တွဲကပ်ပြီး ဖွဲ့စည်း ထားဒါဟာ ဖွဲ့စည်းအာပေါ၏ သတ္တိပေါ့ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ နွေရာသီကျတော့ ကိုယ်တွင်းမှ ချေးတွေ အပြင်သို့ ထွက်မလာဘူးလား။

တပည့် ထွက်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို အပြင်သို့ထွက်လာစေတဲ့ သဘောကို ယှိစီးအာပေါလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါကတော့ တရားနာသူ၏ ဉာဏ်မြင်သာရုံပြောဒါကဲ့၊ ၎င်းခတ်ကြီး ၄-ပါးကို ဋီကာကျော် အဖွင့်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုယင် “ပထနဋ္ဌေန-သဟဇာတ် တရားတို့၏ တည်ရာဟူသော အနက်ကြောင့်၊ ပထဝီ-ပထဝီမည်၏၊ ယောရူပသဘာဝေါ-အကြင်ရုပ်သဘောသည်၊ အာပေတိ-သဟဇာတ် တရားတို့သို့ ပျံ့နှံ့တတ်၏၊ ဣတိ-ထို့ ကြောင့်၊ အာပေါ-အာပေါမည်၏”တဲ့၊ အဲဒါက ဖွဲ့စည်းအာပေါကို ပြဒါကဲ့၊ တနည်း.... “ယောရူပသဘာဝေါ-အကြပ်ရုပ်သဘောသည်၊ အာပေါယတိ ဗြူဟေတိ-ပွားစေတတ်၏၊ ဣတိတဿာ-ထို့ ကြောင့်၊ အာပေါ-အာပေါမည်၏”တဲ့၊ အဲဒါက ယှိစီးအာပေါကိုပြတယ်၊ တေဇာတိ-သဟဇာတ်တရားတို့ကို ရင့်ကျက်စေတတ်၏၊ ဣတိ တဿာ-ထို့ ကြောင့်၊ တေဇော-တေဇောမည်၏၊ ဝါယတိ-အရပ်တပါး သို့ရောက်စေတတ်၏၊ ဣတိတဿာ-ထို့ ကြောင့်၊ ဝါယသ-

ဝါယောမည်၏” အဲဒီအဖွင့်တွေကို အကုန်ပြုရယင် တရားနာသူ
၏ညဏ် မလိုက်နိုင်မှားစိုး၍ သိလွယ်ရုံဘဲပြောခဲ့တယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကဲ....တရားကို ဆက်ကြည့်ကဲ့၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ယိုစီးမှု
သဘောမှာ သဏ္ဌာန်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းဖွဲ့စည်းမှု၊ ယိုစီးမှုသဘောကို ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊
ငါ့၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက်လိပ်ပြာ
လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဆိုနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အမြဲတန်းဖွဲ့စည်း၍ နေသလား။

တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ အမြဲတန်းယိုစီး၍နေသလား။

တပည့် မနေပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် မပြုကဲ့ တရားမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖွဲ့စည်းလိုက်၊ ယိုစီးလိုက်နဲ့ ဖောက်ပြန်၍ မနေလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် ဝိပရိဏာမ တရားပေါ့။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖောက်ပြန်သောကြောင့် အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြ
ရတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဖောက်ပြန်ဒါ ဆင်းရဲတယ်
ဆိုမလား၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မဖေါက်ပြန်ရအောင်၎င်း၊ မအို၊ မနာ၊ မသေရ
အောင်၎င်း၊ တားဆီးနိုင်သူ၊ အစိုးရသူရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အနတ္တတရားပေါ့။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တို့ကို ပြတာကွဲ့။
ဉာဏ်ကို ရင့်သည်ထက် ရင့်လာအောင် ဒုက္ခသစ္စာ
အနက်လေးချက်ကို ပြအုံးမယ်။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ အာပေါသည် အပူ အအေးတို့က ဖွဲ့စည်းအောင်၊
ယိုစီးအောင်ပြုမှ ဖွဲ့နိုင် ယိုနိုင်တယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သူများပြုသလို ဖြစ်ရတဲ့ သဘောကို သင်္ခတ
သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဖွဲ့စည်းလိုက်၊ ယိုစီးလိုက်နဲ့ ဖေါက်ပြန်၍မနေလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဖေါက်ပြန်တဲ့ သဘောကို ဝိပရိကာမလို့
ခေါ်တယ်ကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဖေါက်ပြန်သည့်အတွက် အိုဘေး၊ နာဘေး၊
သေဘေးကို ပူပြီးမနေရပါလား။

တပည့် ပူနေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ပူပန်ရတဲ့ သဘောကို သန္တာပ သဘောလို့
ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ပူပန်နေရပေမဲ့ မရဘဲ ဝိပရိဏာမ နှိပ်စက်ခြင်း
ကြောင့် အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရနဲ့ ဆင်းရဲပြီး
မနေရလား။

တပည့် ဆင်းရဲပြီး နေရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို အနှိပ်စက် ခံနေရတဲ့ သဘောကို ပိဋန
သဘောလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ယခု ပြောခဲ့တဲ့ သင်္ခတ၊ ဝိပရိဏာမ၊ သန္တာပ၊
ပိဋန သဘော လေးခုရှိနေတဲ့ အာပေါကို ငါ့အတ္တ
ဟု၎င်း၊ ငါ့ဟာဟု၎င်း၊ ငါတကားဟု၎င်း၊ စွဲလမ်း
ခြင်းငှါ သင့်ပါမည်လား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခု ပြောခဲ့ပြီးတဲ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊
ဝါယော လေးခုတို့တွင် ဘယ်သဘောမှာ သဏ္ဌာန်
ပါသလဲ။

တပည့် ဘယ်သဘောမှာမှ သဏ္ဌာန်မပါ ပါဘုရား။

ဆရာ ဘယ်သဘောမှာမှ သဏ္ဌာန်မပါပေမဲ့ ၎င်းလေးခု
ပေါင်းစုမိတဲ့အခါ သဏ္ဌာန်ပေါ်၍ မလာပါလား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပင်ကိုယ်က မရှိ ပေါင်းစုမှ ပေါ်လာသောကြောင့်
အရိပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ သစ်ပင်နဲ့ နေရောင်
မပေါင်းမိခင်က အရိပ်ရှိခဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ သစ်ပင်နဲ့ နေရောင် ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါ အရိပ်ပေါ်
ပြီး မလာဘူးလား။

တပည့် ပေါ်၍ လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအရိပ်သည် သစ်ပင်ဟုတ်ခဲ့လား။

တပည့် မဟုတ်ပါ ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒီလိုဘဲ ပထဝီ အာပေါ် တေဇော ဝါယော
တို့ မပေါင်းမိခင်က သဏ္ဌာန် မရှိဘူး၊ ပေါင်းမိတော့
သဏ္ဌာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ် ပေါ်လာတယ်။ ပေါ်လာ
ခြင်းကြောင့် ၎င်းသဏ္ဌာန်သည် အဟုတ်ရှိ မဟုတ်
အရိပ်မျှသာ ဟု မသိဘဲ စွဲလမ်းမှု တဏှာ ဥပါဒါန်
ဖြစ်ကြတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သဏ္ဌာန်သည် အဟုတ်ရှိ မဟုတ် အရိပ်မျှသာ ဖြစ်
သောကြောင့် သဏ္ဌာန် ပညတ် လို့ ခေါ်တယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသဏ္ဌာန် ပညတ်ကြောင့် သတ္တဝါတွေ ဒိဋ္ဌိစုံကြ
တဏှာစုံကြနဲ့ အပါယ်ငရဲ ကျကြရတယ်။ စွဲလွန်
ပြောအုံးမယ်။ အရှေ့ အရပ်က နေ ထွက်လာတဲ့

အချိန်မှာ အနောက်တောင်ရိုး၌ မိုးဖွဲ ကျနေယင်
၎င်း အနောက်တောင်ရိုးမှာ သက်တန့်မပေါ်လား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပေါ်လာတဲ့အခါ မသိသူတို့သည် ၎င်းသက်တန့်ကို
'အကောင်ကြီး' လို့ မထင်ပါလား။

တပည့် ထင်ကြပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့၊ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော
ဓာတ်ကြီး လေးပါး ပေါင်းမိတဲ့ အခါ သဏ္ဌာန်
ပေါ်လာရော ကွဲ့၊ ၎င်း သဏ္ဌာန်ကြောင့် လူတဲ၊
နတ်တဲ၊ ဗြဟ္မာတဲ စသည်ဖြင့် ဒိဋ္ဌိစွဲကြတယ်၊
၎င်းဒိဋ္ဌိကြောင့် အပါယ်ငရဲကို ကျရတယ်၊ ဒါက
ဒိဋ္ဌိစွဲပုံ၊ တဏှာစွဲပုံကို ပြောအုံးမယ်၊ ဘီလူး၏ ပင်
ကိုယ်ရုပ်သည် အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းသော်
လဲ လှပချောမောတဲ့ အပျိုကလေးဟန် ဖန်ဆင်းပြီး
ပြတဲ့အခါ ယောက်ျားတွေဟာ တဏှာဖြင့် သာယာ
ပြီး အနားကပ်မိသဖြင့် ဘီလူးအစား မခံရပါလား။

တပည့် ခံကြရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့၊ ပထဝီ အာပေါ၊ တေဇော ဝါယော
ဓာတ်ကြီး လေးပါးတို့သည် ပင်ကိုယ်က သဏ္ဌာန်
မရှိ၍ သာယာစရာ မရှိတဲ့ အပြင် ပထဝီ လွန်၍
သေကြရ၊ အာပေါ လွန်၍ သေကြရ၊ တေဇော
လွန်၍ သေကြရ၊ ဝါယောလွန်၍ သေကြရသော
ကြောင့် ဘီလူးနဲ့ တူတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်း

ပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ ပေါင်းမိတဲ့ အခါ သဏ္ဌာန်ပေါ်လာသောကြောင့် ဒီလူကလေးက ချောလိုက်တာ ဒီမိန်းခလေးက လှလိုက်တာနဲ့ တွယ်တာရစ်ပတ် တဏှာဓာတ် ခိုက်ပြီး သေကြတဲ့ အခါ အပါယ်ကျရတယ်မဟုတ်လားကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သဏ္ဌာန်သည် အရိပ်သာလျှင်ဟုတ်၏၊ ပညတ် သာတည်း၊ အဟုတ်ရှိ မဟုတ်၊ အဟုတ်ရှိက ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးသာ ဖြစ်သည်၊ ၎င်း ဓာတ်ကြီး ၄ ပါးသည် လူကို သေစေ တတ်သောကြောင့် “သေမင်း” ဆိုသည်မှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးသာတည်းဟု ကေနိအမှန် သိပါက သာယာပါ အုံးမလား။

တပည့် မသာယာပါ ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒါကြောင့် မသာယာ အောင် သဏ္ဌာန်ကို ဖောက်၍ ဓာတ်သို့ ရောက်အောင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ကြကွဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ယခုပြတဲ့ တရားက အဘိဓမ္မာနည်းနဲ့ ပြပါကွဲ့၊ ဉာဏ်ကြီးပါမှ သဘောပေါက်တယ်၊ သို့အတွက် သုတ္တန်နည်းနဲ့ ပြအုံးမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါ ဘုရား၊

ဆရာ ရှေးဦးစွာ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ရှုရမယ်၊ ဘယ်လို ရှုရမလဲဆိုတော့ အကက်ကံဖျားမှ အောက်ခြေဝင်းအကိ သရေပါး

ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ထားအပ်သော ဤကိုယ်ကောင်ကြီးသည် အထူးထူးသော မစင်ကြယ်၍ ရှုံ့စဘွယ်သော အရာဝတ္ထုတို့၏ အစုအဝေးကြီးပါကကား၊.... ဆံပင်၊ မွေးညှင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ခြင်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြေး၊ အဖျင်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ဦးနှောက်၊ သည်းခြေ၊ သလိပ် ပြည်၊ သွေး၊ ချွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ငယ်၊ ဟုဆိုအပ်သော မစင်မကြယ် ရှုံ့စဘွယ် အတိတိသာတည်း။ ဥပမာမည်သည်ကား သလေးတို့ဖြင့်၎င်း စပါးတို့ဖြင့်၎င်း ပဲနောက်တို့ဖြင့်၎င်း ပဲလွန်းတို့ဖြင့်၎င်း နှမ်းတို့ဖြင့်၎င်း ဆန်တို့ဖြင့်၎င်း ပြည့်သော အိတ်ကဲ့သို့ ဤကိုယ်ကာယကြီးသည် အထူးထူးသော ရှုံ့စဘွယ်တို့ဖြင့် ပြည့်သော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးပါကလား ဟု ရှုံ့ရှာသောစိတ် ပေါက်လာအောင်ရှုရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုးပေါက်သော ဒွါရမှ အမြဲတန်း ရှုံ့စဘွယ်တွေသာ ထွက်ခြင်းသည် ရှုံ့စဘွယ်တွေနှင့်သာ ပြည့်၍နေသောကြောင့်ဘဲဟု ဆင်ခြင်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားက အောက်ပါဂါထာကို ဟောတော်မူတယ်။

အာတုရ အသုစိံ ပူတိံ ၊ ပဿ ခေမေ သမုဿယံ။
ဥဿရန္တိ ပဿရန္တိ၊ ဗာလာနံ အဘိပတ္တိတံ။

ခေမေ-အိုချစ်သွီး ခေမာ၊ အာတုရ- ကိုးဆွဲရှစ်ဖြာ အနာရောဂါတို့ဖြင့် ကျင်နာထိုးကျင့်ထသော၊ အသုစိံ- မစင်ကြယ် ရှုံ့စဘွယ်လည်း အလွန်ကောင်းထသော၊ ပူတိံ-ညှီဟောင်း ပုပ်သွီး မကောင်းသောအနံ့လည်းထိုးထသော၊ သမုဿယံ-အရိုးတည်းဟူသော အခြင်ဝါးတို့ဖြင့် ခံစဉ်၍ ထားအပ်သော၊ ဥဿရန္တိ-

အထက်သို့ လည်း တရံ မပျက် ရှိစဘွယ်တွေ ထွက်၍ နေထ
 သော၊ ပဉ္စရန္တံ-အောက်သို့ လည်း အမြဲမသေ ရှိစဘွယ်တွေ
 ထွက်၍ နေထသော၊ ဣမံရူပံ-ဤသို့မဟုတ်သည့် အကောင်
 ပုပ်ကြီးကို၊ ပဿ-စေ့စေ့ငုငုသေချာစွာရှုစမ်းပါလော့၊ ဗာလာနံ-
 ဘာမှန်းမသိ အကန်းအတိဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့အား။ အဘိပတ္တိ
 တံ-မစင်မြင်ငြား ခွေးငတ် လားသို့ အားပါး တရ အလွန်လျှင်
 တောင့်တကြ လေကုန်သတည်း။

အဲ ဤကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ရှုံရှာလာအောင်ရှုရမယ်၊
 အဲ ဤကဲ့သို့ ရှု၍ ရှုံစိတ်တွေပေါက်ပြီးလာယင် ကာမတဏှာတွေ
 ခြောက်ပြီး မသွားပေဘူးလားကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
 တပည့် ခြောက်နိုင်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ ကာမတဏှာ ခြောက်သွားယင် အနာဂါမ် တည်နိုင်
 ဒါပေါ့ကဲ့၊ ဉာဏ်ထက်ယင် ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တနည်း....
 ရှုပ်ကို ပြောအုံးမယ်၊ ခေါင်းရိုးတခြား၊ ပေါင်ရိုး တခြား၊ နံရိုး
 တခြားစီနေတဲ့ အရိုးတွေကို မြင်တဲ့အခါ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကိုအောင်
 ပြီး မိမိဦးခေါင်းရိုးကို ခွေးတကောင်က အရှေ့သို့ချီသွား၊ ပေါင်
 ရိုးကို ခွေးတကောင်က အနောက်သို့ ချီသွား၊ လက်မောင်းရိုးကို
 ခွေးတကောင်က တောင်အရပ်သို့ချီသွား၊ နံရိုးကို ခွေးတကောင်
 ကမြောက်အရပ်သို့ချီသွားသည်ရှိသော် ဤကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန်သည်
 မရှိတော့ပါ ကလား၊ တကယ်ရှိ မဟုတ်တဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ငါတို့
 သည် ဉာဏ်မရှိ၍ သာယာနေကြဒါပါကလား၊ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို
 ပုံသဏ္ဌာန်ပျောက်အောင်ရှု၍ သဏ္ဌာန်ပျောက်သွားယင် တဏှာ

၏ အာရုံ မရှိသောကြောင့် တဏှာသည် မဖြစ်တော့ပြီ၊ ချုပ်
တော့၏၊ ကာမတဏှာ ချုပ်ယင်လဲ အနာဂါမ် တည်တော့၏၊
ညဏ်ကြီးယင် ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်၏။

အေး ဒါကြောင့် မိမိ သဏ္ဌာန်ကို ရုံဘွယ် ကောင်းအောင်
ရှု၍ ပုံသဏ္ဌာန်ပျောက်ကာ ကာမတဏှာ ခြောက်၍ အနာဂါမ်
မဂ်သို့ ပေါက်လွယ်ကြပါစေ သတည်း။

သိက္ခာသုံးပါး မြတ်ဘုရား ပြီး၏။

သာသနာသုံး ပုလဲကိုး တရားတော်

ဆရာ မောင်စိန်ရေ။
တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေ့တော့ “သာသနာသုံး ပုလဲကိုး” ဆိုတဲ့ တရားကို
ဟောရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ရဲ့၊
တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ သာသနာသုံး ဆိုဒါက ပရိယတ္တိသာသနာ၊ ပဋိပတ္တိ
သာသနာ၊ ပဋိဝေဓသာသနာကိုခေါ်တယ်၊ ပရိယတ္တိသာသနာ
ဆိုဒါက မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ပိဋကတ် သုံးပုံကို
ခေါ်တယ်၊ ပဋိပတ္တိသာသနာ ဆိုဒါက တရားတော်လာတိုင်း
ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်မှုကို ခေါ်တယ်၊ ပဋိဝေဓ သာသ
နာဆိုဒါက အားထုတ်၍ ရတဲ့ မဂ်၊ ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ခေါ်တယ်။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသာသနာ သုံးရပ်တို့တွင် ပဋိဝေဓ ခေါ် မဂ်
ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းသည် ပဋိပတ်ခေါ် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု
ရှိသည့်အတွက် ရကြတယ်။ ပဋိပတ်ခေါ် ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှု
သည်လည်း ပရိယတ်ခေါ် ကျင့်နည်းကြံနည်းတွေ ကြောင့်သာ
အားထုတ်နိုင်ကြတယ်။ သို့အတွက် ပရိယတ္တိသာသနာက တိုင်နဲ့
တူတယ်။ ပဋိပတ္တိသာသနာက ထုပ်၊ လျှောက်၊ ခိုင်း၊ မြားနဲ့တူ
တယ်။ ပဋိဝေဓသာသနာက အမိုးအထွတ်နဲ့ တူတယ်။ ဒီတော့
သာသနာ သုံးရပ်တို့တွင် ပရိယတ္တိ သာသနာ တော်ကြီးသည်
မူလဘူတကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တနည်းအားဖြင့် ပရိယတ္တိသာသနာက ဆေးနည်း
နဲ့တူတယ်။ ပဋိပတ္တိသာသနာက ဆေးနည်းအတိုင်း
ဖော်စားဒါနဲ့တူတယ်။ ပဋိဝေဓသာသနာက ရောဂါ
ပျောက်၍ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်တာနဲ့တူတယ်တဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်ကြီးသည် မူလဘူတ ဖြစ်၍
အဘိုးတန်သောကြောင့် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်မူ စ၍ ယခု
တိုင်အောင် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကြီးတွေ အဆက်ဆက် မ
ပျောက်ပျက်ရအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြပေတယ်။ ဆောင်
ရွက်ခဲ့ပုံကို ပြောအုံးမယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူ
တဲ့အခါ ပုထုဇဉ် သောတာပန် သကဒါဂါမ် ရဟန်းတို့သည်
ပြင်းထန်စွာ ငိုကြသတဲ့။ ဒီတော့ တောထွက်ရဟန်း သုဘဒ္ဒက

“ငါ့ရှင်တို့ မငိုကြနဲ့၊ ရှင်ကြီးဂေါတမသည် ငါတို့အား အာပတ် အမျိုးမျိုးဖြင့်ချုပ်ချယ်တယ်၊ ယခုတော့ ငါတို့သဘောအတိုင်း နေကြရတော့မယ်၊ ငိုစရာ မဟုတ်ပါဘူး”လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီ စကားကို ကြားရတော့ ရှင်မဟာကဿပသည် ခမ္မသံဝေဂ ဖြစ် တော်မူသတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဖြစ်စရာပါဘဲဘုရား။

ဆရာ ဒါနဲ့ ရှင်မဟာကဿပသည် သင်္ဂါယနာ တင်ရန် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ ဆဋ္ဌာဘိည ရဟန္တာပေါင်း ၄၉၉-ပါးကို ရွေး ကောက်တော်မူတယ်၊ ၅၀၀ပြည့်ဘို့ ၁-ပါး လိုနေတယ်၊ ၎င်း ၁-ပါးက ရှင်အာနန္ဒာအတွက် ချန်ထားတော်မူတယ်၊ ဘာ ကြောင့် ချန်ရသလဲဆိုတော့ ရှင်အာနန္ဒာက သောတာပန်သာ ရှိသေးတယ်၊ သို့သော်လဲ ပရိယတ္တိ အရာမှာတော့ အကျွမ်းကျင် ဆုံးဖြစ်နေတဲ့အပြင် ရှင်မဟာကဿပနဲ့လဲ အကျွမ်းဝင်ဆုံးဖြစ် နေတယ်၊ ဒီတော့ ဆန္ဒာဂတိလိုက်တယ်လို့ သူတပါးတို့က ကဲ့ရဲ့ ဘူးလို့ ရှိတဲ့အတွက် ချန်ထားတော်မူတယ်ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါကြည်ညိုစရာတွေပါဘုရား။

ဆရာအဲဒီလို ရှင်မဟာကဿပမထေရ်က ကိုယ်တိုင် မရွေး သဖြင့် သံဃာတော်တို့က ရှင်အာနန္ဒာကို တင်မြှောက်ကြရတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရဟန္တာတွေ အများကြီး ရှိနေပါလျက် သောတာ ပန်ဖြစ်တဲ့ ရှင်အာနန္ဒာကိုတင်ရတာက ပရိယတ္တိအရာမှာ အကျွမ်း ကျင်ဆုံးဖြစ်လို့ တင်ရဒါဖြစ်တယ်၊ ပရိယတ္တိသည် သူ့နေရာနဲ့သူ အဘိုးမတန်ပါလား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် အဘိုးတန်လှပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရှင်အာနန္ဒာသည် ပရိယတ္တိအရာမှာ အကျွမ်းကျင် ဆုံးဖြစ်တဲ့အပြင် မြတ်စွာဘုရားထံမှ တိုက်ရိုက်သင် ကြားထားခဲ့တဲ့ ပရိယတ်ဖြစ်သောကြောင့် တေဝိဇ္ဇေ သုက္ခဝိပဿက ရဟန္တာတွေကို ချန်လှပ်၍ ရှင်အာနန္ဒာကို ရှေးကောက်တင်မြှောက်ကာ သံဃာတော် ၅၀၀-ဖြင့် ပထမသင်္ဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ကြတယ် ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ပထမ သင်္ဂါယနာတင်ပြီးသည့်နောက် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀-လောက်ကြာပြန်တော့ ရဟန်းအချို့တို့ ငွေအလှူခံမှုကြောင့် ရှင်မဟာယသ တိုက်တွန်းချက်အရ ဒုတိယ သင်္ဂါယနာတင်ရ ပြန်တယ်။ ငွေ အလှူခံမှုသည် သင်္ဂါယနာ တင်ရ ဇလောက်အောင် ဆိုးသွမ်းတဲ့အမှုကြီးကဲ့၊ သို့သော်လဲ ငါတို့ဗမာပြည်မှာတော့ ပန်းဖြစ်နေတယ်။ ရှေးတုန်းက ဝိနည်းကို မသင်ဘူးတဲ့ ရှမ်းဘုန်းကြီးတပါးက ငွေ ၁၀၀-ကို ခိုးပြီးမန္တလေးကို ဘုရားဖူးရောက်လာသတဲ့၊ ဒါနဲ့ တဲခိုတဲ့ကျောင်းမှာ စာချဘုန်းကြီးက သံဃာ တော် တွေကို စာချ နေသတဲ့၊ ချတဲ့ စာဝါက ဝိနည်းဖြစ်သဖြင့် “ပါဒံဝါ ပါဒါရဟံဝါ” ပုဒ်ကိုအဓိပ္ပါယ် ပြောသတဲ့၊ ပါဒံဝါ-ဆိုဒါ ငွေတမတ်ကိုဆိုတယ်၊ ပါဒါရဟံဝါ- ဆိုဒါ တမတ်တန်ပစ္စည်းကိုဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေတမတ်ကိုဖြစ်စေ၊ တမတ်တန်ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ ခိုးယင် ပါရာဇိက ကျတယ်လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ ရှမ်းဘုန်းကြီးက သူတို့ဗမာဘုန်းကြီးများမှာ ငွေတမတ်ကလေးနဲ့ဘဲ ပါရာဇိကကျတယ်၊ ငါတို့ရှမ်းပြည်မှာ

ငွေ ၁၀၀-ခိုးဒါတောင် မကျဘူး၊ ဗမာပြည်ဟာ မနေအပ်ပါဘူး
လို့ အောက်မေ့သတဲ့၊ အဲဒီလိုဘဲ ငါတို့ ဗမာဘုန်းကြီးတွေလဲ
ရဟန္တာတွေဟာ ခို့ဗမာပြည်မှာ မနေသင့်ဘူးလို့များ ရှိကျမ
လား မသိဘူးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ငွေမက်တဲ့ ဘုန်းကြီးကတော့ ရှိမှာဘဲဘုရား။

ဆရာ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူ၍
နှစ်ပေါင်း ၂၃၅- နှစ် မြောက်တွင် ဓမ္မာသောက
မင်းလက်ထက်မှာ သာသနာတော်သို့ ဝင်၍ တိတ္ထိ
တို့နောက်ယှက် သောကြောင့် အရှင် မောဂ္ဂလိပုတ္တ
တိဿမထေရ်ကို အမှူးပြုလျက် တတိယ အကြိမ်
သင်္ဂါယနာ တင်ကြ ဖြန်တယ်၊ ၎င်း တတိယ
သင်္ဂါယနာ တင်ပြီးသည့် နောက် သာသနာတော်
သည် သိဟိန္ဒကျွန်းနှင့်တကွ ၉-တိုင်း ၉-ဌာနသို့
ပြန့်နှံသွားလေရာ သထုံပြည် တိုင်အောင် ရောက်
လာတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၉-တိုင်း ၉-ဌာနသို့ ပြန့်နှံ၍ သိဟိန္ဒ ကျွန်းမှာ
များစွာစည်ပင် ထွန်းကားနေစဉ် ဗြဟ္မဏတိဿ သူပုန်ဘေး
ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ပြည်ရွာမငြိမ်မသက်သောကြောင့် ရဟန်း
များစွာပင် လူနွှိယပြည်သို့ ကူးသွားကြရတယ်၊ ထိုအခါ ပိဋကတ်
တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် သိဟိန္ဒကျွန်းမှာ ကျန်ရစ်
ခဲ့ကြ၍ လူအများလဲတော့သည့် ပုန်းအောင်းနေကြရသဖြင့် ဆွမ်း
ကိုမဆိုထားဘိ သစ်သီး သစ်ရွက်ကိုတောင်မှ ဝအောင်မဘုဉ်း

ပေးကြရဘူးတဲ့ ကဲ့။ ဤကဲ့သို့ အာဟာရ မမျှတကြသော်လဲ
ရကားသော ပိဋကတ်တို့ မေ့ပျောက်မည် စိုးသောကြောင့် ရေ
စို့တဲ့ သဲပြင်ပေါ်မှာ လျှောင်းကာ နေပြီးလျှင် ရင်မပူရအောင်
ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သဲစိုအထုပ်ကို တင်၍ ရှုတ်အံ့ သရဇ္ဈာယ်ကာ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရရှာတယ်။ ဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲ ချီး
ကျူးစရာ ပိဋကတ်တော်ကြီး၏ အဘိုးတန်ပုံသည်လည်း အံ့စရာ
ဘဲမဟုတ်လား မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ထိုနောက် သူပုန် ကေးကြီး အေးငြိမ်းသွားတဲ့အခါ
အားလုံး သံဃာတွေ သိဟိန္ဒကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်
ကြသဖြင့် နောက်နောင်အခါ ယခုလိုဘေးဖြစ်ခဲ့ယင်
နောင်လာနောက်သားတို့ပိဋကတ်တော်ကိုနှုတ်တက်
ဆောင်ရွက်ရန် ခဲယဉ်းမည်ကို မြင်ကြ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံတော်မူပြီး နှစ်ပေါင်း ၄၅၀-လောက်တွင် ဝဇ္ဇဂါ
မဏိ မင်းလက်ထက်၌ ပိဋကတ်တော်များကို ပေရွက်
ပေါ်မှာရေး၍ စတုတ္ထ သင်္ဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့
ကြရပြန်တယ်။ အဲဒီလို ပရိယတ္တိတိုင်ကြီးသည် ပယှိုင်
လဲသည့်အတွက် ယခုထိတိုင် ဗမာပြည်တလွှားမှာ
သာသနာရောင်ခြည်များ သန်းနေတယ်မဟုတ်လား
ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။။

ဆရာ အဲဒီလို ပရိယတ္တိနေမင်းကြီး ပေါ်ထွန်းနေသည့်
အတွက် သာသနာပ အချိန်မှာ ပကြားသိရတဲ့

စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန် ဆိုတဲ့ ပရမတ္ထတရား
တို့၏ နာမည်တွေကို ကြားသိကြရ၊ ဝိပဿနာ ပူး
သဖြင့် ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံနဲ့ ကျေးဇူးတွေ သိတ်ပြီး
များဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့်....

ဗုဒ္ဓါဒိဇ္ဇေ အနုပ္ပန္နေ၊ ဗုဒ္ဓစန္ဒေ အနုဂ္ဂတေ။
တေသံ သဘာဝဓမ္မာနံ၊ နာမမတ္တံ နနာယတိ။

ဗုဒ္ဓါဒိဇ္ဇေ-ဘုရားတည်းဟူသောနေမင်းသည်၊(ဝါ)ယခုအခါ
မှာဆိုယင်ပရိယတ္တိတည်းဟူသောနေမင်းသည်၊အနုပ္ပန္နေ-မပေါ်
ထွန်း မပွင့်ပေါ်လာသည် ရှိသော်၊ ဗုဒ္ဓစန္ဒေ- ဘုရားတည်းဟူ
သော လမင်းသည်၊(ဝါ)ပရိယတ္တိတရား တည်းဟူသော လမင်း
သည်၊အနုဂ္ဂတေ-မပေါ်ထွန်းမပွင့်ပေါ်လာသည်ရှိသော်၊တေသံ
သဘာဝဓမ္မာနံ-ထို စိတ်၊စေတသိက်၊ရုပ်၊နိဗ္ဗာန်တို့၏၊ နာမမတ္တံ-
အမည်မျှကို၊ နနာယတိ-ပိုင်းခြားမှတ်သား၍ သိနိုင်ကြရမည်
မဟုတ်ပါတကား။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ မောင်စိန်ဇေ။

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ဆေးနည်းသည် ဘယ်လိုပင် အဘိုးတန်ပေမဲ့ ဖေါ်
ပြီးမစားပါက ဆေးနည်းကို ငွေအမျှားကြီးပေးပြီး
ဝယ်ရကျိုးနပ်ပါ့မလား။

တပည့် မနပ်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒီလိုဘဲကဲ့၊ ပရိယတ္တိတရားတော်ကြီးသည် အင်
မတန် မှန်မြတ်ပေမဲ့ ပဋိပတ္တိ တည်းဟူသော ဆေး
ဖော်စပ်ခြင်းကို မလုပ်ပါက ပုထုဇဉ် အရူးရောဂါ
ပျောက်ပါ့မလားကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မပျောက်ပါဘုရား။

ဆရာ အရူးမပျောက်က ကြောက်စရာ ကောင်းပုံကို ပြော
အုံးမယ်၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော
အခါ ကုန်သည်ညီနောင် ၂-ယောက်တို့သည် သာသနာတော်၌
ရဟန်းပြုကြသတဲ့၊ ညီအစ်ကို ၂-ယောက်တို့တွင် အစ်ကို၏ နံ
မည်က ‘သာဂတ’ လို့ ခေါ်တယ်၊ ညီ၏နံမည်က “ကပိလ” လို့
ခေါ်တယ်၊ မိခင်၏နံမည်က “သာဝိနီ” တဲ့၊ ညီမငယ်၏ နံမည်က
“တာပနာ” လို့ခေါ်သတဲ့၊ ညီအစ်ကို ၂-ယောက် ရဟန်းပြုပြီးတဲ့
နောက် ညီမငယ်နဲ့ အမေတို့လဲ ဘိက္ခုနီမ ပြုကြတယ်တဲ့ ကဲ့၊
ညီအစ်ကိုရဟန်း ၂-ပါးတို့လဲ ငါးဝါတို့ပတ်လုံး ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ
၏ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်ကိုပြုပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ပြုလုပ်ဘွယ်
ရာ ဓုရ ဘယ်နှစ်ပါး ရှိပါသလဲလို့ လျှောက်ထားကြ သတဲ့၊
ဒီတော့ ဆရာက “ဂန္ထဓုရခေါ်စာသင်ခြင်းနဲ့ ဝိပဿနာဓုရခေါ်
ဝိပဿနာ ပွားခြင်းလို့ နှစ်ပါးရှိကြောင်း” ကို မိန့်တော်မူသတဲ့၊
ဒါနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ သာဂတ-က ငါတော့ အသက်ကြီးပြီ၊
သို့အတွက် လိုရင်းဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာကိုသာ ပွားများတော့မယ်လို့
စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ကာ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကိုယူ၍ တောသို့ဝင်ကာ အားထုတ်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်သွားတယ်။

ညီငယ်ဖြစ်တဲ့ ကပိလက ငါတော့ ငယ်သေးတယ်၊ ကြီးမှ ဝိပဿနာကိုပွားအံ့၊ ယခုအခါ စာသင်ဦးအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပိဋကတ် သုံးပုံကို သင်ယူရာ ပိဋကတ် သုံးပုံကို တတ်မြောက် သဖြင့် ကြီးကျယ်သောအခြံအရံ၊ ပြန့်ပြောသောလာဘ်သပ္ပကာ တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ငါ့ကဲ့သို့သောသူ ဇမ္ဗူမှာ ရှား၏ဟု စာမာန်ယစ်ပြီးလျှင် ‘အပ်သောတရားကိုမအပ်ဟုဟော၍၊ မအပ် သောတရားကို အပ်တယ်’ဟုဟောသတဲ့၊ သီလကိုချစ်တဲ့ရဟန်း တို့က “ငါ့ရှင်ကပိလဤကဲ့သို့မဟောပါနှင့်” ဟုတားမြစ်ကြသော် လဲ “သင်တို့ကား ငါ့လောကီမသိ”ဟု ဆဲရေးဘိုင်းထွာခြင်းကို ပြုသတဲ့၊ ပုထုဇဉ် အရူးရောဂါ မပျောက်တဲ့အပြင် ပိုပြီးမရူးဘူး လား။

တပည့် ပိုပြီး ရူးနေပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ ဒါနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ သာဂတမထေရ်ထံသို့ သွားပြီး ဒီအကြောင်းကို လျှောက်ထားကြတော့ သာဂတ မထေရ်က ညီငယ်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ငါ့ညီ အသင်ကဲ့သို့သော ပိဋကတ် ကို တတ်ကျွမ်းသောသူသည် ပဋိပတ် တရားကို ကြိုးစားပါက သာသနာတော်၏အသက်သဘွယ်ဖြစ်မှာပါဘဲ၊ အဘယ်ကြောင့် ပဋိပတ်ကို ပယ်၍ ကပြောင်း ကပြန် ဟောနေသလဲ ဟု ဆုမ္မ သော်လဲ အစ်ကိုသည် စာတလုံးမျှသိသူ မဟုတ်ဟု စာမာန် ယစ်ကာ အစ်ကို၏ အဆုံးအမကို မယူဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုလဲ မင်းပြုတဲ့ ကံဖြင့်ပင် ထင်ရှားလတ္တံ့ ဟု ပြောကာ ကြွသွားတော် မူသတဲ့၊ ကဲ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါကြောက်စရာပါဘုရား။

ဆရာ အစ်ကို ပြောလို့မှ မရဘူးဆိုတော့ အားလုံးသော သူတော်ကောင်းတို့သည် စွန့်ပစ်၍ထားကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ဘဲမကောင်းသော ရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လှည့်လည်ကာ ကဿပဘုရား၏ သာသနာကို ဆုတ်ယုတ်အောင်ပြုနေသတဲ့။ နောက်များမကြာမီ သေဆုံး၍ အဝီစိငရဲမှာ ဖြစ်ရော့တဲ့။ အမိဖြစ်တဲ့ သာမိနီနဲ့ နှစ်မတပနာတို့လဲ ကပိလရဟန်းသို့ အတုလိုက်ကာပြောဆိုမှုကြောင့် အဝီစိမှာ ဖြစ်ကြရတယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။ (အကျယ်ကို သိလို့မ ခမ္မပဒမှာ ကြည့်လေ)

တပည့် မှန်ပါ လန့်စရာပါဘုရား။

ဆရာ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိစဉ်ကဘဲ ငါးရာ ကုန်သော ယောက်ျားတို့သည် ရွာကို လုယက် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြု၍ ခိုးမှု တိုက်မှုတို့ဖြင့် အသက်မွေးကြသတဲ့။ ဒါနဲ့လူတွေက မခံနိုင်ဘဲ စုရုံးပြီးကာ သူခိုးတို့ကို အစဉ်လိုက်၍ တိုက်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ သူခိုးတို့မှာ ရွာနားသို့ မချဉ်းကပ်ရဲဘဲ တောသို့ဝင်ကာ ပြေးကြ၍ ပုန်းအောင်းရာကို ရွာသော်လဲ မတွေ့ကြသဖြင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းထံ ချဉ်းကပ်ပြီး “အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားကြတယ်တဲ့။ မထေရ်က “ဒါယကာတို့ သင်တို့အား သိလန့်တူတဲ့ ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိ၊ အလုံးစုံသော သင်တို့သည် ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်ကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော် မူသဖြင့် ခိုးသားငါးရာတို့သည် “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ သီလကို ဆောက်တည်ကြတယ်တဲ့။ သီလဆောက်တည် ပြီးလတ်သော် မထေရ်က “ဒါယကာတို့ သီလ ရှိကုန်သော သင်တို့သည် အသက်ဟူသော အကြောင်း

ကြောင့်လဲ သီလကို မလွန်ကျူးကြနဲ့”လို့ ဆုမ္မသဖြင့် “ကောင်း ပါပြီ”ဟု ဝန်ခံကြသတဲ့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ချီးမွမ်းဘွယ်ရာပါဘုရား။

ဆရာ ထိုနောက် ဇနပုဒ်သားတို့သည် ထိုအရပ်သို့ရောက် လာ၍ ခိုးသားတို့ကို တွေ့တဲ့အခါ အလုံးစုံသော ခိုးသားတို့ကို သတ်ဖြတ်ကြတယ်တဲ့။ ခိုးသားတို့လဲ သေကြေပျက်စီးကြ၍ ခိုးသားကြီးက နတ်သားကြီး ခိုးသားအငယ်တွေက နတ်သားကလေးတွေ ဖြစ်ကြ သတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ သီလသည် အားကိုးဘွယ်ရာပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို နတ်သားတွေဖြစ်ကြ၍ ဘုရား ၂-ဆူတို့ ကြားကာလဝယ် လှူပြည်၊ နတ်ပြည် စုန်ဆန် သွားလျက်နေတယ် ငါတို့ ဂေါတမမြတ်စွာ ပွင့်တော်မူလာတဲ့အခါ အိမ်ခြေ ငါးရာ ရှိတဲ့ တံငါရွာကြီး၌ နတ်သားကြီးက တံငါသည်ကြီး အိမ်မှာ ဖြစ်၍ နတ်သားကလေးတွေက တံငါသည်ကလေး အိမ်တွေမှာ ဖြစ်ကြရတယ်တဲ့။ တံငါသည်ကြီးသည် ငါးသားနဲ့ အတူ ဖွားသ ရှိသလားလို့ စုံစမ်းတဲ့အခါ ကလေး ငါးရာကို တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးသော ကလေးတို့အား ရိက္ခာကံကျွေးကို ပေး၍ သူ၏ သားနဲ့အတူ ကစားစေတယ်တဲ့။ ထိုအခါ ကပိလ ရဟန်းကြီး သည် ငရဲမှ ကျွတ်ခဲ့၍ ကံအကြွင်းကြောင့် အစိရဝတီ မြစ်၌ အဆင်းကား ရှေ့ ခံဘွင်းအနွံကား ပျိုအန်ဘွယ်ကောင်းအောင် ပုပ်စော် နံတဲ့ ငါးကြီး ဖြစ်လာတယ်တဲ့။ တနေ့သော အခါ၊ နတ်သား ဘဝမှ စုတေခဲ့ကြတဲ့ လုလင်ပျိုတို့သည် မိဘတို့၏

အလုပ်ဖြစ်တဲ့ တံငါအလုပ်ဖြင့် အစီရဝတီမြစ်၌ ငါးဘမ်းကြရာ ကပိလငါးကြီးကို မိရောတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ဘမ်းမိတဲ့အခါ ရွှေအဆင်း ရှိသောကြောင့် ဘုရင့်ထံ ဆက်သကြတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးကလဲ အင်မတန်လှတဲ့ ငါးကြီးဘဲ မြတ်စွာဘုရားထံ ယူသွားရယင် တရားထူး နာရမှဘဲလို့ အောက်မှေကောကျောင်းတော်ကိုယူသွားတယ်တဲ့၊ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တဲ့အခါ ငါးကြီး၏ခံတွင်းဖွင့်ကာမျှ ဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးသည် အပုပ်နဲ့ဖြင့် လှိုင်သွားသတဲ့၊ ဒီတော့မင်းကြီးက “မြတ်စွာဘုရား အဘယ့်ကြောင့် ရွှေအဆင်းကြီးကဲ့သို့လှ၍ အဘယ့်ကြောင့် ခံတွင်းပုပ်ရသလဲ” လို့ လျှောက်ထားတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့မြတ်စွာဘုရားက ‘မြတ်သောမင်းကြီး ဤငါးသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ကပိလ အမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ဖြစ်၏၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို တတ်၏၊ စာပေပို့ချ၏၊ အပ်သည်ကို မအပ်၊ မအပ်သည်ကို အပ်တယ်ဟု ဟော၍ သာသနာတော်ကို ဆုတ်ယုတ်စေ၏၊ သူတော် ကောင်းတွေကို ဆဲရေး၏၊ ထိုကံတို့ကြောင့် အဘိစင်ရဲသို့ကျ၍ ကံအကြွင်းဖြင့် ယခုအခါ ငါးဖြစ်ရ၏။ ဘုရား၏ ဂုဏ်တို့ကို ဟောပြောသည့်အတွက် ရွှေကဲ့သို့ အဆင်းလှ၍ သူတော်ကောင်း ကို ဆဲရေးလျက် မအပ်သည်ကိုအပ်၏။ အပ်သည်ကို မအပ်ဟု ပြောခြင်းကြောင့် ခံတွင်းပုပ်စေရန်ရ၏’ ဟုမိန့်တော်မူပြီးတော့ “မြတ်သောမင်းကြီး ထိုငါးကိုစကားပြောစေမယ်” လို့ အမိန့်ရှိသဖြင့် မင်းကြီးက ‘ပြောပါစေ’ ဟု လျှောက်သတဲ့။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ထိုငါးကို ‘သင်သည် ကပိလ
 ဟုတ်သလော’ဟု မေးတော်မူတယ်။ ငါးက ‘မြတ်စွာဘုရားဟုတ်
 ပါတယ်ဘုရား’လို့ လျှောက်သတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက ‘အသင်သည်
 ဘယ်က လာခဲ့ဒါလဲ’လို့ မေးတော်မူသဖြင့် ငါးက ‘မြတ်စွာ
 ဘုရား အဝီစိမှ လာခဲ့ပါတယ်’လို့ လျှောက်သတဲ့။ မြတ်စွာ
 ဘုရားက ‘အသင်၏အစ်ကိုကြီး တာဂတသည် ဘယ်ကို သွား
 သလဲ’လို့ မေးတော့ ငါးက ‘မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါပြီ’
 လို့ လျှောက်တယ်တဲ့။ ‘သင်၏မိခင် သာဓိနီကားဘယ်မှာလဲ’ လို့
 လို့မေးတဲ့အခါ ‘မြတ်စွာဘုရားငရဲကြီး၌နေရပါတယ်’လို့လျှောက်
 ထားသတဲ့။ ‘သင်၏ နှမ တာပနာ ဘယ်မှာလဲ’လို့ မေးတဲ့အခါ
 ‘ငရဲကြီးမှာပါဘုရား’လို့ လျှောက်ထားသတဲ့။ ‘ယခုဘဝသေပြီး
 ယင် သင်ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ’လို့မေးတဲ့အခါ ‘မြတ်စွာဘုရား
 အဝီစိကို ပြန်ရအုံးမှာပါ’လို့ လျှောက်ထားပြီး နှလုံးမသာယာ
 သဖြင့် ဦးခေါင်းကို လှေ့ဖြင့်ဆောင့်ပြီးလျှင် သေ၍ ငရဲမှာဖြစ်ရ
 ရှာတယ်ကဲ့။ ပဋိပတ်မရှိယင် စာကို ဘယ်လို တတ်သော်လဲ
 ငရဲကမလွတ်ပါဘူး၊ထို့ကြောင့် ကြောက်စရာမကောင်းပါလား။

တပည့် ကြောက်စရာပါဘုရား။

ဆရာ ဆေးနည်းကိုသိသော်လဲ ဆေးကိုဖေ၍မစားပါက
 ရောဂါမပျောက်သလိုဘဲ ဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ တနည်းအားဖြင့် ပရိယတ်သည် ဝက်သားနဲ့ တူ
 တယ်။ ပဋိပတ်သည် ဆီ၊ဆား၊ကြက်သွန်နဲ့တူတယ်။
 ပဋိဝေဓသည် ဝက်သားဟင်း၏အရသာနဲ့ တူတယ်။

ဒါကြောင့် ပရိယတ်တွင် တန်မနေကြဘဲ ပဋိပတ်ကို
လဲ ဖက်ပါမှ ဝက်သားဟင်း၏ အရသာနဲ့ တူတဲ့
ပဋိဝေဓကို ရကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် ပဋိပတ်ကို
ပရိယတ်ထက်ပိုပြီး လေးစားကြဖို့ လိုတယ်ကဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပရိယတ်ဆိုဒါ သုံးမျိုးရှိတယ်။ ယခုကာလ ဘုန်းကြီး
တွေ ဆရာထံမှာ ဒူးတုပ်ပြီး သင်ယူ မှတ်တာက
ဥက္ကဟပရိယတ်လို့ ခေါ်တယ်။ မသိဒါကိုမေးမြန်းပြီး
မှတ်သားဒါက ပရိပုစ္ဆာ ပရိယတ်လို့ ခေါ်တယ်။
တရားနာရင်း မှတ်သားတာက သဝန ပရိယတ်လို့
ခေါ်တယ်။ သညာသိမှန်ယင် ပရိယတ်ဘဲ။ အဲဒီတော့
မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို အမြန်လိုလားသူမှာ သဝန
ပရိယတ်ကိုမူတည်ပြီး ပဋိပတ်ကို ကြိုးစားကြဖို့သာ
သင့်တော်တယ်။ ကပိလနဲ့ သာဂတတို့ ညီအစ်ကို
၂-ပါးကိုသာကြည့်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ပရိယတ္တိ သာသနာခန်းပြီး၏။

ပဋိပတ္တိ သာသနာခန်း

ထရာ ပဋိပတ်ကို အားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးရှိ
တယ်။ (၁) ဒုက္ခပဋိပဒါ ဒန္ဓာဘိညာ (၂) ဒုက္ခပဋိ
ပဒါ ခိပ္ပဘိညာ (၃) သုခပဋိပဒါ ဒန္ဓာဘိညာ

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ဉာဏ်ရထား

(၄) သုခပဋိပဒါ ခိပ္ပါဘိညာ၊ အဲဒီလိုလေးမျိုးရှိတယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပထမ ပဋိပဒါနယ်၊ အဘိညာနယ်လို့ နှစ်ခုခွဲပြီး
မှတ်ရမယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် ၁၀-ပါးတွင် အခြေခံ
ဖြစ်တဲ့ သမ္မသနဉာဏ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ၂-ပါးကို
ပဋိပဒါနယ်လို့ခေါ်တယ်။ ဘင်္ဂဉာဏ်မှစ၍ မင်္ဂဉာဏ်
တိုင်အောင် အထက်ဉာဏ်များကို အဘိညာနယ်လို့
ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သို့အတွက် ဒုက္ခပဋိပဒါဆိုဒါက သမ္မသန ဉာဏ်၊
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ၂-ပါးကို ဆင်ခြင်၍ လွယ်လွယ်
နဲ့ သဘောမမိနိုင်ဒါကိုဆိုတယ်။ ဒန္ဓာဘိညာဆိုဒါက
သမ္မသနဉာဏ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကို ရပြီးသော်လဲ
ဘင်္ဂဉာဏ်မှစ၍ အထက်ဉာဏ်များကို ဆင်ခြင်၍
လွယ်လွယ်နဲ့ သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ ပြေးညှင်းစွာ
ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်တယ်။ ပေါင်းလိုက်တော့ ပဋိ
ပဒါနယ်၊ အဘိညာနယ် နှစ်ခုလုံးတွင် ကြန့်ကြာသူ
ကို ဒုက္ခ ပဋိပဒါ ဒန္ဓာ ဘိညာလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒုက္ခ ပဋိပဒါ ခိပ္ပါဘိညာဆိုဒါက သမ္မသန ဉာဏ်၊
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ၂-ပါးကို ရအောင် ဆင်ခြင်တဲ့

နေရာမှာသာကြန့်ကြာ၍ ၎င်းညာဏ် ၂-ပါးကိုရဒါနဲ့
တပြိုင်နက် အထက်ညာဏ်များကို တဆက်ထဲ ရသွား
သူကို ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သုခပဋိပဒါ ဒန္ဓာဘိညာ ဆိုဒါက အောက်ညာဏ်
၂-ပါးကို လွယ်လွယ်နဲ့ သဘောမိသော်လဲ ဘင်္ဂ
စသော အထက်ညာဏ်မှာ တော်တော်နဲ့ မရနိုင်ဘဲ
ဖြေးဖြေး သာသာ ရလာသူကို ခေါ်တယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သုခပဋိပဒါ ခိပ္ပာဘိညာ ဆိုဒါက အောက်ညာဏ်၊
အထက်ညာဏ် ၂-နယ်လုံးတွင် ခဲယဉ်းခြင်းမရှိပါဘဲ
အလွယ်တကူရတဲ့ သူကို ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒုက္ခ ပဋိပဒါ ဖြစ်ရဒါက တဏှာ အားကြီးသော
ကြောင့်ဖြစ်ရ၍ ဒန္ဓာဘိညာဖြစ်ရဒါကမောဟအား
ကြီးလို့ ဖြစ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် တဏှာခေါင်းပါးက
သုခ ပဋိပဒါဖြစ်၍ မောဟခေါင်းပါးက ခိပ္ပာဘိညာ
ဖြစ်တယ်လို့ အဋ္ဌကထာများကဆိုတယ်၊ သို့အတွက်
တဏှာ ပါးအောင်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား
ဟောတော်မူတဲ့ သန္တုဋ္ဌိ သလ္လေခ တရားများကို သူ
တော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျင့်ကြံ တယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သန္တုဠီ ဆိုဒါက ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်
 ဖြစ်စေ မိမိ၌ရှိတဲ့ပစ္စည်းဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တယ်။
 ကောင်းသည့်အတွက်လဲမသာယာ။ မကောင်းသည့်
 အတွက်လဲ စိတ်မဆိုးချေ။ မျှတယင်ပြီးရောလို့ နှလုံး
 သွင်းလျက်နေ၏။ မိမိ၌ မရှိသည်ကို မတမ်းတချေ။
 သလ္လေခ ဆိုဒါက မိမိမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို
 မသုံးဆောင်ဘဲ မကောင်းဒါကိုသာ သုံးဆောင်၍
 ကောင်းဒါကို သူတပါးအား ပေးကမ်း လှူဒါန်း၏။
 ရနိုင်သော ပစ္စည်းအားလုံးကိုလဲ မယူ သုံးလောက်
 ရုံသာ ယူ၏။ ဓုတင် ၁၃-ပါးသည်လည်း သလ္လေခ
 တရားတွေဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သန္တုဠီတရားကို မြတ်စွာဘုရားဟောပုံကတော့....
 ဂါရဝေါစ နိဝါတောစ၊ သန္တုဠီစ ကတညုတ၊
 ကာလေန ဓမ္မဿာနံ၊ ဧတံ မင်္ဂလ မုတ္တမံ။

ဘောဒေဝပုတ္တ- ငါ၏ထံမှောက် လာရောက်လျှောက်ထား
 အိုနတ်သား၊ ဂါရဝေါစ- အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်ဝါပြောထူ ရှိသေ
 ထိုက်သောသူတို့ကို ကြည်ဖြူဝပ်စင်း ရှိသေကိုင်းရှိုင်း ရခြင်း၎င်း၊
 နိဝါတောစ- ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးနှင့် ချိုကျိုးနှားလား
 ဒွန်းစဏ္ဍားမျှ နှိမ့်ချရသော မာန်မာန ရှိရခြင်း၎င်း၊ သန္တုဠီစ-
 လောဘ ပယ်ရုံ ရသမျှဖြင့်သာ နှစ်သက် ရောင့်ရဲရခြင်း၎င်း၊
 ကတညုတစ- ကောင်းစွာပြုဘူး သူ့ ကျေးဇူးကို အထူးဆင်ခြင်
 သိမြင်အောက်မေ့ရခြင်း၎င်း၊ ကာလေန- သင့်တင့်လျောက်ပတ်

သောအခါ၌၊ ဓမ္မဿဝနဉ္စ-ရိုသေဝပ်စင်း တရားနာရခြင်း၎င်း၊
တေံ-သရုပ်ဖေကြား ဤငါးပါးသည်၊ ဥတ္တမံ-ကံထူးလွန်မြတ်
ချီးမွမ်းအပ်သော၊ မင်္ဂလံ-သတ္တဝါအများ ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်
သော မင်္ဂလာတရားပေတည်း။

တပည့် သာဓု သာဓု သာဓု။

ဆရာ ၎င်းသန္တုဋီ၊ သလ္လေခ တရားတွေဟာ အဘိဇ္ဈာ၊
ဗျာပါဒ ဆိုတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသတွေကို ခေါင်းပါးစေတဲ့တရား
တွေဘဲ၊ သိက္ခာ ၃-ပါးမှာ သီလသိက္ခာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ
ရှင်းစရာ တခုရှိတယ်။ ဗမာပြည်မှာ သက်သတ်လွတ် စားခြင်း
သည် သလ္လေခဘဲလို့မှတ်ထင်ကြသဖြင့် အတော်မျက်နှာကြီးနေ
တယ်။ သလ္လေခ ဆိုဒါ သင်္ကန်းအများ ရှိရာတွင် မကောင်းတဲ့
သင်္ကန်းကို မိမိသုံးဆောင်၍ ကောင်းတဲ့သင်္ကန်းကိုသူတပါးအား
လှူဒါန်းခြင်း၊ သို့မဟုတ် သင်္ကန်းသုံးထည်အပြင် လက်မခံခြင်း၊
ဆွမ်းဟင်းအများရှိရာဝယ် မကောင်းဒါကိုသာ မိမိသုံးဆောင်၍
ကောင်းဒါကိုသူတပါးအားလှူဒါန်းခြင်း၊ သို့မဟုတ်ကောသနိက
ခုတ်၊ ပတ္တပိုက်ခုတ်၊ ခလုပစ္ဆာဘတ္တိကခုတ် ဆောက်တည်
ခြင်း စသောအကျင့်တွေကို ခေါ်တယ်။ ပစ္စည်းကို မသတ်မှတ်ရ
ဘူး။ သတ်မှတ်ယင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ဥပါဒါန်တရား
ကပ်လာဒါဘဲ။

ဥပမာ....အသားဟင်းကို မစားအံ့၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကို
သာ စားအံ့ဟု သတ်မှတ်လိုက်ယင် ဥပါဒါန်သည် အသားဟင်း
ကိုလွှတ်ပြီး ဟင်းသီး ဟင်းရွက် အပေါ်မှာ စွဲကပ် လာဒါဘဲ။
ဥပါဒါန် ပခုံးပြောင်းခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဥပါဒါန် အားရော့

မသွားချေ၊ အကယ်၍ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကို စားယင် ဥပါဒါန် အားရော့ပပါတယ်ဆိုက ကျွဲ နွား မြင်း ဆိတ် တီကောင်စသော အရွက်စား သတ္တဝါတို့သည် ဥပါဒါန်မရှိတန်ရာ၊ ရှိနေသည်မှာ အထင်အရှား ဖြစ်သောကြောင့် သလ္လေခသို့ မသွင်းသင့်ပေ။ သန္တုဠီ ဆိုရမှာလဲခက်တယ်၊ ဘာကြောင့် ဆိုသော်အလှူအတန်း ရှိတဲ့အခါ အသားဟင်းသာ များ၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဟင်း သက်သက်ပါခဲ့ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့မပါပြန်က မရှိတဲ့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကို တမ်းတရပြန်သောကြောင့် သန္တုဠီဆိုရမှာလဲ ကျပ် ပေသည်။ သက်သတ်လွတ်စားကြတဲ့သူတို့သည် စား၍ကောင်း အောင် အဆာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ကြရသောကြောင့် သလ္လ ဟုကလဲ မဟုတ်ချေ၊ အလွန်တာဝန်လေးပေသည်။ ဒီတော့ သလ္လ ဟုကလဲဖြစ်၊ သန္တုဠီလဲဖြစ်၊ သလ္လေခလဲ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ တကာ-တကာမလှူ ဒါကိုသာစားအံ့ဟု ဆောက်တည် ၍ စားတန်ရုံမျှသာ ခံယူခြင်းသည် သုံးပါးလုံးနဲ့ ဆီလျော်၏၊ ရှင်းပါအံ့၊ လှူဒါကိုသာ စားပါအံ့ဟု ဆောက်တည်ထားသဖြင့် စာကို လှူမည်ဟုမသိသောကြောင့် ဥပါဒါန်သည် မရှိသည့်ပြင် မရှိဒါကို မတမ်းတသောကြောင့် သန္တုဠီဖြစ်၏၊ စားတန်ရုံသာ လက်ခံ၍ အပိုကိုမယူခြင်းသည် သလ္လေခဖြစ်တယ်၊ တမင်ဂရုပြု သည် မဟုတ်ဘဲ လှူဒါကိုသာ ယူသောကြောင့် သလ္လဟုကလဲ ဖြစ်လေသည်။ အဲဒီလို ဘာကိုဟု မသတ်မှတ်ဘဲ လှူဒါကို သုံးစွဲ လောက်ရုံခံယူ၍ ခံယူခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကိုလဲ မသာယာမှ ဥပါဒါန် အားရော့သွားမယ် မဟုတ်လားကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ရှိစဉ်က ဒေဝဒတ်သည် ၎င်းသက် သတ်လွတ်အကျင့်ကို တောင်းခံပြီးပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်မပြု ခဲ့ပါဘူး။ တောင်းပုံက ဒီလိုဗျဲ.... လူတွေဟာ ဘာကိုကြည်ညို သလဲလို့ စဉ်းစားတော့ ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကို ကြည်ညိုတယ် ဆိုဒါကို ဒေဝဒတ်က သိတယ်။ ဒါနဲ့ ဒေဝဒတ်က အကြံရလာ တယ်။ ငါသည် ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကို တောင်းယင် မြတ်စွာ ဘုရားက ပေးမည်မဟုတ်။ မပေးယင် ငါကား ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကိုကျင့်၏။ ရှင်ဂေါတမကား မကျင့်နိုင်ဟု ဝါဒဖြန့်ရယင် ငါ့အား လူအကြည်ညိုများမှာဘဲလို့ စိတ်ကူးပြီး မြတ်စွာဘုရား ထံ ချဉ်းကပ်၍ လျှောက်ထားတယ်။ လျှောက်ထားပုံက “မြတ် စွာဘုရား ရဟန်းတို့အား အသက်ထက်ဆုံး သက်သတ်လွတ်စား ပါစေ။ မစားယင် အာပတ်ဖြင့် ပညတ်တော်မူပါ” လို့ လျှောက် ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက “အစွန်းသုံးပါးမှစင်ကြယ်တဲ့ အ သားကိုခွင့်ပြုထားပြီးဖြစ်တယ်” လို့ပြန်ပြီးမိန့်တော်မူလိုက်တယ်။ ထို့နောက် တသက်လုံး ပုံသကူသက်န်းဆောင်ဘို့ တသက်လုံး သစ်ပင်ရင်းကျောင်းမှာနေဘို့ တသက်လုံးတောကျောင်းမှာနေ ဘို့ တသက်လုံး ဆွမ်းခံ၍သာ စားဘို့များကို” လဲလျှောက်ထား တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်မပြုပါဘူး။ အကယ်၍သာ ဒီသက် သတ်လွတ်သည် သလ္လေခတရားဖြစ်ခဲ့ယင် ဓုတင် ၁၄-ပါး ဟော တန်ရာ၏။ မဟောခဲ့သဖြင့် သလ္လေခ မဟုတ်ဘူးဆိုဒါသိရမယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အကယ်၍ သလ္လေခ အကျင့်ကို ကျင့်လိုပါက ဓုတင် ၁၃-ပါးစလုံးကို ဖြစ်စေ၊ မိမိနိုင်သလောက်

ဖြစ်စေ ကျင့်ကြယ်သလေ့ခဖြစ်တာပါဘဲ မျက်နှာ
ကြီးရမယ် ဓုတင်က မျက်နှာငယ်၍ မကြီးရမယ်
သက်သတ်လွတ်က မျက်နှာ ကြီးနေသောကြောင့်
သာ အပန်းခံပြီး ဖြေရှင်းနေရတာကို မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်း
ဘဝက သစ်သီးသစ်ရွက်တွေကို စားပြီး ကျင့်ခဲ့တဲ့ ဘဝတွေကို
ဘယ်နှယ် ဆိုမလဲလို့ ပြောစရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက သန္တုဠီ
သလ္လေခ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တောထဲမှာ
သစ်ရွက်ကို စား၍ မရှိသော အသားဟင်းကို မတမ်းတချေ၊
အဲဒါက သန္တုဠီဖြစ်တယ်။ တခါ သစ်သီး သစ်ရွက်တို့ကိုလဲ
ဗမာပြည်က သက်သတ်လွတ်ဆရာတို့လို ဆီတွေ ကျက်သွန်
ကြော်တွေနဲ့ စားကောင်းအောင် တမင်အပန်းခံပြီး လုပ်တာ
မဟုတ်။ ရေနဲ့ပြုတ်၍ ဗိုက်ပြည့်ယင် ပြီးရောလို့ သဘောထား
ကာ စားကြခြင်းကြောင့် သလ္လဟုကလဲဖြစ်၊ သလ္လေခလဲဖြစ်လေ
သည်ဟု မှတ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ စင်စစ်မှာ ဒီသန္တုဠီ သလ္လေခဆိုဒါ သီလမျှသာရှိ
ပါသေးတယ်။ ဝိပဿနာပွားမှုပြုတဲ့အခါ တဏှာသောင်းကျန်း
လွန်းသောကြောင့် ထိန်းထားခြင်းပါဘဲ။ ကိလေသာကို အမြစ်
ပြတ် မသေစေနိုင်သေးပါဘူး။ ၎င်းသန္တုဠီ၊ သလ္လေခသည်
ပညာနဲ့ မတုံ့ဘဲ ရှေ့ကိုတိုးပြီး ကျင့်လိုက်ယင် အတ္တကိလမထာ

နုယောဂ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပထမတော့ သန္တုဋ္ဌိ၊ သလ္လေခ တွင်ဘဲ ကျင့်နေပါတယ်။ မရနိုင်တာနဲ့ ပညာနဲ့ မတုံ့ဘဲ ချွေကိုတိုးလိုက်ရာ အတ္တကိလမထာနုယောဂ ဖြစ်ပြီး ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲပြီး ဘုရားလဲ မဖြစ်ပါဘူး။ နောက်မှ အကျင့်ကိုလျှော့ပြီး သန္တုဋ္ဌိတရားတွင် ထား၍ မယ်သုဇာ လူတဲ နို့ဆွမ်းကို စားပြီး ပညာနဲ့တုံ့တာမှ ဘုရားဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒါကိုမသိကြတော့ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူများနဲ့ မတူအောင် အဝတ်ထူးမှ၊ သူများနဲ့ မတူအောင် အစားထူးမှ၊ သူများနဲ့ မတူအောင် အနေထူးမှ၊ အကျင့်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒီလို လူတွေဟာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့နှင့် တွေ့ယင် အလွယ်နဲ့ ယုံကြည်ပြီး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘက်ကို ပါသွားကြတာဘဲ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အကျင့်တွေကမှ သူတကာနှင့် မတူ ထူးအောင်ကျင့်ကြတာဖြစ်တယ်။ ရေစိမ်ကျင့်တယ်၊ မီးကင် ကျင့်တယ်၊ ဆူးပေါ်မှာ အိပ်ပြီး ကျင့်တယ်၊ နွား ချေးချပ်ကို စားကျင့်တယ်၊ အဝတ်မဝတ်ဘဲ ကျင့်တယ်၊ ဆွမ်းခံ တဲ့နေရာမှာလဲ တအိမ်သာ ခံပါမယ်ဟု၎င်း၊ တလမ်းသာ ခံပါ မယ်ဟု၎င်း ခံဉာဏ်၍ ကျင့်ကြတယ်။ သူများနဲ့မတူအောင်ကျင့်မှ ဆိုယင် ဒိဋ္ဌိတွေကိုသာ ကိုးကွယ်စရာ ဖြစ်မနေပါလား။

တပည့် ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အချို့ကလဲ ဒုက္ခပဋိပဒါဆိုဒါ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျင့် ရတယ်။ ကျားကိုက်ခံရတဲ့ ဗျဉ္ဇမထေရ်တို့ မိမိဒူးကို မိမိချိုးတဲ့ မထေရ်တို့ကို ကြည့်ပါလား စသည်ဖြင့် ပြောလေ့ ရှိကြတယ်။

ကျားကိုက်ခံရတဲ့ မထေရ်သည် ကျားကိုက်လို့ပင် မက်ကိုရဒါလား။ သို့မဟုတ် ကျားမကိုက်မီက စီးဖြန်းနေကြဖြစ်တဲ့ ဘာဝနာကို ပွားနေရာ ကျားကိုက်သော်လဲ သေဘေးကိုပမာဏမထား စီးဖြန်းမြဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှေးကထက်တိုး၍ စီးဖြန်းသဖြင့် ရဒါလားဆိုဒါ စိစစ်သင့်တယ်။ ဒူးကိုချိုးတဲ့ မထေရ်ဟာလဲဒူးကိုချိုးလို့ မက်ကို ရတာလား။ ဒူးကိုချိုးခြင်းသည် ခိုးသားတို့ ယုံကြည်ပြီး စောင့်ဆိုင်းရုံမျှသာ ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်မှုကို ရှေးကထက်တိုးပြီး အားထုတ်သဖြင့် မက်ကိုရဒါလားဆိုတာ စိစစ်ရမယ်။ အကယ်၍ ပင်ပန်းခြင်းကြောင့် မက်ကို ရဒါပါ ဆိုယင် ငရဲသားတို့သည် ရဟန္တာချည်းဖြစ်သင့်တယ်။ အသုရကဘယ် ခေါ် ပြိတ္တာတို့သည် အနာဂါမ်ချည်းဖြစ်သင့်တယ်။ တစ္ဆေ မှင်စာခေါ် ပြိတ္တာတို့သည် သကဒါဂါမ်တွေချည်း ဖြစ်သင့်တယ်။ တိရစ္ဆာန်တို့သည် သောတာပန်တွေချည်း ဖြစ်သင့်တယ်။ အပါယ်လေးဘုံသားတို့သည် မက်နဲ့မတန်သူတွေ ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ခြင်မှုညဏ်သာ လိုရင်းဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခပဋိပဒါဆိုဒါ ဆင်ခြင်ပွားများမှုကို ပြုရာ၌ ဘယ်လိုဒုက္ခနဲ့ ကြုံတွေ့ရစေကာမူ ၎င်းဒုက္ခတွေကို သည်းခံပြီး မရှေ့တုတ်လို့ လတို့ဖြင့် ဆင်ခြင်မြဲဆင်ခြင် နေဒါကို ခေါ်တယ်။ တမင်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ရဒါ မဟုတ်။ တဏှာတွေ သောင်းကျန်း၍ သမ္မသနညဏ်၊ ဥဒယဗ္ဗညဏ်ကို မရနိုင်ဒါလို့ ထင်ယင်သန္တုဋီ၊ သလ္လေခတရားတို့နဲ့ တဲဘက်ကာ ဆင်ခြင်မှုကိုပြုရတယ်။ ဒါမှနည်းမှန်ကျတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့တာတွေက ပဋိပတ်အသွဲ့တွေကို စိစစ်ပြီး ပြဒါ၊ ပဋိပတ် အစစ်ကတော့ ဝိပဿနာ ညဏ်ကို ရအောင်

ဆင်ခြင်ဒါကို ခေါ်တယ်။ အဲဒါကိုပင် အလုပ်လို့လဲ ခေါ်တယ်။
ပဋိပတ်လို့လဲ ခေါ်တယ်။ အကျင့်လို့လဲခေါ်တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအား
ထုတ်မှုလို့လဲခေါ်တယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရအောင် ဆင်ခြင်တဲ့
နေရာမှာ အတ္တကိုလမထာ နုယောဂ ဘက်သို့လဲ မတိမ်းစေရ၊
ကာမသုခလွှဲကာနုယောဂဘက်သို့လဲ မတိမ်းစေမှ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ
ကျတယ်။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျမှလဲ မှန်ကိုရတယ်။ တဘက်ဘက်သို့
ယိမ်းသွားယင် မရဘူးကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ဗမာပြည်ရှိ သံဃာတို့သည် ပရိယတ္တိ သာသနာမှာ
တော့ ၈၀-ရာခိုင်နှုန်းရှိသည့်အတွက် အားရစရာပါဘဲ- ပဋိပတ္တိ
သာသနာကျတော့ ၂၀-ရာခိုင်နှုန်းတောင် ပြည့်မယ်လို့ မထင်။
ပဋိပတ်အရာမှာ အားငယ်နေကြတယ်။ ဒီလိုသာပဋိပတ်ကို ပစ်
ထားကြယင် ဗမာပြည်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း
ကိုအစိုးရက ဘယ်လိုကျေညာပေးမဲ့ အသံသာရှိ၍ အဆံ့ မပါ
ပါဘူး။ ပဋိပတ်ကို ၇၀-ရာခိုင်နှုန်း လောက် ကြိုးစား ကြယင်
အစိုးရက မကျေညာသော်လဲ သာသနာတော်ကြီးသည် ကြီးပွား
တိုးတက်လာမှာ သေချာပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က
ဘယ်တိုင်းပြည်မှ ဤကဲ့သို့ မကျေညာခဲ့ချေ။ ဆိုလိုရင်းမှာအစိုး
ရကို အားမကိုးကြဘဲ မိမိ အားရှိသလောက် ကြိုးစားကြဘို့သာ
တိုက်တွန်းပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ အတော် ဆိုးဝါး
နေပါတယ်။ ဘာသာခြားပုဂ္ဂိုလ် ကြည်ညိုဘို့ မပြောနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာ
သာ မြန်မာလူမျိုးတို့ပင် ကြည်၍ မရအောင် ဆိုးဝါးနေဒါကို
မြို့ကြီးပြကြီးတို့၌ အထင်အရှား တွေ့နေရပေတယ်။ မပြင်ကြဘဲ

ဤအတိုင်းသာ ဆက်လက်၍ သွားနေကြယင် သာသနာတော် သည် မတွေးဝံ့တဲ့ အခြေသို့ မလွဲပုံသေ ရောက်ရ ချေတော့မယ်၊ သို့အတွက် တကာ တကာမတို့နှင့်တကွ သာသနာချစ် ရဟန်း တို့သည် ပဋိပတ်ကိုသာ အားပေးကြမှ ဘုရားကို ချစ်ရာကြမယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပဋိပတ် ဆိုသည်မှာ အတ္တကိုလမထာ နုယောဂ၊ ကာမသုခလ္လိကာ နုယောဂ၊ ဆိုတဲ့ အယုတ်တရား ၂-ပါးသို့ မရောက်စေဘဲ ဝိပဿနာဆင်ခြင်မှုကို ခေါ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီး ပါပြီ၊ ဝိပဿနာညာဏ် ၁၀-ပါးတို့တွင်လဲသမ္မသနညာဏ်သည် မူလ ဘူတ လက်ဦးဆင်ခြင်ရမည့် ညာဏ်ပေတည်း။ သမ္မသနညာဏ်ဆို သည်မှာ ရုပ် နာမ် ၂-ပါးကို ဖြစ်စေ၊ ခန္ဓာ ငါးပါးကို ဖြစ်စေ ပညတ်စင်၍ ပရမတ်သားကိုမြင်အောင် ဆင်ခြင်မှုကို ဆိုတယ်။ သို့အတွက် ခန္ဓာ ငါးပါးကို သိအောင် ပထမ လုပ်ရ မယ်။ ခန္ဓာ ငါးပါး ဆိုသည်မှာ ရူပက္ခခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ကို ခေါ်တယ်။ ရူပက္ခန္ဓာ ဆိုသည်မှာ ဖေါက်ပြန်တတ်တဲ့ ရုပ်အစုကို ခေါ်တယ်။ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ ဆိုသည်မှာ အာရုံ၏ အရသာကို ခံစားတတ်တဲ့ သဘောကို ခေါ်တယ်။ သညာက္ခန္ဓာ ဆိုသည်မှာ မှတ်သား တတ်တဲ့ သဘောကို ခေါ်တယ်။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ဆိုသည်မှာ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၌ တိုက်တွန်းတတ်တဲ့ သဘောကိုခေါ် တယ်။ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုသည်မှာ အာရုံကို သိတတ်တဲ့ သဘော ကို ခေါ်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တကယ်၍ အဟုတ်ရှိကား ၎င်း

သဘော ၅-ခုသာ ရှိပေတယ်။ သို့အတွက် ၎င်းသဘောတရား
ငါးပါးကို ပညတ်စင်အောင် ကြည့်ရမယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဆောင်းရာသီ၏ အံ့အေးဥတု၊ နွေရာသီ၏ အပူဥတု
ကို ကိုယ်ကာယနဲ့ တွေ့ရသလို ခန္ဓာငါးပါး၏ သဘောတရား
တို့ကိုလဲ ဉာဏ်နဲ့တွေ့အောင် ဆင်ခြင် ရမယ်။ ဉာဏ်နဲ့တွေ့ယင်
တဆင့်တက်ပြီး ဆင်ခြင်ရမှက ဆောင်းရာသီ၏ အံ့အေးဥတု
နွေရာသီ၏ အပူဥတုသည် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊
ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အသက်၊ လိပ်ပြာ၊ မဟုတ်ဘဲ သဘော
အားလျော်စွာ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ၎င်းခန္ဓာငါးပါး သဘောတရား
တို့သည်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊
မိန်းမ၊ အသက်၊ လိပ်ပြာ မဟုတ်။ အကြောင်းအားလျော်စွာ
ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သဘာဝတရားတို့သာ ဖြစ်ပါကလားလို့ ကျေ
နပ်တဲ့ဉာဏ်အမြင်၊ ပိုင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်အမြင်၊ ရဲရင့်တဲ့ဉာဏ်အမြင်၊
မတုန်လှုပ်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်၊ ခိုင်ခံ့တဲ့ ဉာဏ်အမြင် ပေါက်အောင်
အားထုတ်ရမယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလို ပညတ်ကင်းစင်၍ ပရမတ်ဉာဏ်ကို ရလာတဲ့
အခါ သမ္မသနဉာဏ်ကို ရပြီဖြစ်၍ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြင့် အတ္တစွဲကို
ခွဲခြင်းငှာ ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၏ အကြောင်းကို ရှာရလိမ့်မယ်။
ဘယ်လို ရှာရမလဲ ဆိုတော့ ရူပက္ခန္ဓာခေါ် ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့
ရုပ်အစုသည် အာဟာရမရှိပါက အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား။
တပည့် မရှင်နိုင်ပါဘုရား။

- ဆရာ ဥပမာ ပေးအုံးမယ်၊ ရေနံဆီမီးခွက်သည် ရေနံဆီ
မရှိက မီးတောက်ရှဲလား။
- တပည့် မတောက်ပါဘုရား။
- ဆရာ ရေနံဆီထည့်လိုက်ယင် မီးတောက်ပြီးမလာပါလား။
- တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလိုဘဲ အာဟာရကို မစားရယင် ၎င်းရူပက္ခန္ဓာ
ကြီးသည် ပိန်ချိုးပြီး သေမသွားပါလား။
- တပည့် သေသွားရပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အာဟာရကို နေ့စဉ်စားပေးယင် ကျန်းမာဝပြုံးပြီး
အသက် မရှည်ပါလား။
- တပည့် ရှည်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဒီတော့ အာဟာရထောက်ပံ့ယင် ရူပက္ခန္ဓာ ဖြစ်၍
အာဟာရ မထောက်ပံ့ယင် ရူပက္ခန္ဓာ ချုပ်ရတယ်
မဟုတ်လား။
- တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ သို့အတွက် ရူပက္ခန္ဓာ၏ အကြောင်း တရားသည်
အာဟာရ မဖြစ်ပါလား။
- တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အေး ဒါကြောင့် ထမင်းစားကဲ့အခါ အာဟာ
ရဇရုပ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်နေသည်ကို ညဏ်နဲ့မြင်
အောင် ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ယခုဖြစ်နေတဲ့ရုပ်
တရားတို့သည် မစားမီက မရှိ၊ စားဆဲခဏ၌ တဖွား

ဖွား ဖြစ်ကြကုန်၏။ သို့အတွက် ရုပ်သည် အတ္တ
မဟုတ်ပါကလားဟု ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်အောင် ရှုရမယ်။
ပိုင်ယင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ သေတော့၏။ ညနေကျ၍ ဗိုက်ထဲ
မှာ အာဟာရ မရှိတဲ့အခါ အာဟာရဇ ရုပ်တွေ
တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ချုပ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ချုပ်တာကို
မြင်အောင် ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်ရမယ်။ မြင်တဲ့အခါ
ဪ အာဟာရမရှိ၍ ရုပ်တို့ ချုပ်ခြင်းသည် ရုပ်နဲ့
စပ်တဲ့ အတ္တမရှိလို့ဘဲဟု ပိုင်အောင် ရှုရမယ်။ ပိုင်ယင်
သဿတဒိဋ္ဌိ သေတော့၏။ ၎င်းဒိဋ္ဌိ ၂-ပါးသေယင်
ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်ကို ပိုင်တော့ဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြဒါက သမုဒယ, အတ္တင်္ဂမ ၂-ပါးကို ပြဒါ၊
အဿာဒနှင့် အာဒိနဝ ၂-ပါးကို ပြအုံးမယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ တခါတရံ ရူပက္ခန္ဓာကြီးသည် ကောင်းတဲ့ အာဟာရ
ထောက်ပံ့သဖြင့် ကျန်းမာ၍ မချမ်းသာပါလား။

တပည့် ချမ်းသာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ရူပက္ခန္ဓာကြီး ကျန်းမာသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ
ဒါက အဿာဒတဲ့၊ ဗမာလိုတော့ သာယာဘွယ်
လို့ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

- ဆရာ ၎င်း ရူပက္ခန္ဓာကြီးသည် ဘယ်လိုပင် ကျန်းမာ၍ အဿာဒြစ်သော်လဲ ဇရာမီးက အမြဲတန်းလောင် နေသဖြင့် တဖြေးဖြေး အိုလာတယ်မဟုတ်လား။
- တပည့် အိုလာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလို ပျိုရာကအိုပြီးလာဒါ မြဲတယ်လို့ ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးလို့ ဆိုမလား။
- တပည့် မမြဲဘူးလို့ဆိုရပါမယ်ဘုရား။
- ဆရာ အို၍လာတဲ့အခါ မျက်စိကမဲ့၊ နားကထိုင်း၊ ခါးက ကိုင်း၊ သွားတွေကကျိုး၊ ဆံပင်တွေကဖြူ၊ အရေ တွေက တွန့်၊ သလိပ် တွေက ပေါ၊ ချောင်းဆိုး တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ ၉၆-ဖြာ ရောဂါ တည်းဟူသော သေမင်း၏ တပ်တော်သားများ၏ အနှိပ်အစက်ကို မခံရပါလား။
- တပည့် ခံရပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုအနှိပ်စက်ခံရဒါကို ချမ်းသာတယ် ခေါ်မလား၊ ဆင်းရဲတယ်ခေါ်မလား။
- တပည့် ဆင်းရဲတယ်ခေါ်ရပါမယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုသေမင်း၏ တပ်တော်သားတို့၏ အနှိပ်အစက် ကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ အနှစ်သာရ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိရဲ လား။
- တပည့် မရှိပါဘုရား။
- ဆရာ ၎င်းမမြဲမှုအနိစ္စ၊ ဆင်းရဲမှုဒုက္ခ၊ အနှစ်သာရ မရှိတဲ့ အနတ္တ တရားတို့သည် အာဒိနဝဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအာဒီနဝ ဗမာလို အပြစ်တွေကို မမြင်ကြလို့ ငါ၏ကိုယ်ဟု တွယ်တာကြဒါပေါ့၊ အကယ်၍သာ မြင်ပါမှုကား မတွယ်တာတဲ့အပြင် ငြီးငွေ့ပြီးမလာ ပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့လာယင် ၎င်းရူပက္ခန္ဓာမှ လွတ်လိုသောစိတ် ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လွတ်လိုသောစိတ်ဖြစ်လာယင် ရူပက္ခန္ဓာ ချုပ်ရာကို သာ ချမ်းသာမှုအဖြစ်ဖြင့် မြင်ပြီးမလာပါလား။

တပည့် မြင်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ ဂေါတြဘူညာဏ် ခေါ်တယ်၊ ၎င်းဂေါတြဘူ ဉာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာမှုအစစ်ကိုမြင်တော့ ချမ်းသာတု ဖြစ်တဲ့ အဿာဒတရားကို လက်လွှတ်ကာ ချမ်းသာ စစ်ကိုသာ လုံးလုံးလျားလျား အားထားတဲ့ စိတ် ဖြစ် မလာပါလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက မဂ်စိတ်ပေါ်တာတဲ့၊ မသိမိက ကြေးတုံး ကို ရွှေထင်ပြီး တရိုတသေ သိမ်းဆည်း ထားရာ ရွှေစစ်ကို မြင်တော့ ကြေးတုံးကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက် သလိုပေါ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုမဂ်စိတ်ဖြင့် အစွဲအလမ်း အတွယ် အတာတွေ ကို ဖြတ်လိုက်တော့ စွဲလမ်းမှု တွယ်တာမှုမှ လွတ် မသွားပါလား။

တပည့် လွတ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို လွတ်တာကို နိဿရဏလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ တရားဆိုဒါ ခန္ဓာ ငါးပါးတို့တွင် တပါးပါး၌
အာဒိနဝ ညဏ်ပေါက်၍ တဏှာခြောက်ခမ်းသွား
ယင် ပြီးဒါပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ စွဲလမ်းဒါချင်း မတူဘူး၊
အချို့က ရူပက္ခန္ဓာမှာ စွဲလမ်းတယ်၊ အချို့က
ဝေဒနာက္ခန္ဓာမှာစွဲလမ်းတယ်၊ အချို့ကသညာက္ခန္ဓာ
မှာစွဲလမ်းတယ်၊ အချို့က သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှာ စွဲလမ်း
တယ်၊ အချို့က ဝိညာဏက္ခန္ဓာမှာ စွဲလမ်းတယ်၊
ဒါကြောင့်.... ဝေဒနာက္ခန္ဓာကိုလည်း သမုဒယ၊
အတ္တင်္ဂမ၊ အဿာဒ၊ အာဒိနဝ၊ နိဿရဏ ငါးပါး
တို့ဖြင့် ပြကြအုံးစို့ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ဥပမာပေးအုံးမယ်-မီးခြစ်ခွံ၊ မီးခြစ်ဆံ၊ ခြစ်ခတ်
ခြင်း ၎င်းသုံးခု မပေါင်းစုဘဲ မီးတောက် ပေါ်ပါ
မလား။

တပည့် မပေါ်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသုံးခု ပေါင်းစုမိယာဉ် မီးတောက်ပေါ်ပြီး မလာ
ပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဘဲအာရုံ၊ဒွါရ၊ဝိညာဏ်-၎င်းသုံးပါးမပေါင်း
စုမိဘဲ ခံစားမှုဝေဒနာဖြစ်ပေါ်၍မလာဘူး၊ ပေါင်း
စုမိမှ ပေါ်လာတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းသုံးပါးပေါင်းစုမိဒါကို ဖဿလို့ခေါ်တယ်၊ ၎င်း
ဖဿဖြစ်မှ ဝေဒနာဖြစ်ရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖဿချုပ်ယင် ဝေဒနာကော ချုပ်မသွားပါလား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဖဿဖြစ်ယင် ဝေဒနာဖြစ်ဒါက သမုဒယ၊ ဖဿ
ချုပ်ယင် ဝေဒနာချုပ်တာကအတ္တင်္ဂမလို့ခေါ်တယ်၊
၎င်းသမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမကို ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင် ဆင်
ခြင်ရမယ်၊ ဒါမှ ဥစ္ဆေဒ၊သဿတ ၂-ပါးသေမှာကွဲ
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဿာဒနဲ့ အာဒိနဝ ၂-ပါးကို ပြကြအုံးစို့- ဝေ
ဒနာက ငါးမျိုးရှိတယ်၊ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊
သောမနဿဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာ
ဝေဒနာတဲ့၊ ၎င်းငါးပါးတို့တွင် သုခ ဝေဒနာနဲ့
သောမနဿဝေဒနာ ၂-ပါးသည် အဿာဒ သာ
ယာဘွယ်ဘဲကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဘယ်လိုပင် အဿာဒဖြစ်ပေမဲ့ ၎င်းဝေဒနာ ၂-
ပါးသည် ဖဿဖြစ်ယင် ဖြစ်ရ၍ ဖဿ ချုပ်ယင်
ချုပ်ရသောကြောင့် မမြဲတဲ့ အနိစ္စအဖြစ်၊ ဇာတိ၊
ဇရာ၊ မရဏမီးလောင်ခံရတဲ့ ဒုက္ခအဖြစ်၊ ဖေါက်ပြန်
တတ်တဲ့ ဝိပရိဏာမအဖြစ်၊ မိမိဘာသာဖြစ်နိုင်တဲ့
သတ္တိမရှိ ဖဿပြုပြင်သလို ဖြစ်ရတဲ့ အနတ္တအဖြစ်
တွေ ရှိမနေပါလား။

တပည့် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါ သုခဝေဒနာနဲ့ သောမနဿ ဝေဒနာတို့၏
အပြစ် အာဒိနဝဘဲ၊ ကျန်ဝေဒနာများမှာ “နူရာ
ဝဲစွဲ လဲရာသူခိုးထောင်း” ဆိုဒါလို ပင်ကိုယ်ကပင်
ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာတွေဖြစ်၍ သာယာဘွယ် မရှိတဲ့
အပြင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ၊ အနတ္တ တည်းဟူ
သော အပြစ်အနာတွေ ဖိလိုက်ပြန်တော့ ကြောက်
စရာပင် ကောင်းပြီးမလာပါလား။

တပည့် ကြောက်စရာတွေပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြဒါက အဿာဒနဲ့ အာဒိနဝ ဖြစ်တယ်။
နိဿရဏကို ပြကြအုံးစို့၊ ၎င်းဝေဒနာ ၂-ပါးတို့၏
အပြစ် အာဒိနဝတို့ကိုမြင်လာယင် ငြီးငွေ့ပြီးမလာ
ပါလား။

တပည့် ငြီးငွေ့လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့လာယင် ၎င်းဝေဒနာကုဇ္ဈာတို့မှ လွတ်လိုတဲ့
စိတ်ပေါ်ပြီးမလာဘူးလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဝေဒနာက္ခန္ဓာမှလွတ်လိုတဲစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာယင် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ ချုပ်ရာကိုသာ ချမ်းသာမှုအဖြစ်ဖြင့် မြင်ပြီးမလာပါလား။

တပည့် မြင်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီအမြင်ညာဏ်ကို ဂေါတြဘူညာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။ ၎င်းညာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာမှုအစစ်ကို မြင်တော့ ချမ်းသာမစစ်တဲ့ ဝေဒနာတို့၏ အပေါ်မှာ စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ စွဲလမ်းမှု၊ တွယ်တာမှုတို့ကို ဖြတ်ပစ်တဲစိတ် ပေါ်မလာပါလား။

တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ချမ်းသာစစ်ကို အာရုံပြုပြီး စွဲလမ်းမှု၊ တွယ်တာမှုတို့ကို ဖြတ်ပစ်တဲစိတ်ကို မဂ်စိတ်လို့ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရန်သူတွေကိုစစ်သားတွေက သတ်ပစ်သဖြင့် အောင်ပွဲခံတဲ့ မင်းကြီးကဲ့သို့ မဂ်ညာဏ်ဖြင့် ကိလေသာကို သတ်လိုက်တော့ ရန်သူဘေးမှ အေးမြတဲ့ သူခကို ခံစားမှုစိတ် ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီစိတ်ကို ဖိုလ်စိတ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီးလာဒါကို နိဿရဏလို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခု ပြခဲ့ဒါက ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ ပဋိပတ် စခန်း
လမ်းစဉ် ဖြစ်တယ်။ ကြိုက်ရာကို ဆင်ခြင်စေဘို့
သညာက္ခန္ဓာကိုလဲ သမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမ၊ အဿာဒ၊
အာဒီနဝ၊ နိဿရဏတို့ဖြင့်ပြကြအုံးစို့ ကဲ့မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါ ပြတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ အာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်-၎င်းသုံးပါးတို့ဖြင့် ပေါင်းဆုံမိ
ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဖဿ မဖြစ်ဘဲ မှတ်သားမှု
သညာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။
တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေး ဒါကြောင့် ဖဿဖြစ်မှ သညာ ဖြစ်ရတယ်၊
အဲဒါက သမုဒယခေါ်တယ်။ ဖဿချုပ်တော့ သညာ
ချုပ်မသွားပါလား။
တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက အတ္တင်္ဂမလို့ ခေါ်တယ်။ စင်စစ်မှာ ၎င်းသမု
ဒယနဲ့ အတ္တင်္ဂမတို့သည် ဥဒယဗ္ဗယညဏ်ဘဲ။ ဒီညဏ်ကို မရယင်
သတ္တဝါတို့ ထင်ပုံက ဒီလိုကွဲ့။ မှတ်တတ်တဲ့ ငါသည် အမြဲ
တန်းရှိနေပြီးမှ မှတ်စရာ ပေါ်ယင်ထပြီး မှတ်လိုက်တယ်လို့ ထင်
တတ်တယ်။ သမုဒယနဲ့ အတ္တင်္ဂမတို့ကို မြင်မှသာ ဪ မှတ်တဲ့
ငါရယ်လို့ ရှိဒါမဟုတ်။ ဖဿက ထောက်ပံ့လိုက်ယင် မှတ်သား
မှုသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာရဒါပါက
လား။ ဖဿချုပ်ယင်မှတ်သားမှုလဲ ချုပ်ရတော့ဒါဘဲ။ သူ၏ပင်
ကိုယ်သတ္တိဘာမှမရှိပါကလား။ အဲဒီလိုအသိညဏ်ပေါ်လာတယ်။

သမုဒယကို မြင်ယင် ဥဗ္ဗေဒသေ၍ အတ္တင်္ဂမကိုမြင်ယင် သဿ
ဘ သေတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဿာဒ, အာဒီနဝကို ပြကြအုံးရှိ၊ ကောင်းတဲ့ဣဋ္ဌာ
ရုံကို မှတ်သားရဒါဟာ အဿာဒဘဲ၊ ဘယ်လိုပင်
ကောင်းတဲ့ အာရုံကို မှတ်သားရပေမဲ့ ဖဿဖြစ်
ယင် ဖြစ်ရ၍ ဖဿချုပ်ယင် ချုပ်ရတဲ့ အနိစ္စအဖြစ်၊
ဇာတိ, ဇရာ, မရဏမီးလောင်ခံနေရတဲ့ ဒုက္ခအဖြစ်၊
ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ဝိပရိဏာမ အဖြစ်တွေ ရှိမနေ
ပါလား။

တပည့် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရူပသညာ, သဒ္ဓသညာ, ဂန္ဓသညာ, ရသသညာ,
ဖေါဋ္ဌဗ္ဗသညာ, ဓမ္မသညာ-၎င်း ၆-ပါးကို ကောင်း၊
မကောင်း ၂-ပါးနဲ့မြှောက် ၁၂-ပါး ရတယ်၊ ၎င်း
၁၂-ပါးသော သညာတိုင်းမှာ အနိစ္စ, ဒုက္ခ, ဝိပရိ
ဏာမဆိုတဲ့ အဖြစ်တွေ ရှိဒါချည်း မဟုတ်လား
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် ရှိဒါချည်းပါတဲဘုရား။

ဆရာ ဒီလို သညာက္ခန္ဓာမှာ အပြစ်တွေကိုမြင်ယင် ငြီးငွေ့
၍ မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့ယင် သညာက္ခန္ဓာမှ လွတ်လိုစိတ် ဖြစ်မလာ
ပါလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

- ဆရာ လွတ်လိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်ယင် သညာက္ခန္ဓာ ချုပ်ရာကို သာ အချမ်းသာဆုံးအဖြစ်မြင်၍ မလာပါလား။
- တပည့် မြင်လာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါက ဂေါတြဘူညာဏ်၊ ၎င်းဉာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာ စစ်ကို မြင်တော့ ချမ်းသာမစစ်တဲ့ ခန္ဓာ၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုကိုဖြတ်၍ ချမ်းသာစစ်ကိုသာ လုံးလုံး အာရုံပြုတဲ့ စိတ်ပေါ် မလာပါလား။
- တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါက မဂ်စိတ်ဖြစ်တယ်၊ မဂ်စိတ်ဖြင့် ကိလေသာ တွေကို သတ်၍ ကိလေသာ သေသွားတော့ ရန်သူ ဘေးမှ အေးမြတဲ့ သုခကိုခံစားတဲ့စိတ်ပေါ် မလာပါ လား။
- တပည့် ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒါက ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလိုမဂ်စိတ်၊ ဖိုလ် စိတ်တွေ ဖြစ်လာတော့ စွဲလမ်းမှု၊ တွယ်တာမှုမှ လွတ် မလာပါလား။
- တပည့် လွတ်ရပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလို ကိလေသာတို့မှ လွတ်ရဒါကို နိဿရဏ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာဆိုဒါ ဝေဒနာ သညာမှ ကြွင်းတဲ့ စေ တသိက် ငါးဆယ်ကို ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုရင်းဖြစ် တဲ့ စေတနာ စေတသိက်ကိုဘဲ ပြောမယ်၊ ၎င်း စေ

တနာသည် ကုသိုလ်ဖြစ်စရာအာရုံ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်
စရာအာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ ပေါင်းဆုံမိမှ ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားသုံးပါး ပေါင်းဆုံမိခြင်း ဖဿ
ချုပ်ယင် သူလဲ ချုပ်ရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဒီလိုဆိုဘော့ လူတွေက ငါကုသိုလ်ကို လုပ်တယ်၊
ငါအကုသိုလ်လုပ်တယ် စသည်ဖြင့် ကာရကသတ္တိ
ရှိသယောင်ယောင် ထင်နေကြဒါ မှားမကုန်ဘူး
လား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီအမှားကိုပယ်ချင်လို့ သမုဒယ၊ အတ္တဂံမကိုပြဒါ
က္ခဲ၊ သမုဒယ၊ အတ္တဂံမ ၂-ပါးဖြင့် ဒိဋ္ဌိကို သတ်၍
အဿာဒ အာဒိနဝ ၂-ပါးဖြင့် တဏှာကိုသတ်ပြီး
နိဿရဏဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ပြတယ်က္ခဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ကုသိုလ်ကိုဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကိုဖြစ်စေ သောမန
သဝေဒနာနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီး ပြုလုပ်ယင် အဿာဒဖြစ်
တယ်။ သို့သော်လဲ ဘာဝေဒနာနဲ့ဘဲ ယှဉ်တွဲ၍ပြုစေ
ကာမူ စေတနာသည် မမြဲမှု အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲမှုဒုက္ခ၊
ဖေါက်ပြန်မှု ဝိပရိဏာမ အပြစ် ရှိဒါချည်းဘဲ
မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

- ဆရာ ရံခါ အကုသိုလ်စေတနာဖြစ်လိုက်၊ ရံခါ ကုသိုလ်
စေတနာ ဖြစ်လိုက်၊ ရံခါ အဗျာကတစေတနာဖြစ်
လိုက်နဲ့ တလွဲစီ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလို မမြဲမှုရှိယင် ဆင်းရဲမှုနဲ့ ဖောက်ပြန်မှု ဆိုဒါ
တခါထဲ ပါလာဒါဘဲ၊ သဘာဝက တမျိုးစီပေမဲ့
ဖြစ်တဲ့အခါ ပူးတွဲပြီးဖြစ်ကြတယ်၊ မီးတောက်ရယ်၊
အပူခတ်ရယ်၊ အခိုးရယ် ၎င်း သုံးခုသည် ခဲ့မရ
တဲ့နေ့သလို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ ဆိုတဲ့ သင်္ခါရ
တရားတို့၏ အပြစ် အာဒိနဝ တွေလဲ တွဲပြီးဖြစ်ကြ
ဒါဘဲကွဲ မေောင်စိန်ရဲ့။
- တပည့် မှန်ပါဘုရား။
- ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ၎င်းအပြစ်တွေကို မြင်ယင်
မငြီးငွေ့ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။
- တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။
- ဆရာ ငြီးငွေ့လာယင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှ လွတ်လိုတဲ့စိတ်
မဖြစ်ဘူးလား။
- တပည့် ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ လွတ်လိုတဲ့စိတ်ဖြစ်ယင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ချုပ်ရာကိုသာ
အေးမြ ချမ်းသာတဲ့ အဖြစ်ဖြင့် မမြင်ဘူးလား။
- တပည့် မြင်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဥပမာ....လူတယောက်သည် နေမရ ဆိုင်မရ ဖျား
နာနေယင် ၎င်းရောဂါပျောက်မှ ချမ်းသာမှာဘဲလို့

ရောဂါချုပ်ရာကို ချမ်းသာသုခအဖြစ်ဖြင့် မြင်သလို
မြင်လာဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ချုပ်ရာသာ အအေးဆုံးလို့ ရှေးဦးစွာ
မြင်တဲ့စိတ်သည် ဂေါတြဘူ ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ ၎င်း
ဉာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာစစ်ကို မြင်ယင် ချမ်းသာမစစ်တဲ့
ခန္ဓာ၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုတို့သည် တခါထဲပြတ်
ကုန်ဒါဘဲကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ခန္ဓာ၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုကို ဖြတ်လိုက်တဲ့ စိတ်
ကို မဂ်စိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ၎င်းမဂ်စိတ်သည် ချမ်း
သာစစ်ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုလျက် တွယ်တာ
စွဲလမ်းမှုကို ဖြတ်တယ်။ ဥပမာ....ပိုးစစ်ကို မမြင်ဘူး
သောကြောင့် နာနတ်ချည် လုံချည်ကိုစွဲလမ်းနေရာ
ပိုးစစ်ကိုမြင်တဲ့အခါ နာနတ်ချည်လုံချည်၌ စွဲလမ်းမှု
ပြတ်သွားသလိုပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရန်သူတွေ သေကုန်တဲ့ အခါ ရန်သူ မရှိခြင်းကို
အကြောင်းပြု၍ ဝမ်းသာမှု ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုပေါ့၊ ကိလေသာရန်သူတွေ သေသွားတဲ့ အ
ခါ ကိလေသာချုပ်ရာကို အာရုံပြုလျက် ချမ်းသာတဲ့
ပိုလ်စိတ်ဖြစ်တာဘဲကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းကိလေသာတွေ သေကုန်တော့ ကိလေသာ ရန်
သုဘေးမှ မလွတ်ဘူးလား။

တပည့် လွတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ကိလေသာမှ လွတ်တာကို နိဿရဏလို့ခေါ်
တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ဆိုဒါ အဘိဓမ္မာ နည်းအားဖြင့်
ပြောရယင် စိတ်အကျဉ်း ၈၉၊ အကျယ် ၁၂၁-
ပါးကို ခေါ်တယ်၊ သုတ္တန်နည်းအားဖြင့်ပြောရယင်
စက္ခုဝိညာဉ်၊ သောတဝိညာဉ်၊ သာနဝိညာဉ်၊ ဇိဝှါ
ဝိညာဉ်၊ ကာယဝိညာဉ်၊ မနောဝိညာဉ်- ၎င်း ၆-
ပါးကို ခေါ်တယ်၊ ၎င်း ခြောက်ပါးတို့တွင် စက္ခု
ဝိညာဉ်ခေါ်မြင်စိတ်သည် မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊
နှလုံးသွင်းဟု ဆိုအပ်သော အကြောင်းတရားလေး
ပါးတို့ မပေါင်းဆုံမိဘဲနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရား ၄-ပါးတို့ ချုပ်ယင် သူမချုပ်ဘဲ
နေနိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ၊ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရား လေးပါးဖြစ်ယင် သူဖြစ်ရတယ်၊
အဲဒါက သမုဒယလို့ခေါ်တယ်၊ အကြောင်းတရား
လေးပါးချုပ်ယင် သူချုပ်ရတယ်၊ အဲဒါက အတ္တဂံမ
လို့ ခေါ်တယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ရံခါကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကိုမြင်တယ်၊ အဲဒါကအသာ
ဒ သာယာဘွယ်ဘဲ၊ ရံခါမကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကိုမြင်
တယ်၊ ရံခါအလတ်စားရူပါရုံကိုမြင်တယ်၊ သူ့ အာရုံ
နဲ့ သူ့ စိတ်ဖြစ်တယ်၊ စိတ်တခုထဲက အာရုံသုံးမျိုး
စလုံးကို မြင်သည် မဟုတ်ချေ၊ သူ့ မီးခြစ်ဆံနဲ့
သူ့ မီးတောက် အသီးအသီးဖြစ်ကြသလို ဖြစ်သော
ကြောင့် မြင်စိတ်မှာ မမြဲတဲ့အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ၊
ဖောက်ပြန်တဲ့ ဝိပရိကာမ အပြစ်တွေ ရှိနေတယ်
မဟုတ်လား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီ အဖြစ်တွေဟာ အာဒိနဝဘဲကို မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်တွေ မိမိကိုယ်ကို မိမိ သာယာစာဟာ
ဒီအဖြစ်တွေကို မမြင်လို့ သာယာကြတယ်၊ မြင်ယင်
သာယာဘို့ ဝေးစွ၊ ငြီးငွေ့ပြီး မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ငြီးငွေ့ယင် ၎င်းခန္ဓာမှ လွတ်လိုစိတ် ဖြစ်မလာပါ
လား။

တပည့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လွတ်လိုတဲ့စိတ် ဖြစ်ယင် ခန္ဓာချုပ်ရာကိုသာ အေး
မြမှု အဖြစ်ဖြင့် မြင်၍မလာပါလား။

တပည့် လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီနေရာမှာ“ချုပ်တာနဲ့ ချုပ်ရာ”ကို ကွဲပါစေ ချုပ်တာက ဘင်ခဏ၊ သင်္ခါရ တရားတို့၏ ချုပ်ရာက သန္တိသုခခေါ် အသင်္ခတ တရားဖြစ်တယ်၊ ဥပမာ.... ကိုင်းတောကြီးအလယ်မှာ ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရေအိုင်ကြီး ရှိတယ်။ နွေရာသီကျတော့ အရပ်လေးမျက်နှာမှ တောမီးလောင်လာတယ်။ ၎င်းမီးတွေဟာ ရေကန် နှစ်ခမ်းမှာ ငြိမ်းကြသလို ငြိမ်းရာ ရေကန်က နိဗ္ဗာန်နဲ့တူတယ်။ မီးတောက်က ကိလေသာနဲ့တူတယ်။ ကိုင်းတောကြီးက ခန္ဓာငါးပါးနဲ့တူတယ်။ မီးတောက်ငြိမ်းဒါက ခန္ဓာနဲ့ ကိလေသာ ချုပ်တာနဲ့ တူတယ်လို့ မှတ်ကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းချမ်းသာစစ်ကို ရှေးဦးစွာ မြင်ဒါက ဂေါတြဘူ ဉာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။ ၎င်းဉာဏ်ဖြင့် ချမ်းသာအစစ်ကို မြင်တော့ ချမ်းသာစစ်မဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာ၌ တွယ်တာတဲ့ ကိလေသာတို့သည် ကင်းပြတ်ကုန်ဒါပေါ့။ ကိလေသာရန်သူ ကင်းပြတ်ယင် ရန်သူ ဘေးမှ အေးမြတဲ့ သုခကိုရတော့ဒါပေါ့။ အဲဒီလို ကိလေသာမှ လွတ်ရဒါကိုပင် နိဿရဏလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပဋိပတ္တိစခန်းသည် ရုပ်, နာမ် ၂-ပါးကို ဖြစ်စေ၊ ခန္ဓာ ငါးပါးကို ဖြစ်စေ၊ အာယတန ၁၂-ပါးကို

ဖြစ်စေ၊ ဓာတ် ၁၈-ပါးကို ဖြစ်စေ၊ သမုဒယ
 အတ္တင်္ဂမ၊ အဿာဒ၊ အာဒီနဝ နိဿရဏဟု ဆိုအပ်
 သော စခန်း ငါးခုသို့ ဉာဏ်ရောက်ယင် ပြီးတော့
 ဒါဘဲ၊ ဉာဏ်သည် ၎င်းစခန်း ငါးပါးအတိုင်း
 သွားနေဒါကို ပဋိပတ်လို့ ခေါ်ဒါဘဲ၊ ဒါမှတပါး
 ပဋိပတ် မရှိပြီ၊ သမုဒယ၊ အတ္တင်္ဂမ ၂-ပါးဖြင့်
 ပဋိပဒါနယ်ကိုပြု၍ အဿာဒ၊ အာဒီနဝ၊ နိဿရဏ
 ၃-ပါးဖြင့် အဘိညာနယ်ကို ပြတယ်၊ ပဋိပဒါ၊
 အဘိညာ စုံယင် ပဋိပတ် ကိစ္စ ပြီးတော့တာပေါ့၊
 မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ပဋိပတ္တိ အခန်းပြီး၏။

ပဋိပေဓ အခန်း

ဆရာ ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တရားတို့ကို
 ပဋိပတ္တိနည်းအတိုင်းဆင်ခြင်ပွားများသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်၊
 သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး ယောက်ျား၊ မိန်းမမဟုတ်
 ပုံတွေ၊ အသက် လိပ်ပြာမရှိပုံတွေ၊ ကာရက သတ္တိ
 ဝေဒကသတ္တိ မရှိပုံတွေကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ မြင်
 တော့ တသံသရာလုံးက စွဲခဲ့တဲ့ အမှားစွဲတို့သည်
 ချုပ်ငြိမ်းမသွားပါလား။

တပည့် သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မိုးခေါင်ယင် မျိုးစေ့တွေ အပင် မပေါက်နိုင်သလို
ဒိဋ္ဌိ ဝိကိစ္ဆာ မိုးခေါင်ယင် တသံသရာလုံးက မိုက်
ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ် မျိုးစေ့ တို့သည် အပါယ်ခန္ဓာဖြစ်
စေနိုင်ပါတော့မလား။

တပည့် မဖြစ်စေနိုင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ အပါယ်ခန္ဓာ မဖြစ်ရယင်အပါယ်ဒုက္ခတွေချုပ်မကုန်
ဘူးလား။

တပည့် ချုပ်ကုန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အပူချုပ်ယင် ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။

တပည့် အအေးကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အမှောင်ချုပ်ယင် ဘာကိုတွေ့ရသလဲ။

တပည့် အလင်းကို တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ထို့အတူ အပါယ်ဒုက္ခတွေ ချုပ်ကုန်ယင် ဘာကို
တွေ့ရမှာလဲ။

တပည့် အအေးသုခကို တွေ့ရမှာပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက ပထမ ပဋိဝေဓသာသနာ လို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အနိစ္စသုံးမျိုးရှိတယ်၊ အဒ္ဓါနအနိစ္စ၊ သန္တတိအနိစ္စ၊
ခဏိကအနိစ္စကဲ့၊ အဒ္ဓါနအနိစ္စဆိုဒါက အနိစ္စအကြမ်း၊ သန္တတိ
အနိစ္စက အလတ်စား၊ ခဏိကအနိစ္စက အနုစား၊ ပုထုဇဉ်ဘဝ
တုန်းက ထင်ဒါက သေယင် ရုပ်ကြီးသာပုပ်ပြီးကျန်ခဲ့တယ်၊ နာမ်
တရားသည် တဘဝမှ တဘဝသို့ ကူးသန်း သွားလာနေတယ်လို့

ထင်ခဲ့ကြတယ်။ သောတာပန် တည်လာတော့ အဲဒီ အထင်မှား ပျောက်ပြီးဘဝဟောင်းက ရုပ်နာမ်ခန္ဓာသည် ဘဝသစ်သို့ မပါ ဘဝဟောင်းက ကံဓာတ်ကြောင့် ဘဝခန္ဓာအသစ် ပေါ်လာရ ဒါကဲ။ အတိတ်ခန္ဓာသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝသို့မလာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာလဲ အနာဂတ်သို့မသွားချေ။ သို့သော်လဲ အတိတ်ကံကြမ္မာကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာပေါ်ရတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကံကြမ္မာကြောင့် အနာဂတ် ခန္ဓာ ပေါ်ရတယ်လို့ မြင်လာတယ်။ အဲဒီအမြင်သည် အဒ္ဓါန အနိစ္စကို မြင်ဒါကွဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ နောက်တဆင့် တက်ပြီးတော့ အလတ်စားဖြစ်တဲ့ သန္တတိအနိစ္စကို မြင်လာပြန်တယ်။ ယခင်ဒုက္ခကံ နှုတ်ဒုက္ခတွေ့ကို မြင်လာပြန်တယ်။ အဲဒီလို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခအလတ်စားတွေကို မြင်လာတော့ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ ဆိုတဲ့ တရားတွေ ခေါင်းပါးပြီးလာတယ်။ ခေါင်းပါး လာတော့ သောတာပန် ဘဝကကံ ကိလေသာအပူအအိုက် မသက်သာပါလား။

တပည့် သက်သာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက ဒုတိယပဋိဂေဓသာသနာပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ တရားတွေကို ခြင်သဖြင့် သကဒါဂါမ်ကံ ပိုပြီး ငြီးငွေ့တဲ့ ညက်အားတွေ ဟာ ကြီးလာတော့ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ တရားတွေ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်သွားဒါပေါ့။ ကာမရာဂ၊ မိုးခေါင်

သွားယင် ကာမကုသိုလ် မျိုးစေ့တို့ ကာမသုဂတိဘုံ
မှာ အပင်ပေါက်ပါတော့မလား။

တပည့် မပေါက်နိုင်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ ကာမသုဂတိဘုံ တည်းဟူသော အခင်းထဲမှာ ကာမ
ပုဂ္ဂိုလ်အပင်မပေါက်ယင် ကာမဒုက္ခတွေ ချုပ်မကုန်
ပါလား။

တပည့် ချုပ်ကုန်ပါတယ် ဘုရား၊

ဆရာ ကာမဒုက္ခ၊ ကာမကိုလေသာအပူတွေချုပ်ယင် သုခ
ကို ရတော့ဒါဘဲမဟုတ်လား။

တပည့် ရပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီသုခကို တတိယ ပဋိဝေဓ သာသနာလို့ ခေါ်
တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ-တရားတို့ကို မြင်၍ အနာ
ဂါမ် ထက်ပိုပြီး ငြီးငွေ့လာတော့ ဘဝ တဏှာတွေ
အားလုံး၊ မောဟမာန ဥဒ္ဓစ္စတို့နှင့် တကွ ကိုလေသာ
အားလုံး တခုမကျန် ချုပ်သွားဒါပေါ့၊ အဲဒီလိုချုပ်
၍ ဘဝတဏှာမိုး၊ မာနမိုး ခေါင်သွားယင် ရူပမျိုး
စေ့၊ အရူပမျိုးစေ့တို့ ပေါက်နိုင်ပါတော့မလား။

တပည့် မပေါက်နိုင်တော့ပါ ဘုရား။

ဆရာ ကိုလေသာ မီးတွေ မရှိခြင်းကြောင့် အပူအအိုက်
ဒုက္ခတွေချုပ်မသွားပါလား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ ကိလေသာ အပူအအိုက် ဒုက္ခတွေ ချုပ်သွားယင်
ဘာကို တွေ့ရမှာလဲ။

တပည့် အေးမြတဲ့ သူ့ကို တွေ့ရမှာပါဘုရား။

ဆရာ မသေမီ ကိလေသာ အပူအအိုက်မှ ငြိမ်းဒါက
သဉ္ဇပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်၊ နောက်ထပ် ခန္ဓာကြီးမဖြစ်
လာတော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ခန္ဓာဒုက္ခမှငြိမ်းအေး
ရဒါက အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်၊ အဲဒါကို စတုတ္ထ
ပဋိဝေဓ သာသနာလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကိလေသာဝဋ် တည်းဟူသော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိမိုး
သုံးပါး ခေါင်ခြင်းသည် ကိလေသာဝဋ် ပျက်သည်
မည်တယ်၊ မိုးမရွာယင် မျိုးစေ့တွေ မပေါက်သလို
ကိလေသာဝဋ်ပျက်တော့ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပ မျိုးစေ့
တည်းဟူသော ကမ္မဝဋ်လဲပျက်ရတော့ဒါပေါ့၊ မျိုး
စေ့တွေ ခြောက်ကုန်ယင် အပင်မရှိနိုင်ဒါလို ကမ္မ
ဝဋ်ပျက်ယင် ဝိပါကဝဋ်လဲ ပျက်ရပြန်တော့ဒါပေါ့၊
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝဋ်သုံးပါးပျက်ယင် ဝဋ်သုံးပါးမှ ထွက်မြောက်ရာ
နိဗ္ဗာန်ကို ရတော့ဒါပေါ့၊ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လောကကြီးမှာ သား မပွေးတဲ့ သတ္တဝါတွေကို
ယောက်ျားခေါ်သလား၊ မိန်းမခေါ်သလား။

တပည့် ယောက်ျားလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲ ထို့အတူ ခြောက်ဒွါရမှာ ကိလေသာ သား
မမွေးယင် အဋ္ဌပုရိသ စာရင်းထဲသို့ ပါဝင်တယ်။
သားမွေးယင် မယားတရာရှိစေကာမူ ယောကျ်ား
မိန်းမ ယောကျ်ားမီးနေသယ်၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်ယင်
ဘုန်းကြီးမီးနေသယ်၊ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ယင် စစ်ဗိုလ်မီးနေ
သယ်၊ ဝန်ကြီးဖြစ်ယင် ဝန်ကြီး မီးနေသယ်ပေါ့ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပရမတ်ယောကျ်ားဖြစ်ယင် သာသနာသုံးရပ် ကိုယ်
မှာ ကပ်တယ်၊ ကပ်ပုံက ဒီလိုကဲ့၊ တရားနာတဲ့အခါ
တရားကို မှတ်သားဒါက သညာသိမို့ ပရိယတ္တိ
သာသနာ၊ ဟောတဲ့အတိုင်း သဘောပေါက်အောင်
ဆင်ခြင်ဒါက ပဋိပတ္တိ သာသနာ၊ ဆင်ခြင်သဖြင့်
တရားတော်အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်ဒါက ပဋိ
ဝေဒ သာသနာ၊ ကိုင်း သာသနာသုံးရပ် ကိုယ်မှာ
ကပ်ပြီ မဟုတ်လား။

တပည့် ကပ်ပါပြီဘုရား။

ဆရာ သာသနာသုံးရပ် ကိုယ်မှာကပ်ယင် ဘုန်းကြီးတပါး
မှ မရှိတဲ့ အင်္ဂုလန် အမေရိကန် ပြည်မှာ နေသော်
လဲ သာသနာမဆိတ်သုဉ်းပါဘူး၊ ဗမာပြည်တပြည်
လုံးရှိ ဘုန်းကြီးတွေအားလုံး သေကုန်သော်လဲ မိမိ
မှာ သာသနာရှိရက်ဘဲ၊ သာသနာ ၅၀၀၀-စေ့ရှိ
ကုန်သွားသော်လဲ ပုထုဇဉ်တွေမှာသာ ကုန်၏၊ မိမိ
မှာ မကုန်ပါဘူး၊ နောက်ထပ် ဘုရားတဆူမှ မပွင့်

တော့ဘူးဆိုသော်လဲ ပုထုဇဉ်တွေသာ ပုစရာဖြစ်၍
မိမိအတွက်မပူ၊ ကမ္ဘာကြီးပျက်သော်လဲ မိမိသန္တာန်
မှာ သာသနာမပျက်၊ အင်မတန်ခိုင်ခံ့တဲ့ ချမ်းသာ
ကြီးကို ရထားဒါ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်လား။

တပည့် ဝမ်းသာစရာပါဘုရား။

ဆရာ အေး-ဒါကြောင့် သာသနာသုံးရပ် ကိုယ်မှာကပ်၍
ပရမတ်ယောက်ျား အစစ်ဖြစ်ကာ ကိလေသာ သား
မွေးရတဲ့ ဒုက္ခမှ အေးမြတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အပျင်အမြန်
ရလွယ် ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာသနာသုံး ပုလဲကုံး တရားတော် ပြီး၏။

နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား

ဆရာ မောင်စိန်ရေ။

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ယနေ့ “နယ်ချဲ့သမား သုံးဦးသား” အကြောင်းကို
ဟောရလိမ့်မယ်ကွဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဟောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ တဏှာစ ဒိဋ္ဌိမာနောတိ၊ ဝစ္ဆန္တိ ကလိသမ္ဘဝေ။
သံသရမ္ပိ ပပဉ္စန္တိ၊ ဂါဟန္တိ ဒုက္ခိတေ ဇနေ။

တဏှာစ-အရာရာမှာ အာသာခင်မင် တွယ်တာငင်၍ အစဉ်
မှောက်မှား တဏှာဆိုတဲ့တရား၎င်း၊ ဒိဋ္ဌိစ-အမှားခေါင်းဆောင်
အမှောင်ရွှေသွား ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့တရား၎င်း၊ မာနောစ-တမ်းခွန်မှန်

ကင်း မယွင်းပုံတူ တလူလူထောင်လွှား မာနဆိုတဲ့ တရား၎င်း၊
 ဣတိဣမေ-တကယ် အစွမ်း ထက်ထက်နှင့် လက်နက် မခြား
 ဤသုံးပါးတို့သည်၊ ကလိသမ္ဘဝေ-ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်း
 မကောင်း ယုတ်မာ ဝါသနာဆိုး အကုသိုလ်အမျိုးမျိုးတို့ကို၊
 ဝေဒန္တိ-တနေ့တခြား များသည့်ထက် များအောင် တိုးပွားစေ
 တတ်ကုန်၏၊ စေတ-သိုမာနတဏှာ ငါငါစွဲငြိ ဒိဋ္ဌိဘရား နယ်ချဲ့
 သမားတို့သည်၊ သံသရဗ္ဗိ-သုံးပုံဝဋ်မီး သံသရာ ကြီးကိုလည်း၊
 ပပုဉ္ဇန္တိ-လူ့ပြည်မှ နတ်ပြည် နတ်ပြည်မှငရဲ ဗြဟ္မာ့ဘုံ အထက်
 စွဲ၍ ပန္နက်သဲ နယ်ကျယ်အောင် တကယ်ပင် ချဲ့ထွင်ကြလေကုန်
 ၏၊ ဒုက္ခိတေ ဇနေ-သံသရာဝဋ်တွင်း ကရွတ်ကွင်းမှ မလွတ်ကင်း
 ကြသူ ဆူဆူသောင်း သောင်း ဒုက္ခိတ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို
 လည်း၊ ဂါဟန္တိ-ဇာတိနှင့်တူ ဇရာနှင့်မခွဲဘဲ နာပွဲက အတန်တန်
 သေဘို့ရန်မငြင်းတမ်းဟု အပြင်းဘမ်းကာ နှိပ်စက်၍နေကြလေ
 ကုန်၏။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ လောကကြီးမှာ နယ်ချဲ့ သမား ဆိုဒါ အင်္ဂလိပ်၊
 အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်-၎င်းတို့ သုံးဦးကို ခေါ်ကြဒါ
 မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ စင်စစ် နယ်ချဲ့ သမားကတော့ သူတို့၏ အတွင်းမှာ
 ရှိတဲ့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က ချဲ့ဒါကွဲ့၊ အင်္ဂလိပ်၊
 အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်ဆိုဒါက ပညတ်တွေပါ မချဲ့
 တတ်ပါဘူး မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ-၎င်းသုံးပါး အတွင်းသန္တာန်မှာ ရှိသေးယင် နယ်ချဲ့သမားဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝဋ်သုံးပါးကို ပထမဆုံးပြောပြီးမှ နယ်ချဲ့ပုံကို ပြော လို့လွယ်တဲ့ အတွက် ဝဋ်သုံးပါးကို ပြောကြအုံးစို့ကဲ့၊ ကိလေသာ ဝဋ်ကြောင့် ကမ္မဝဋ် ဖြစ်ရတယ်၊ ၎င်း ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်ရတယ်၊ ၎င်းဝိပါက ဝဋ်ကြောင့် တဖန် ကိလေသဝဋ် ဖြစ်ကြရပြန်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဥပမာ-မိုးရွာသောကြောင့် မျိုးစေ့တို့ အပင်ပေါက် ကြရတယ်၊ အပင်ကြောင့် အသီး သီးကြရသလိုပေါ့၊ မိုးက ကိလေသဝဋ်နဲ့တူတယ်၊ မျိုးစေ့က ကမ္မဝဋ် နဲ့ တူတယ်၊ အပင်က ဝိပါကဝဋ်နဲ့ တူတယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကဲ ဒိဋ္ဌိက နယ်ချဲ့ပုံကို ပြောကြစို့.... သောတာပန် မတည်သေးသမျှ ပုထုဇဉ်ဘဝမှာ ဒိဋ္ဌိသည် အနုသ ယအားဖြင့် အမြဲတန်း ကိန်းနေတယ်၊ ဒီတော့ ပုထု ဇဉ်သန္တာန်မှာ ဒိဋ္ဌိမိုးသည် အမြဲတန်းရွာလျက်မနေ ပါလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ပုထုဇဉ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလဲ ရံခါ ကာယဒုစရိုက်ကိုပြုလိုက်၊ ရံခါ ဝစီဒုစရိုက်ကိုပြုလိုက်၊ ရံခါ မနောဒုစရိုက်ကိုပြုလိုက်နဲ့ ဖြစ်မနေပါလား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကိလေသဝဋ်ခေါ် ဒိဋ္ဌိမိုးက အမြဲရှာနေတော့ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဒုစရိုက်မျိုးစေ့တို့သည် မိုးမိ၍ မနေပါလား။

တပည့် မိုးမိနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မိုးမိတဲ့ဒုစရိုက်မျိုးစေ့ ကမ္မဝဋ်တို့သည် ဝိပါကဝဋ်တည်းဟူသော အပါယ်ခန္ဓာ အပင်တို့ကို ပေါက်ရောက်စေတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါသည် သူ၏လင်ကို၎င်း၊ သားသမီး၊ မြေး၊ မြစ်တို့ကို၎င်း၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို၎င်း ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းသည် လောဘအကုသိုလ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သူ၏မြေးကလေး သုမနသေသွားတော့ ငိုသိုမြည်တမ်းဒေါဟာ ဒေါမနသအကုသိုလ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဝိသာခါမှာ ဒိဋ္ဌိခေါ် နယ်ချဲ့သမား သေတဲ့အတွက် ၎င်းအကုသိုလ်များသည် အပါယ်လေးပါးကို ပစ်ချနိုင်ခဲ့လား။

တပည့် မချနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒိဋ္ဌိရှိပါက အနည်းငယ်သော အကုသိုလ်ကလေး
ပင် ဖြစ်ငြားသော်လဲ အပါယ်သို့ ချပုံကို ပြောအုံး
မယ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က အမျိုး
သားတယောက်သည် သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါယုံကြည်သဖြင့်
ရဟန်းပြုလျက် သီလတရား မသွိုးနှမ်းရအောင် စောင့်ရှောက် သ
တုံး၊ တနေ့သ၌ ထိုရဟန်းငယ်သည် မြစ်တွင်း၌ လှေဖြင့် ခရီး
ထွက်သွားရာ ကမ်းနံဘေးရှိ တခုသော ပိန်းမြက်ချို၌ အရွက်
တခုကို ဆွဲကိုင်ခြင်းကိုပြုသတုံး။ လှေသည် အဟုန်ဖြင့် သွားသော
ကြောင့် မြက်ရွက်သည် ပြတ်သွားရော့တုံး၊ ထိုအခါ ရဟန်းငယ်
သည် ဤအပြစ်ကား မကြီးကျယ်ပါဘူးဟု အောက်မေ့လျက်
ဒေသနာမကြားဘဲ နေမိသတုံး၊ ဒီလိုနဲ့ သာသနာတော်မှာ အနှစ်
နှစ်သောင်းတိုင်တိုင် သည်းစွာသော လုံ့လဖြင့် သမဏဓမ္မ-သ
ဘာဝလမ်း ရဟန်းတို့၏တရားကို ပွားများအားထုတ်ပါသော်လဲ
သေခါနီးကာလ သမယမှာ ပိန်းရွက်ဖြင့် လည်၌ရစ်သကဲ့သို့
ထင်မြင်လာ၍ ဒေသနာကြားလိုပါသော်လဲ ဒေသနာခံရဟန်း
မရှိသဖြင့် ငါ၏သီလသည် မစင်ကြယ်လေစွတကားလို့ ကုက္ကုစွ
တရားဖြစ်သောကြောင့် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ တခုသောသစ်
ပင်ကို ပြုပြင်မယွင်း လုံးချင်းသွင်းတဲ့ လှေစကျင်းပမာဏရှိတဲ့
နဂါးမင်းဖြစ်ရတယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။ (အကျယ်ကိုလိုမူ ခမ္မပဒမှာ
ကြည့်လေ)။

တပည့် မှန်ပါ ကြောက်စရာပါဘုရား။

ဆရာ ဒီ ရဟန်းကလေး ပြုသည့် ကုက္ကုစ္စသည် ဘာမျှ
မကြီးကျယ်သော်လည်း ပုထုဇဉ်ဘဝဖြစ်၍ ဒိဋ္ဌိမိုး မိ
သောကြောင့်မျိုးစေ့အောင်မြင်ကာ အပါယ်ဘုံမှာ
ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒါဒိဋ္ဌိက နယ်ချဲ့တာပေါ့မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အင်္ဂုလိမာလတို့၊ သန္တတိ အမတ်ကြီးတို့ ပြုတဲ့ကံ
သည် ထိုရဟန်းထက် မဆိုးပါလား။
တပည့် ဆိုးပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဆိုးသော်လည်း ဒိဋ္ဌိမိုး ခေါင်သောကြောင့် အပါယ်
ခန္ဓာအပင်ပေါက်ရဲ့လား။
တပည့် မပေါက်တော့ပါဘုရား။

ဆရာ အကုသိုလ်မျိုးစေ့တို့သည် ဒိဋ္ဌိမိုးမိမှ အပါယ်ခန္ဓာ
အပင်ပေါက်နိုင်ကြတယ်။ ဒီတော့ သတ္တဝါတွေကို
အောက်သံသရာမှ မလွတ်ရအောင် ချည်ထားတဲ့
ကြိုးနဲ့ မတူဘူးလား။
တပည့် တူပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လူဖြစ်သော်လည်း ငရဲသို့ ပြန်သွားရ၊ နတ်ဖြစ်သော်လည်း
ငရဲသို့ ပြန်သွားရ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်သော်လည်း ငရဲသို့ ပြန်
သွားရ၊ ဒီလိုဖြစ်နေရဒါ ဒိဋ္ဌိကြောင့်ပေါ့။ ဥပမာ
နှားများကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှံထားသလို မနေပါ
လား။

တပည့် နေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒါကြောင့်

ဥက္ခိတ္တာ ပုညတေဇေန၊ ကာမရူပဂတိံ ဂတာ။

ဘဝဂ္ဂန္တမ္ပိ သမ္ပတ္တာ၊ ပုန အာယန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။

ပုညတေဇေန-ကောင်းမှုရှိန်ဇော်အာနုဘော်သည်၊ဥက္ခိတ္တာ-
ပင့်ကော် မြှောက်တင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ကာမ ရူပဂတိံ- ကာမ
သုဂတိဘုံ ရူပဗြဟ္မာဘုံသို့၊ ဂတာ- ပြုခဲ့သော ကံအလျောက်
လာရောက်၍ နေကြကုန်သော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ၎င်း၊
ဘဝဂ္ဂန္တမ္ပိ-အထက်ဆုံးဘဝဂ်ဟု ဆိုအပ်သော ဘုံထွတ်ဘုံဖျားသို့၊
သမ္ပတ္တာ-ပြုခဲ့သောကံအလျောက် လာရောက်၍နေကြကုန်သော
ပုထုဇဉ်ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ၎င်း၊ ဒုဂ္ဂတိံ-အမြဲနေရာ တူလှစွာ
သည့် အပါယ်လေးရွာ ဟူသော ဒုဂ္ဂတိဘဝ ဘုံဌာနသို့၊ ပုန
အာယန္တိ-တဖန်တို့ ခေါက် အရှိန်ပျောက်က လာရောက်ကြရ
ပြန်လေကုန်၏။

တပည့် သာဓု သာဓု သာဓု။

ဆရာ ဒိဋ္ဌိလက်ရှိနဲ့ ဘယ်အကုသိုလ်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် မိုးမိပြီး
သားဖြစ်၍ ကမ္မဝဋ်ဖြစ်တော့ဒါဘဲ၊ ကမ္မဝဋ် ဖြစ်
ယင် အပါယ်လေးဘုံမှာ အပါယ်ခန္ဓာ တည်းဟူ
သော ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်မှာဘဲ၊ သို့အတွက် အောက်
အပါယ် သံသရာကို နယ်ချဲ့ဒါက ဒိဋ္ဌိလို့ မှတ်ကွဲ
မောင်စိန်ခဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ဒိဋ္ဌိစွဲပုံက ၂၀-ရှိတယ်၊ ခန္ဓာ ၁ ပါးမှာ စွဲပုံ
၄-မျိုး ရှိသဖြင့် ခန္ဓာ ၅-ပါးမှာ စွဲပုံ ၂၀-ဖြစ်

တယ်၊ ရူပက္ခန္ဓာမှာ စွဲပုံ လေးမျိုးကို ပြောမယ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါပြောတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ “ရူပံ အတ္တတော သမနုပဿတိ၊ ရူပံ-ရုပ်ကို၊ အတ္တ
တော-အတ္တအားဖြင့်၊ သမနုပဿတိ-ရှု၏” ရုပ်
သည်ပင် အတ္တတည်း၊ အတ္တလည်း ရုပ်ပင်တည်း၊
ရုပ်နဲ့အတ္တ နှစ်ခုမဟုတ် တခုထဲသာ ဖြစ်တယ်လို့ စွဲ
လမ်းတယ်၊ မီးလျှံနဲ့အဆင်းသည် နှစ်ခုမဟုတ်၊ တခု
ထဲသာ ဖြစ်သကဲ့သို့စွဲလို့ စွဲလမ်းခြင်းမျိုး ဖြစ်တယ်၊
အဲဒါကို ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိလို့ မှတ်ကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ တမျိုးက “ရူပဝန္တံဝါ အတ္တာနံ၊ ရူပဝန္တံ-
ရုပ်ရှိသော၊ အတ္တာနံ-အတ္တကို၊ သမနုပဿတိ-ရှု၏”
အရိပ်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကဲ့သို့ နာမ်တရားကို အတ္တလို့ယူ၍
ရုပ်တရားကား နာမ်၏ အရိပ်အရောင်ဘဲလို့ ယူ
ခြင်းကို ဆိုတယ်၊ အဲဒါက သဿတအစွဲလို့ မှတ်ကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ တမျိုးက “အတ္တနိဝါရူပံ၊ အတ္တနိ-အတ္တ၌၊
ရူပံ-ရုပ်တည်း” ပန်းမှာ အနံ့ရှိသကဲ့သို့ နာမ်တရား
သည် ပန်းနဲ့တူတယ်၊ အနံ့သည် ရုပ်နဲ့ တူတယ်လို့
ယူခြင်းကို ဆိုတယ်၊ ဒါလဲ သဿတ ဒိဋ္ဌိဘဲကဲ့
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ တမျိုးက “ရူပသ္မိံ ဝါ အတ္တာနံ၊ ရူပသ္မိံ ဝါ-
ရုပ်ဉ္စမူလည်း၊ အတ္တာနံ-အတ္တကို၊ သမနုပဿတိ-
ရူဇာ” ကြုတ်ထဲမှာ ပတ္တမြားရှိသကဲ့သို့ ရုပ်တည်းဟူ
သော ကြုတ်ထဲမှာ ပတ္တမြားနဲ့တူတဲ့ နာမ်ရှိတယ်
လို့ ယူခြင်းကို ဆိုတယ်၊ ဒီအစွဲဟာလဲ သဿတဒိဋ္ဌိဘဲ
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရူပက္ခန္ဓာမှာ စွဲပုံလေးမျိုးရှိသလို ဝေဒနာက္ခန္ဓာမှာ
လေးမျိုး၊ သညာက္ခန္ဓာမှာလေးမျိုး၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှာ
လေးမျိုး၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာမှာ လေးမျိုး ပေါင်း ၂၀-
ရှိတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်း ၂၀-တို့တွင် ခန္ဓာတပါး၌ ဥစ္ဆေဒစွဲပုံတမျိုးစီ
ပါသောကြောင့် ဥစ္ဆေဒပေါင်း ၅-ပါး၊ သဿတစွဲပုံ ၃-မျိုးစီ
ပါသောကြောင့် သဿတပေါင်း ၁၅-ပါး၊ ပေါင်း ၂၀-ဖြစ်
တယ်၊ ၎င်းဒိဋ္ဌိတို့သည် အရက်နဲ့တူတယ်၊ ဘယ်လိုတူသလဲလို့
ဆိုတော့ အရက်မူးယင် ဘယ်မကောင်းမှုကိုမဆို ပြုရဲသလို ဒိဋ္ဌိ
ရှိတဲ့သူသည်လဲ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပဉ္စာနန္တရိယကံငါးပါး
ကိုပင် ပြုရဲသောကြောင့် အရက်နဲ့တူတယ်၊ သို့အတွက် ဒိဋ္ဌာ
သဝလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ရေလှိုင်းတံပိုးသည် သတ္တဝါတို့ကို မိမိ
အောက်သို့ ရောက်အောင် နှစ်မြှုပ်သကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိ
သည်လည်း သတ္တဝါတို့ကို အပါယ်လေးရှာ တည်း

ဟူသော အောက်နရက်မှာ မြုပ်တတ်သောကြောင့်
သူ့ကို ဒိဋ္ဌောသလို့ ခေါ်ပြန်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ လွဲထမ်းပိုးမှာ ယှဉ်က ထားတဲ့ နွားသည်
လှဲပေါ်ရှိ ဝန်အပေါင်းကို ရုန်းခြင်းဖြင့် ပင်ပန်း
သလို ဒိဋ္ဌိရှိတဲ့ သူသည်လည်း အပါယ် လေးပါး
တည်းဟူသော လှဲ၌ ယှဉ်က နေရသဖြင့် ပင်ပန်း
ရကား ဒိဋ္ဌိယောဂလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ သစ်ငုတ်မှာ ဖွဲ့ချည်ထားတဲ့ နွားသည် ၎င်း
သစ်ငုတ်အနားမှ မခွါနိုင်ဘဲ သွားလိုရာ မသွားနိုင်
သကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိရှိတဲ့သူသည်လည်း အပါယ်လေးပါး
တည်းဟူသော သစ်ငုတ်နှင့်မကင်းနိုင်ဘဲ သွားလိုရာ
နိဗ္ဗာန်သို့ မသွားနိုင်သောကြောင့်ဂန္ထလို့ ခေါ်တယ်
မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ မြွေအဘမ်းခံရသော ဘားသည် မရုန်းနိုင်ဘိသကဲ့သို့
ဒိဋ္ဌိသည်လည်း အဖြေရ ခက် ခဲ လှ သောကြောင့်
ဒိဋ္ဌုပါဒါန်လို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ကျွန်းစေ့ အတွင်းရှိ အပင်ပေါက်မည့် သ
ဘောသည် ဘယ်လိုပင် တောမီးလောင်ငြားသော်
လဲ မခန်းခြောက်ဘဲ အပင် ပေါက်စေ နိုင်သကဲ့သို့

ဒိဋ္ဌိသည်လည်း သတ္တဝါတွေ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပင် သေ
သော်လ် ခန်းခြောက်ခြင်းမရှိ၊ အမြဲကိန်းနေသော
ကြောင့် ဒိဋ္ဌာနုသယလို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ကြိုးသည်နှားကိုတိုင်နားမှမခွါနိုင်အောင်
ချည်ထားနိုင်သကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိသည်လည်း သတ္တဝါတို့
ကို ဝဋ်သုံးပါးမှ မလွတ်ရအောင် ချည်ထားသော
ကြောင့် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်လို့ ခေါ်တယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ပြီးတော့ ၎င်းဒိဋ္ဌိသည် စိတ်ကို ညစ်နွမ်း စေတတ်
သောကြောင့် ဒိဋ္ဌိကိလေသာလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလို
သတ္တိ အမျိုးမျိုးကြောင့် နံမည်အမျိုးမျိုး ရတယ်
မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၂၀-သည် လိုရင်းကိုချုပ်လိုက်
ယင် မရှိဒါကို အရှိထင်မှု၊ မဟုတ်တာကို အဟုတ်ထင်မှုပါဘဲ၊
မရှိဒါကို အရှိထင်မှုက ရုပ် နာမ် ခန္ဓာအပြင် အသက် လိပ်ပြာ
သည် မရှိချေ၊ မရှိပါဘဲ ရှိတယ်လို့ ထင်နေခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်
တာဘဲ၊ ရှိတယ်လို့ ထင်တဲ့ အတွက် မသာချတဲ့အခါ ပုဝါ
ကလေးနဲ့ သဲပြီး လိပ်ပြာယူခဲ့ကြရတယ်၊ ၎င်းပုဝါကို အဈေ
အိမ်ဦးမှာ ထားကြရတယ်၊ ၎င်းလိပ်ပြာသည် အိမ်မှာ ၇-ရက်
နေပြီးမှ သွားလိုရာသို့ သွားတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ သို့အတွက်
၇-ရက်ကြာမှ ရက်လည် ဆွမ်းကျွေး ကြတယ်၊ တရုပ်တို့က

တော့ ကြက်ကလေးကိုမသာချုတ်အခါ ခေါင်းပေါ်မှာတင်ပြီး ယူခဲ့ကြတယ်။ သင်းချိုင်းကျမှလွတ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က အသက် လိပ်ပြာသည် ကြက်ကလေးကိုစီးပြီး ရွာကိုပြန်ခဲ့အောင်လို့ ဖြစ်တယ်။ ပုထုဇဉ်မှန်ယင် ၎င်း အသက် လိပ်ပြာစွဲ ရှိဒါချည်းဘဲ။ တမျိုးစီ စွဲကြဒါဘဲ ရှိတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီနေရာမှာ ပုံကလေးပြောအုံးမယ်.... ရွေးတုန်းက မိန်းမနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ တယောက်က ရွှေရောင်းတယ်။ တယောက်က စားကုန် သောက်ကုန် ရောင်းသတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူ့ကုန်ငါဝယ် ငါ့ကုန်သူဝယ်ပြုကြသတဲ့။ ရွှေသယ်ကလဲ ရောင်းတဲ့အခါ ဆီမစိမ်တဲ့ရွေးနဲ့ချိန်၍ ရောင်းတယ်။ ဝယ်တဲ့အခါ ကျတော့ ဆီမစိမ်တဲ့ရွေးနဲ့ ချိန်ပြီး ဝယ်သတဲ့။ ဈေးသယ်ကလဲ ရောင်းတဲ့အခါ အလေးမီးဖုတ်နဲ့ ရောင်းပြီး ဝယ်တဲ့အခါ မီးမဖုတ်တဲ့အလေးနဲ့ချိန်ပြီး ဝယ်တယ်ဆိုဘဲ။ အဲဒီတော့ ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ သူ့အလိမ် ငါခံရ၊ ငါ့အလိမ် သူခံရ ဖြစ်နေကြသတဲ့။ ဒါနဲ့အတွင်းက မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့။ တခုသော နေရာသိ တာကူး ကဆုန် ကျတော့ ရွှေကုန်သယ် အိမ်ကို မီးလောင်ပါရောတဲ့။ ဒီတော့ ဈေးသည်က “ရွေးကိုဆီမစိမ်တထိန် ထိန်ဟဲ့” လို့အော်ကျယ်အော်ကျယ်ဆိုသတဲ့။ တော်တော်ကလေး ကြာတော့ မီးက ဈေးသည်အိမ်ကိုပါ ကူးစက်ပြီးလောင်ပါရောတဲ့။ ဒီတော့ ရွှေသယ်က “သူလိမ်ငါလိမ် ထိန်လို့ဝင်းစ” လို့လက်စားခြေတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုဘဲ ပုထုဇဉ်မှန်ယင် သူကတမျိုးမှား၊ ငါကတမျိုးမှား တမှားထဲ မှားနေကြဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့သည် အသက်လိပ်ပြာ မဟုတ်ပါဘဲ
ဟုတ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သို့အတွက် သက္ကာယ
ဒိဋ္ဌိ ၂၀-ဖြစ်လာတယ်။ အကျယ် ပွားလိုက်တော့
ဒိဋ္ဌိပေါင်း ၆၂-ပါးဖြစ်တယ်။ ၎င်း ၆၂-ပါးသော
ဒိဋ္ဌိတို့သည်ကား မြူးကြီးနဲ့ တူတယ်။ သတ္တဝါတို့
သည် မြူးတွင်းရှိ ငါးတွေနဲ့ တူကြတယ်။ အပါယ်
လေးပါးက တံငါသည်ကြီးနဲ့ တူတယ် မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ လမ်းမှားကို မစွန့်ဘဲမော်တော်ကားနဲ့ ဘဲသွားသွား
သဘောနဲ့ဘဲ သွားသွား လှဲနဲ့ဘဲ သွားသွား အလို
ရှိတဲ့ မြို့ကို ရောက်ပါ့မလား။

တပည့် မရောက်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အေးဒီလိုပေါ့၊ အသက် လိပ်ပြာစွဲကို မစွန့်နိုင်သမျှ
ကာလပတ်လုံး အလှူ ပေးချင်သလိုပေး၊ သီလစောင့်
ချင်သလိုစောင့်၊ သမာဓိကိုပွားချင်သလိုပွား နိဗ္ဗာန်
ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မရောက်ဘူးလို့ မှတ်ကွဲ့၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိမိုးမိနေတဲ့ ဒါန သီလ
သမထတို့သည် ကာမ သုဂတိဘုံ၊ ရူပဘုံ သို့သာ
ရောက်စေနိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကိုမရောက်စေနိုင်ဘူး။ ဒိဋ္ဌိ
ကိလေသ ဝဋ်ကြောင့် ဒါန သီလ သမထ တို့သည်
ကမ္မဝဋ်ဖြစ်ကြရတယ်။ ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်
ဖြစ်ကြရတယ်။ ဝိပါကဝဋ်ကြောင့် ကိလေသ ဝဋ်
တဖန် ပြန်ဖြစ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီလို ဝဋ် သုံးပါးက

မထွက်ရသဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ပြော
ဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဒိဋ္ဌိနယ်ချဲ့ပုံ ပြီး၏။

ဆရာ တဏှာက သံသရာချဲ့ပုံကို ပြောကြအုံးစို့။ တဏှာ
ဆိုဒါ ကာမုပါဒါန်ကိုခေါ်တယ် “ဥပါဒါနပစ္စယဘဝေါ”လို့
ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဘဝဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ပုံက
တော့ လူတယောက်သည် နတ်အဖြစ်ကို တဏှာဖြင့် တမ်းတ၍
ဒါန သီလကိုပြုတယ်၊ ထိုသူသည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ၎င်း
ကံကြောင့် နတ်ဖြစ်ရတယ်၊ သံသရာမှမထွက်ဘူး၊ ဗြဟ္မာဘဝကို
တဏှာဖြင့် တမ်းတပြီး စျာန်ပွားလိုက်တယ်၊ သေသည်၏အခြား
မဲ့၌ ၎င်းကံကြောင့် ဗြဟ္မာဖြစ်ရတယ်၊ သံသရာမှ မထွက်ချေ၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါန သီလ သမထမျိုးစေ့ကို တဏှာ
မိုးမိသဖြင့် နတ်ခန္ဓာ ဗြဟ္မာခန္ဓာ အပင်ပေါက်ကုန်တဲ့ အတွက်
နိဗ္ဗာန်ကို မရဒါကဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက အထက်သံသရာကိုချဲ့ဒါ၊ အောက်
သံသရာကိုချဲ့ပုံကိုလဲ ပြောအုံးမယ် ဇွေကိုလိုချင်တဲ့
တဏှာကြောင့် သူတပါးအသက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး
ရောင်းစားကြတော့ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ၎င်း
အကုသိုလ် ကံကြောင့် အပါယ် ကျရတယ် မဟုတ်
လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သူတပါးဥစ္စာကို လိုချင်တဲ့ တဏှာကြောင့် အဒိန္နာဒါန်ကိုပြုကြတယ်၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗတဏှာကြောင့် ကာမေသုကျူးလွန်ကြတယ်၊ သူတပါးပစ္စည်းကို လိုချင်၍ မုသားပြောကာ လိမ်ကြတယ်၊ ပိသုဏဝါစာကို ပြောကြတယ်၊ ၎င်း ကံတွေကြောင့် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ အပါယ်ကိုကျရပြန်တယ်၊ အဲဒီလို အပါယ်သို့ ကျရဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒုစရိုက်တို့ကို ကျူးလွန်၍ဖြစ်တယ်၊ ဒုစရိုက်တို့ကိုဘာကြောင့် ကျူးလွန်ကြသလဲ၊ တဏှာအကြောင်းခံ၍ ကျူးလွန်ကြတယ်၊ အရင်းကို စစ်ယင် အမြစ်မြေက ဆိုဒါလို အပါယ်သို့ ကျရဒါ အရင်းကိုစစ်ယင် တဏှာဘဲမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်ဝယ် တခုသော ရွာ၌ ရဟန်း ၂-ပါးတို့သည် အညီအညွတ် နေကြတယ်တဲ့၊ တပါးက ဝါတော် ၆၀-ရ၍ တပါးက ဝါတော် ၅၉-ဝါရသတဲ့၊ ဝါငယ်တဲ့ မထေရ်က ဝါကြီးတဲ့ မထေရ်ကို သာမဏေကဲ့သို့ အလုံးစုံသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုသတဲ့၊ တမိဝမ်းတွင်းအောင်းတဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ကြတယ်တဲ့၊ တနေ့သောအခါ ထိုမထေရ် ၂-ပါးနေရာသို့ တရားဟော တတ်တဲ့ ရဟန်းတပါး ရောက်လာသတဲ့၊ ထိုနေ့ကလဲ တရားနာတဲ့ နေ့ဖြစ်၍ မထေရ် ၂-ပါးက ဓမ္မကထိကရဟန်းကို ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြု၍ တရားဟောရန် တိုက်တွန်းကြတယ်တဲ့၊ ဓမ္မကထိကရဟန်းကလဲ တိုက်တွန်းတဲ့အတိုင်း ဟောပြောရာ သဘောကျပြီး မိုးသောက်တဲ့အခါ ဓမ္မကထိကရဟန်းကိုခေါ်ပြီး အဦးဖြစ်တဲ့ရွာသို့

ဆွမ်းအလို့ငှါဝင်၍ ထိုရွာ၌ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးလေလျှင် “ငါ့ရှင် မနေ့က ဟောတဲ့နေရာမှ သာလျှင် အနည်းငယ်သော တရားကိုဟောကြားပါ” လို့တိုက်တွန်းပြန်သဖြင့်ဟောပြန်တယ်။ လူတို့ကလဲ တရားကိုနာရ၍ နက်ဖြန်အလို့ငှါ ပင့်ကြပြန်တယ်။ ဤနည်းဖြင့် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင် ဆွမ်းခံရွာတို့၌ ၂-ရက် ၃-ရက်တို့ပတ်လုံး ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းကိုခေါ်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ကြတယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် နှစ်ပါးကုန်သော ကျောင်း နေ ရဟန်းတို့၏ နူးညံ့တဲ့အဖြစ်ကိုသိ၍ အကြံဖြစ် သတဲ့။ ဘယ်လိုအကြံဖြစ်သလဲဆိုတော့ “ငါသည် ဤ နှစ်ပါးသော မထေရ်တို့ကို ကုန်းတိုက်ကာ ထွက် သွားစေ၍ ဤကျောင်း၌နေယင် ကောင်းမှာဘဲ” လို့ ကြံစည်တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ယုတ်မာသလဲ မောင် စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါ ယုတ်မာပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့အကြံ ဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ ကျောင်းကို မက်မောတဲ့ တဏှာ ကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုကြံပြီးသော် ထိုဓမ္မကထိကသည် ညနေချမ်း အခါ မထေရ်ကြီးထံသွား၍ ရဟန်းတို့ထသွားတဲ့အခါ ဆုတ်နှစ် ငြိန်လာပြီးလျှင်မထေရ်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်ဘုရားအနည်း

ငယ် လျှောက်ထားဘယ် ရှိပါတယ်” လို့ လျှောက်ထားတဲ့အခါ မထေရ်ကြီးက “ငါ့ရှင်လျှောက်ပါ” လို့ ခွင့်ပေးတယ်တဲ့။ ထိုအခါ ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် အနည်းငယ် ကြံစည်တွေးတော၍ “အရှင်ဘုရား စကားမည်သည် အလွန်များသော အပြစ်ရှိပါ၏” ဟု လျှောက်ပြီးလျှင် မပြောတော့ဘဲ ထပြန်သွားသတဲ့။ လျှောက်ထားစရာ ရှိသော်လဲ မလျှောက်လိုတဲ့ဟန် ပြုဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ နောက်တနေ့ကျတော့ မထေရ်ငယ်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဤနည်းအတိုင်းဘဲ ပြုပြန်တယ်တဲ့။ ဤနည်းအတိုင်း ၂-ရက် ၃-ရက်တို့ပတ်လုံး ပြုလုပ်၍ ၃-ရက်မြောက်လတ်သော် မထေရ် ၂-ပါးမှာ အနည်းငယ်စီ စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်လာကြသတဲ့။ ထိုအခါ ဓမ္မကထိက ရဟန်းက မထေရ်ကြီးထံ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်ဘုရား.... အနည်းငယ် လျှောက်ထားစရာ ရှိသော်လဲ မလျှောက်ရဲပါ” လို့ လျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ မထေရ်ကြီးက “ပြောသာ ပြောပါ” လို့ အတင်းအကျပ် ခိုင်းသဖြင့် “အရှင်ဘုရား မထေရ်ငယ်သည် အရှင်ဘုရားတို့နှင့်တကွ သုံးဆောင်ခြင်း ပြုပါ၏လော” ဟုလျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ မထေရ်ကြီးက “သုံး ဆောင် ပါ တယ်။ ငါတို့ ၂-ယောက်သည် ညီအစ်ကို အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခြင်း ရှိပါတယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဓမ္မကထိက ရဟန်းက “အရှင်ဘုရား မထေရ်ငယ်သည် တပည့်တော်အား ဤသို့ပြောပါသည်။ သူတော်ကောင်း အသင်သည် အမျိုးကောင်းသားတည်း။ ဤမထေရ်ကြီးနှင့် ပေါင်းသင်းသည်ရှိသော် စုံစမ်း၍ ပေါင်းဖော်လော့ ဟုပြောပါသည်” ဟု

လျှောက်ထားတဲ့အခါ မထေရ်ကြီးသည် အမျက်ထွက်၍ ဒုတ်ဖြင့်ခတ်မိသော အိုးကဲ့သို့ စိတ်ဝမ်းကွဲသွားတယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား ဝမ်းနဲ့စရာပါဘဲ။

ဆရာ မထေရ်ငယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ဒီနည်းအတိုင်းပြောပြန်ရာ မထေရ်ငယ်လည်း အမျက်ထွက်၍ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားသွားသတဲ့။ အဲဒီလို စိတ်ဝမ်းကွဲပြားကြသဖြင့် မထေရ်ကြီးက အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်သွား၍ မထေရ်ငယ်က အနောက်တံခါးဖြင့်ထွက်သွားတယ်တဲ့။ မထေရ် ၂-ပါး မရှိတော့ ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အကြံအောင်၍ စိတ်ကျေနပ်ကာ ကျောင်းမှာပိုင်ပိုင်ကြီး နေထိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ အနှစ် ၁၀၀- ရှိလှသော်လည်း မထေရ် ၂-ပါးတို့သည် တခုသော ကျောင်းမှာ ဆုံမိကြပြန်သဖြင့် တယောက်နှင့်တယောက် နောက်ကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောကြရာ ဓမ္မကထိက ရဟန်း ကုန်းတိုက်မှန်းကို ထိုအခါမှသိ၍ ၎င်းဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ထိုကျောင်းမှ မောင်းထုတ်ကြပြီး မူလကျောင်းမှာဘဲ ရှေးကလို နေကြပြန်တယ်တဲ့။ ဓမ္မကထိက ရဟန်းလဲ တခြားသို့ထွက်သွား၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို မရဘဲသေ၍ ကဿပဘုရားနဲ့ဂေါတမဘုရား ၂-ဆူတို့၏အကြား ကာလပတ်လုံး အဝီစိမှာ ခံရပြီး ငါဘို့ဘုရားပွင့်လာတဲ့အခါ အဝီစိမှာ ကျွတ်၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ ဝက်ပြိတ္တာကြီး ဖြစ်ရသတဲ့။ (အကျယ်ကိုလိုမူ ဓမ္မပဒမှာကြည့်ပါ) ဤကဲ့သို့ အပါယ်ကို ကျရဒါဘာကြောင့်လဲ၊ ကျောင်းကို မက်တဲ့ တဏှာကို အကြောင်းခံပြီး ပိသုဏ္ဍဝါစာကံကို ကျူးလွန်မိ၍ ဖြစ်ရဒါမဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါက တဏှာကို အကြောင်းခံပြီး ပိသုဏဝါစာ ကံကို ကျူးလွန်၍ ဖြစ်ရဒါ၊ ဒုစရိုက်ကို မကျူးလွန်ဘဲ တဏှာ သက်သက်နဲ့ အပါယ်မှာ ဖြစ်ရဒါ ရှိသေးတယ် မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါပြောပါအုံးဘုရား။

ဆရာ ရှေးတုန်းက လင်ကတောင်သူဖြစ်၍ တောသို့သွား ကာ အလုပ်ကို ပြုလုပ်နေခိုက် မယားက အိမ်မှာ လင်ငယ်နေ ထယ်တဲ့၊ အတော်ကြာ၍ ၎င်းအမှုထင်ရှားမှာစိုးတဲ့အတွက် လင် ငယ်ကို အကြံပေးသတဲ့၊ “မောင်....မင်းနဲ့ငါ ဒီလိုချည်းနေကြ ယင် လင်ကြီးသိလိမ့်မယ်၊ သို့အတွက် လင်ကြီးပြန်လာယင် ငါ ခေါင်းလျှော်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ရေချိုးဆိပ်ကစောင့်ပြီးသာ သတ် ပေတော့” လို့ပြောတယ်တဲ့၊ လင်ငယ်ကလဲမိန်းမပြောတဲ့အတိုင်း ထက်လှစွာသော ဒါးကိုယူ၍ ရေဆိပ်သို့သွားကာ ပုန်းနေကယ် တဲ့၊ ဒါနဲ့ များမကြာမီ လင်ကြီးသည်တောမှပြန်လာရာ မယား က လောကုတ်ပျူငှါလုပ်၍ ခေါင်းလျှော်ခိုင်းသဖြင့် ခေါင်း လျှော်အိုးကိုဆွဲ၍ ရေချိုးဆိပ်ကိုသွားရာ လင်ငယ်သတ်၍ သေ တယ်တဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ သေခါနီးမှာ မယားကိုစွဲပြီးသေသဖြင့် အိမ်မှာ မြေ ကြီးဖြစ်၍ မယားထံ ချစ်ဇောနဲ့ လာပြန်ရာ လင်မယား ၂- ယောက်ဝိုင်းပြီး ရိုက်ကြသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် သေပြီး တဖန် ၎င်းအိမ်မှာပင် ခွေးကြီးဖြစ်ရပြန်တယ်၊ ၎င်းခွေးသည် ထိုခိုင်းမ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့် ရွာသားတို့က ခွေးမုဆိုးလို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ မိန်းမက ရှက်ပြီး ခွေးကို

ရေကန်နားသို့ခေါ်ပြီး လယ်ပင်းမှာ အိုးဆွဲလျက် ရေကန်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ရေနှစ်၍ တတိယအကြိမ် သေရပြန်တယ်။ ထိုနောက် ဒီအိမ်မှာပင်နှားကြီးဖြစ်၍ မိန်းမနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပြန်ရာ နှားသတ်သမားသို့ ရောင်းလိုက်သဖြင့် စတုတ္ထအကြိမ် သေရပြန်တယ်။ အဲဒီလိုတိရစ္ဆာန်သုံးဘဝဖြစ်ရဒါ ဘာကြောင့်လဲ တဏှာကြောင့်မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ငရဲကိုစွဲပြီး သေတဲ့လူတော့ ရှိမယ် မထင်ဘူးလို့ ပြောမယ်ဆိုယင် ပြောစရာရှိပါတယ်။ ရှိမယ်လို့ မထင်ပေမဲ့ ရှိဒါတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲကျမယ် သူသည် သေခါနီးအခါမှာ ငရဲနိမိတ်ထင်လာတယ်။ အဲဒီလိုထင်တဲ့အခါ ၎င်းငရဲဘုံကြီးကိုပင် မိမိ၏နေရာအဖြစ်ဖြင့်ထင်မြင်ပြီး စွဲလမ်းဒါတဲ့ စွဲလမ်းတဲ့အခါမှာ စုတိစိတ်ကျပြီး ငရဲမှာဖြစ်ရတယ်။ သင် ခုန်းစက်ငရဲကို နတ်ပန်းထင်ပြီးတောင်းတဲ့ မိတ္တဝိဒ္ဓကဝတ္ထုကို ကြည့်ပါလား။ အကုသိုလ်၏အစွမ်းကြောင့် မကောင်းဒါကို အကောင်းထင်ရတယ်။ ထင်တဲ့အခါ စွဲလမ်းဒါတဲ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ယခုပြောခဲ့ဒါက ပုထုဇဉ်သန္တာန်မှာရှိတဲ့ တဏှာက နယ်ချဲ့ပုံဖြစ်တယ်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့သည် ဘဝပြတ် မသွားဘဲ နောက်ထပ် ဘဝအသစ် ဖြစ်ရဒါ တဏှာကြောင့် ဘဲ။ ကာမတဏှာသည် အနုသယအားဖြင့် ရှိနေတော့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့ ပြုလုပ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ မျိုးစေတို့ကို တဏှာမိုးမိစေတယ်။ တဏှာမိုးမိတဲ့အတွက် ကာမကုသိုလ်တို့

သည် ကာမဘုံမှာ ဘဝခန္ဓာအပင်တွေကို ပေါက်စေပြန်တယ်။
ဘဝခန္ဓာ အပင်ပေါက်တယ်ဆိုယင် ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏ
ဒုက္ခ၊ ပိယေဟိဝိပ္ပယောဂဒုက္ခ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂ ဒုက္ခ
တည်းဟူသော အကိုင်းအခက်၊ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမ
နဿ ဥပါယာသတည်းဟူသော အရှက်တို့သည် ဝေနေအောင်
ဖြာထွက်လာဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ဒါကြောင့် မြတ်ဘုရားက ဒီလို ဟောတော်မူပြန်
တယ်....

တဏှာယ ဇာယတိ သောကော၊ တဏှာယ ဇာယတိ ဘယံ။
တဏှာယ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။

တဏှာယ- ငါးဝအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခုံမင်တွယ်တာ ထို
တဏှာကြောင့်၊ သောကော-စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းသည်၊
ဇာယတိ-မလွဲရှောင်သာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာရလေ၏၊ တဏှာယ-
ငါးဝအာရုံကာမဂုဏ်ကိုခုံမင်တွယ်တာ ထိုတဏှာကြောင့်၊ ဘယံ-
ကြောက်စရာအဖုံဖုံ ဘေးမျိုးစုံသည်၊ ဇာယတိ-မလွဲရှောင်သာ
ဖြစ်ပေါ်၍လာရလေ၏၊ တဏှာယ-ချစ်ခင်တွယ်တာ ထိုတဏှာ
မှ၊ ဝိပ္ပမုတ္တဿ-ကင်းလွတ်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား၊ သော
ကော-စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းသည်၎င်း၊ ဘယံ-ကြောက်
စရာအဖုံဖုံ ဘေးမျိုးစုံသည်၎င်း၊ ကုတော-ဘယ်ခါကာလ သမ
ယမှ၊ နတ္ထိ-မချုပ်သေ မဖြစ်နိုင်လေတော့သည်တကား။

တပည့် သာဓု သာဓု သာဓု။

ဆရာ အဲဒီလို တဏှာတည်းဟူသော ကိလေသ ဝဋ်ကြောင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့သည် ကမ္မဝဋ် ဖြစ်သွားရတယ်။ ၎င်းကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဘဝခန္ဓာ တည်းဟူသော ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်ရတယ်။-၎င်းဝိပါကဝဋ်ကြောင့် တဖန် ကိလေသဝဋ်ဖြစ်၍ အဆုံးမရှိဘဲ လှည်းဘီးလည်သလို ဖြစ်နေကြရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

တဏှာ နယ်ချဲ့ပုံ ပြီး၏။

ဆရာ မာန နယ်ချဲ့ပုံက ဒီလိုကွဲ့- မာနရှိယင် သူတော် ကောင်းထံ မချဉ်းကပ်လိုဘူး၊ မချဉ်းကပ်ယင် သပ္ပုရိသသံသေဝ မဖြစ်ဘူး၊ သပ္ပုရိသသံသေဝ မရှိယင် သဒ္ဓမ္မဿဝနမဖြစ်ဘူး၊ သဒ္ဓမ္မဿဝန မရှိယင် ယောနိသော မနသိကာရ မဖြစ်ဘူး၊ ယောနိသောမနသိကာရ မရှိယင် ခမ္မာနုခမ္မပဋိပတ် မဖြစ်ဘူး။ ၎င်းအင်္ဂါလေးပါး မရှိယင် မဂ်ကို မရနိုင်ဘူး၊ မဂ်ကိုမရယင် သံသရာက မထွက်နိုင်သဖြင့် တဝဲလယ်လယ် နေရဒါ မာန ကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလဘန်တို့သည် ကြီးကျယ်တဲ့ လူ့စည်းစိမ်ကို ပစ်ပြီး မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာရန် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ သိဉ္ဇည်းဆရာသံမှာ တပည့်

ခံကြတယ်။ စပါးမရှိသူထံ ချဉ်းကပ်သော်လဲ စပါးမရနိုင်သလို သိဉ္ဇည်းကြီး ကိုယ်တိုင်မှ နိဗ္ဗာန်ကို မသိတော့ ဘယ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ဒါနဲ့ တဦးက တရားရယင် တဦးကို ပြောစတမ်းလို့ ကတိကဝတ်ထားပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုသိသူ ဘယ်မှာ ရှိသလဲလို့ စုံစမ်းပြီး သွားလာ လှည့်ပတ်ကာ နေကြတယ်တဲ့။ နောက်များမကြာမီ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အဿဇီမထေရ်နှင့် ဇွဲပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုရလာသဖြင့် ကတိက ဝတ်အတိုင်း ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ပြောပြန်တယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်လဲ နိဗ္ဗာန်ကို ရသွားပြန်တယ်။ သောတာပန် တည်ပြီးသူသည် မိစ္ဆာအယူရှိသူကို အဘယ်မှာလျှင် ဆရာတင်တော့မှာလဲ မတင်လိုတော့ဘူး။ သို့အတွက် ၂-ဦးသားတို့ မြတ်စွာဘုရားထံသွားဘို့ ပြင်ကြပြီးလျှင် ဆရာဖြစ်တဲ့ သိဉ္ဇည်းကို ခေါ်ကြတယ်။ “ဆရာ ယခု ဘုရားပွင့်ပြီ မအိုရာ မနာရာ မသေရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ပြီ။ ဒါကြောင့် ရှင်ဂေါတမထံသွားကြစို့”လို့ ပြောကြတော့ ၊ သိဉ္ဇည်းက “အို....တပည့်တို့ အိုးကြီး လုပ်ပြီးသူသည် သူတပါးထံတွင် အိုးငယ်မလုပ်လိုတော့ဘူး”လို့ ပြောတယ်။ ဆရာလုပ်ပြီးမှ သူတပါးအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆိုဒါပေါ့။ ဒီတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက “ဆရာ ဒီလိုစိတ်ကို မထားပါနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရဘို့သာ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဂုဏ်ကြီးဒါ ဂုဏ်ငယ်တာတွေကို ပေးနေ မထားပါနဲ့”လို့ ပြောသော်လဲ “အို....တပည့်တို့ လောကမှာ လူမှိုက်ကများတယ်။ ပညာရှိက နဲ့တယ်။ လူမှိုက်က ငါ့ထံလာလိမ့်မယ်။ ပညာရှိက ဂေါတမဆံ့ သွားလိမ့်မယ်။ သို့ဖြစ်၍ ငါကား ပရိသတ် နဲ့မယ်မဟုတ်”လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါ မာန မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုခေါ်မရတော့ သူတို့ ၂-ပါးဦးစီးပြီး သူတို့၏ တပည့်တွေကိုပါ ခေါ်ပြီးမြတ်စွာဘုရားထံသွားကြ တယ်။ သိဉ္ဇည်းလဲ မစွေရကြောင့် သွေးအန်တယ်၊ နောက်သေပြီးငရဲကျတယ်။ ယခုထိမလွတ်သေးချေ။ (အကျယ်သိလိုမှု ဓမ္မပဒမှာ ကြည့်လေ) အဲဒီလို သံသရာထဲမှာ ကြာရဒါ မာနကြောင့် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဘုရားအလောင်းသည် ဇောတိပါလပုဏ္ဏားဘဝက ကဿပဘုရားသည် ဒုက္ကရစရိယာကို ခြောက်ရက် ကျင့်၍ ဘုရားဖြစ်တယ်ဆိုဒါကိုကြားဒါနဲ့ ငါဘုရား ဖြစ်တဲ့အခါ ခြောက်နှစ်ကျင့်ပြလိုက်မယ်၊ ဒီခြောက် ရက်ကလေးနဲ့ ဘာအသုံးကျမှာလဲလို့ မာနထောင် လွှားကာ ပြောဆိုမိသဖြင့် ဘုရားဖြစ်မည့် ဘဝမှာ အလွယ်နဲ့ မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်ဘဲ ခြောက်နှစ်တို့ပတ် လုံး ပင်ပန်းစွာ ကျင့်နေ ရဒါလဲ မာနကြောင့်ဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ အဲဒါကပုထုဇဉ်မာနသည်သံသရာကိုတိုးချဲ့ပုံဖြစ်တယ် အနာဂါမ်သည်သေယင်ဗြဟ္မာဖြစ်ရဒါဘာကြောင့် လဲ၊ မာနကို မပယ်ရသေးလို့ဖြစ်ရဒါပေါ့။ မာနသည် အနုသယ အားဖြင့် အနာဂါမ်၏ သန္တာန်မှာရှိနေ လေတော့ အနာဂါမ် ရတဲ့စျာန်ကုသိုလ်သည် မာန မိုးမိပြီး ဗြဟ္မာခန္ဓာ ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီလို နိဗ္ဗာန်ကို

ဒေါက်ရှောက်မသွားနိုင်ဘဲ ဗြဟ္မာဘုံမှာ တဝဲ လယ်
လယ် ဖြစ်နေရဒါ မာနကြီး ရှိလို့မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိသည်ကြီးနဲ့တူတယ်။ သတ္တဝါ
တွေက နွားနဲ့ တူတယ်။ သုံးဆွဲတဘုံက မြက်ခင်း
နှင့် တူတယ်။ နိဗ္ဗာန်က လူတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့
သစ်ပင်တွေနဲ့ တူတယ်။ နွားသည် လုံ့ထားတဲ့ကြိုးကို
ပြတ်အောင် မရုန်းနိုင်ယင် လူတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့
စားကောင်းသောက်ဘွယ် အပင်ကိုစားရပါမလား။

တပည့် မစားရပါဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒီလိုပေါ့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တည်းဟူ
သောကြိုးကို ပြတ်အောင်မရုန်းနိုင်တဲ့သူလဲ နိဗ္ဗာန်
၏ အရသာကို မရပေဘူးပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ မိမိကို လုံ့ ထားတဲ့ကြိုးကို ပြတ်အောင်ရုန်းနိုင်တဲ့နွား
သည် စားကောင်းသောက်ဘွယ် အပင်ကို စားရ
ခြင်း၊ သွားလို့ရာသို့ သွားနိုင်ခြင်း ဆိုတဲ့ ချမ်းသာ
သုခကို မရပါလား။

တပည့် ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေး....ဒီလိုပေါ့။ ၎င်း တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ ကြိုးကို
ပြတ်အောင် ရုန်းနိုင်တဲ့ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်
မရောက်ချင်တဲ့အပါယ်သို့ မရောက်ရဘဲ ချမ်းသာ
ခြင်း၊ မိမိကြိုက်ရာဘုံတွင် ချမ်းသာစွာ နေနိုင်သည့်

အပြင် နိဗ္ဗာန်၏ အရသာကို ခံစားနိုင်ခြင်းဟု ဆို
အပ်သော ချမ်းသာမှုကို ရတယ်မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ၎င်းကြိုးသည် မမြင်ရအောင် သေးပေမဲ့ အင်မတန်
ခိုင်တယ်၊ ခိုင်ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို
ဟောတော်မူတယ်။

ဗန္ဓနာဂါရကာမမှီ၊ သံယောဇနေန ရဇ္ဈယာ။

ဂီဝါယ ဗန္ဓိတာ သတ္တာ၊ နသက္ကောန္တိ စလေတဝေ။

ဗန္ဓနာဂါရကာမမှီ--ကာမဂုဏ် ခေါ်သမုတ်သည့် အချုပ်
●ထောင်တော်ကြီး အတွင်း၌၊ သံယောဇနန-မရုန်းနိုင်အောင်
ချည်နှောင်လေဘိ သံယောဇဉ်အမည်ရှိသော၊ ရဇ္ဈယာ-ခိုင်မာ
ထန်ပြင်းကြီးဆယ်စင်းဖြင့်၊ ဂီဝါယ--တင်းသည်ထက်တင်းအောင်
လည်ပင်းရေမျိုထက်၌၊ ဗန္ဓိတာ--ရုန်းနိုင်လျှင်ရုန်း၊ ဖြတ်နိုင်လျှင်
ဖြတ် နှင်တကယ်ကျပ်ကရော့ဟု ဓာတ်သောကြီး ခိုင်ခိုင်ဖြင့် သံ
တိုင်တွင် တုပ်နှောင် အပ်ကုန်သော၊ သတ္တာ-လူရော နတ်ပါ
ဗြဟ္မာမကျန် သတ္တဝါအနန္တ မှန်သမျှတို့သည်၊ စလေတဝေ-ငါ
အစွမ်းကောင်းသားကဘဲ ယောက်ျားဘသားဟု ကြိမ်းဝါးကာ
ကြိတ်သော်လည်း တဆိတ်ကလေးမျှ လှုပ်ရှားစေနိုင်ခြင်းငှါ၊
နသက္ကောန္တိ- တတ်နိုင်ဘို့ဝေးပါ၍ အငေးသားမှိုင့်ကာနေကြရ
ကုန်မည်သာတည်း။

တပည့် သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဆရာ ၎င်းသံယောဇဉ်ကြီးတို့ကို သီလအားနဲ့ရုန်းသော်လဲ
မပြတ်ဘူး၊ သမာဓိအားနဲ့ ရုန်းသော်လဲ မပြတ်ဘူး၊ ပညာအားနဲ့

ရုန်းမှပြတ်တယ်....၊ ပညာဆိုဒါ အဝိတ်စိတ်အမှားမှားခွဲခြားလျက်
(ဝါ) အကြောင်းအကျိုးကို ပိုင်းခြားလျက် ဝေဖန်သုံးသပ်
ဆင်ခြင်ပွားများအားထုတ်မှုကို ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ဝေဖန်ဒါ
သုံးသပ်တာ၊ ဆင်ခြင်ဒါ၊ ပွားများဒါ၊ အားထုတ်တာကိုပင် ပဋိ
ပတ်လို့ခေါ်တယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့်
သက္ကဿဒိဋ္ဌိစံပုံ ၂၀-ကို ဝေဖန်ကြစို့၊ သုံးသပ်ကြစို့၊ ဆင်
ခြင်ကြစို့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရူပက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံလေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက ရုပ်
သည်ပင် ငါ၊ ငါသည်ပင် ရုပ်ဆိုတယ် မဟုတ်လား။
တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရုပ်သည်ငါ-ငါသည်ရုပ် ဟုတ်ရိုးမှန်ယင် မအိုသင့်၊
မနာသင့်၊ မသေသင့်ပေဘူး၊ ယခုတော့အိုဒါ၊ နာဒါ၊
သေဒါကို အထင်အရှား မတွေ့ရပါလား။
တပည့် တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အာဟာရကို မှီဝဲပြီးနေရဒါလဲ အထင်
အရှားဘဲ မဟုတ်ပါလား။
တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အကယ်၍ ရုပ်သည်ငါ-ငါသည်ရုပ် ဟုတ်ခဲ့သော်-
အာဟာရကိုမှီဝဲဘဲ နေနိုင်ရမယ်၊ ယခုအာဟာရကို
မှီဝဲဘဲ တည်ဘုံ နိုင်ခဲ့လား။
တပည့် မတည်ဘဲ နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အာဟာရ၏ အထောက်အပံ့ကို ရယင် ရုပ်တရား
သည် ဖြစ်မလာဘူးလား။

တပည့် ဖြစ်လာပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အာဟာရချုပ်ယင် ရုပ်တရားကော ချုပ်မသွားပါ
လား။

တပည့် ချုပ်သွားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ရုပ်သည် အာဟာရကို အမြဲတန်း ခိုခို
နေရ၍ အာဟာရပြုသလို နုရတဲ့ သင်္ခတဘုရား
မဟုတ်ပါလား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ရုပ်သည် အာဟာရကို အမှီမပြုဘဲ မိမိအစွမ်းနဲ့ မိမိ
ဖြစ်နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ မရှိသောကြောင့် အတ္တသဘောမှ မဆိတ်သွင်းပါ
လား။

တပည့် ဆိတ်သွင်းပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို ရုပ်တရားသည် သင်္ခတ သဘော၊ သုညတ
သဘောဖြစ်လေတော့ “ရုပ်သည် ငါ၊ ငါသည်ရုပ်”
ဟု စွဲလမ်းတဲ့ အစွဲသည် မှားမနေဘူးလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကျန် သုံးပါးကတော့ “နာမ်က ပိုင်ရှင်- ရုပ်က
နာမ်၏ ပစ္စည်းအဖြစ်” စွဲလမ်းဒါဘဲ၊ ဒီတော့နာမ်ကို
စိစစ်ရလိမ့်မယ်၊ အာရုံနဲ့ ဝတ္ထုတို့ ပေါင်းစုခြင်း
ဖဿ မဖြစ်ဘဲ နာမ် တရား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ စက္ခုနဲ့ ရူပါရုံ မပေါင်းဆုံခင်က မျက်စိထဲမှာ မြင်
စိတ်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ အေးဟုတ်တယ်၊ မီးခြစ်ခွံနဲ့ မီးခြစ်ဆံ မထိခိုက်မိ
ဘယ်အထဲမှာမှ မီးမရှိပါဘူး၊ ထိခိုက်မှ မီးပေါ်
လာတာ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ ရုပ်သည် နာမ်၏ပစ္စည်း လိုလို၊ ရုပ်
ဟူသော အိမ်ထဲမှာ နာမ်တရားက ကိန်းနေဒါလိုလို
စွဲလမ်းကြတဲ့ အစွဲတွေဟာ မမှားပါလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

ရူပက္ခန္ဓာ၌ စွဲလမ်းပုံ လေးမျိုး ဖြေ၍ ပြီး၏။

ဆရာ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံ လေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက
“ဝေဒနာသည် ငါ၊ ငါသည်ဝေဒနာ” လို့စွဲတယ်၊
အကယ်၍ ဝေဒနာသည် ငါဖြစ်ခဲ့သော် သောက၊
ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ ဆိုတဲ့ မကောင်းတဲ့
ဝေဒနာတို့သည် ဘာပြု၍ဖြစ်ကြသလဲ၊ ငါမဟုတ်၍
အကြောင်းထောက်ပံ့သလို ဖြစ်ကြရတယ် မဟုတ်
လား။

တပည့် မှန်ပါတယ်ဘုရား။

- ဆရာ ကောင်းတဲ့ အာရုံ မထောက်ပံ့ဘဲ သောမနဿ
ဝေဒနာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။
- တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။
- ဆရာ မကောင်းတဲ့ အာရုံ ထောက်ပံ့ပါက ဒေါမနဿ
ဝေဒနာ မဖြစ်ချင်သော်လဲ ဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား။
- တပည့် ဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အလတ်စား အာရုံထောက်ပံ့မှ ဥပေက္ခာဝေဒနာ
ဖြစ်ရဒါ မဟုတ်လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ အာရုံ၏သဘောအတိုင်း ဝေဒနာဖြစ်ရ
ဒါ မဟုတ်လား။
- တပည့် ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။
- ဆရာ အဲဒီလို ဝေဒနာသည် အကြောင်း ထောက်ပံ့သလို
ဖြစ်ရတဲ့ အကျိုး ပရမတ်တရား ဖြစ်သောကြောင့်
ငါ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။
- တပည့် မဟုတ်နိုင်ပါဘုရား။
- ဆရာ အကယ်၍ ငါဆိုယင် မိမိသဘောအတိုင်း ဖြစ်နိုင်
ရမယ် ယခုတော့ ဖြစ်၍လား။
- တပည့် မဖြစ်ပါဘုရား။
- ဆရာ ကျန်တဲ့စုံပုံ သုံးမျိုးကတော့ “စံစက္ခုသု ခန္ဓေသု
တိဏ္ဏံ တိဏ္ဏံ ဝသေန ဒွါဒသသု ဌာနေသု ရူပါ ရူပ
မိဿကော အတ္တော ကထိတော” လို့ သံယုတ် အဋ္ဌ
ကထာက ဆိုသောကြောင့် ရုပ် နာမ်ကို အတ္တဟု

ယူပြီး ဝေဒနာကို ၎င်း အတ္တ၏ ပစ္စည်း သဘာဝ
စွဲလမ်းဒါဘဲ၊ ဝေဒနာ၏ အကြောင်းသည် အာရုံ၊
ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ဖြစ်တယ်၊ အာရုံ၊ ဒွါရကရုပ်တရား
ဝိညာဉ်က နာမ်တရားဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ၎င်းသုံးပါး
သည် တခုနဲ့တခု တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းပြီး ဝေဒနာကို
ထောက်ပံ့ကြဒါမဟုတ်၊ ဥပမာ--ထုံးနဲ့နွှင်း ပေါင်း
စပ်လိုက်ယင် မြုန်းဆိုအနီရောင်သည် ဓာတ်သဘော
အားလျော်စွာ ပေါ်လာရဒါလိုအာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်
တို့ ပေါင်းဆုံမိဒါနဲ့ တပြိုင်နက် ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်
လာဒါဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒါလို အာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့သည် တခုနဲ့ တခု
တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခြင်း မရှိတဲ့အတွက် ဝိရာဂ ခမ္မာ လို့
ဟောတော်မူဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကုလားကြီးနဲ့ ကုလားမတို့ ပေါင်းစပ်၍ရတဲ့ သား
သည် ကုလားကလေးသာ ဖြစ်သလို ဝေဒနာ၏
အကြောင်းဖြစ်တဲ့ အာရုံကလဲ ဆိုင်ရာအကြောင်း
တရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့အတွက် အနတ္တ
ဖြစ်တယ်၊ ဒွါရကလဲဆိုင်ရာအကြောင်းတရားကြောင့်
ဖြစ်ရသောကြောင့် အနတ္တဖြစ်တယ်၊ ဝိညာဉ်ကလဲ
အာရုံ၊ ဒွါရတို့ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် အနတ္တ

ဖြစ်တယ်၊ အနတ္တ သုံးပါးကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ဝေဒနာ
လဲ အနတ္တဘဲ ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အေးဒါကြောင့် “ဝေဒနာရှိတဲ့ငါ၊ ငါ၌ဝေဒနာရှိ၏၊
ဝေဒနာထဲ၌ ငါရှိ၏” ဟု စွဲလမ်း ကြမှုသည်
အကြောင်း အကျိုးကိုမသိ၍ စွဲလမ်းကြဒါ မောင်
စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဝေဒနာ၌ အစွဲပြေခန်း ပြီး၏။

ဆရာ သညာက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံလေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက
“သညာသည်ငါ၊ ငါသည်ပင် သညာလို့ စွဲလမ်း
တယ်၊ အကယ်၍ သညာသည်ငါဖြစ်ခဲ့သော် စာသင်
တဲ့ နေရာမှာ တခါသင်ဘူးယင် မမေ့သင့်ပေဘူး၊
ယခုတော့ သင်ဘူးတဲ့စာတွေ ခဏခဏမမေ့ဘူးလား။

တပည့် မေ့ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ မင်းမေ့ချင်လို့မေ့ဒါလား၊ သူ့သဘောအတိုင်း မေ့
ဒါလား။

တပည့် သူ့သဘောအတိုင်း မေ့ဒါပါဘုရား။

ဆရာ အေး-ဒါကြောင့် သညာ၏အကြောင်း ထောက်ပံ့
သလောက်သာ သညာဖြစ်၍ အထောက်အပံ့အား
ကုန်ယင် သညာချုပ်ရတယ် မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သညာသည် အာရုံဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ ပေါင်းစပ်ကာ
ထောက်ပံ့မှ ဖြစ်ရဒါမဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုယင် သူ့အစွမ်းနဲ့သူ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အတ္တသတ္တိ
သညာမှာ ဆိတ်သည်းမနေဘူးလား။

တပည့် ဆိတ်သည်းနေပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အတ္တသတ္တိမရှိယင် အနတ္တမဟုတ်လား။

တပည့် အနတ္တပါဘုရား။

ဆရာ ကျန်တဲ့စွဲပုံ သုံးမျိုးကတော့ ရုပ်နာမ်ကို အတ္တစွဲ၍
သညာကို ၎င်းအတ္တ၏ ပစ္စည်းသဘာယ် စွဲလမ်းခြင်း
ဘဲ၊ ဒီတော့ အကြောင်းဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ကို စစ်ရ
လိမ့်မယ်၊ အာရုံက ဒွါရနဲ့ ဝိညာဉ်ကို “ဟေ့....
ဒွါရ၊ မင်းက သညာကို နိဿယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူး
ပြုတဲ့၊ ငါက အာရမ္မဏ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုမယ်၊
ဝိညာဉ်က သမ္ပယုတ္တ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပါ” လို့
တိုင်ပင်ခြင်းရှိရဲ့လား။

တပည့် မရှိပါဘုရား။

ဆရာ တိုင်ပင်ခြင်းမရှိပါဘဲ အကြောင်းသုံးခု ပေါင်းစုမိတဲ့
အခါ မိမိတို့၏ဆိုင်ရာသတ္တိဖြင့်ကျေးဇူးပြု၍ သညာ
ဖြစ်ရသည်၊ ၎င်းသညာ၏အကြောင်းတရားတို့သည်
လည်း ဆိုင်ရာအကြောင်းတရားတို့ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့
အနတ္တတရားတွေ မဟုတ်လား။

တပည့် ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ သင်္ခါရတရားဆိုဒါ အကြောင်းကင်းပြီး ဘယ်တော့
မှ မိမိဘာသာအလျောက် မပြစ်နိုင်ဘူး မောင်စိန်ရဲ့။
တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ရှေးတုန်းကဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရွာထဲကလူ ထားတဲ့
ကြက်ဖလေးတကောင် ရှိတယ်တဲ့။ ၎င်းကြက်ဖကို ရွာထဲက
ကြောင်မကြီးက ကိုက်သွားသတဲ့။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေက
‘အရှင်ဘုရား ကြက်ဖကလေးကို ကြောင်မကြီး ကိုက်ချီ၍သွား
ပါပြီ’ လို့ ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက
“ဒီကြောင်မကြီးကိုလဲ နိုင်သူပေါ်အုံးမှာပါကွယ်” လို့ အမိန့်ရှိ
သတဲ့။ ဒါနဲ့ ၂-ရက် ၃-ရက်ခန့် ကြာတော့ ကြောင်မကြီးက
ကြက်ရှိသေးသလားလို့ တဖန်လာပြီး အကြည့်မှာ ကျောင်းက
ခွေးကြီးကကိုက်၍ သေပါရောတဲ့။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေက
‘အရှင်ဘုရား ကြောင်မကြီးကို ခွေးကြီးကိုက်လို့သေသွားပါပြီ’
လို့ ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ကြပြန်သတဲ့။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက
“ဒီခွေးကြီးကိုလဲ နိုင်သူပေါ်အုံးမှာပါကွယ်” လို့ အမိန့်ရှိပြန်
တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ၄-၅-ရက် ကြာတော့ ကျောင်းသားတွေက
ဒန့်ပူသား ခုတ်ဘို့ တောထဲသို့သွားရာ ခွေးကြီး ပါလာဒါနဲ့
ခွေးကြီးကို ကျားကိုက်ပါရောတဲ့။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေက
“အရှင်ဘုရား ခွေးကြီးကို ကျားကိုက်သွားပါပြီ” လို့လျှောက်
သတဲ့။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက “ဒီကျားကိုလဲ နိုင်သူပေါ်အုံးမှာပါ
ကွယ်” လို့ အမိန့်ရှိပြန်တယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ၄-၅-ရက်ကြာတော့ မုဆိုးထောင်၍ မိနေတဲ့သမင်ကို
ကျားက စားနေသဖြင့် ကျားကိုမုဆိုးပစ်သောကြောင့် ကျား
သေပြန်ရောတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျောင်းသားတွေက “အရှင်ဘုရား

ကျားကြီးကို မုဆိုးပစ်၍ သေသွားပြီ” လို့ လျှောက်ကြပြန်တယ်
 တဲ့၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက “ဒီမုဆိုးကိုလဲ နိုင်သူပေါ်အုံးမှပေါ
 ကွယ်” လို့ အမိန့်ရှိသတဲ့၊ ဒါနဲ့ တော်တော်ကလေး ကြာတော့
 အခြားတောမှာ သမင်ရှာ၍မရသဖြင့် ဘုရင်ဘေးမဲ့ ပေးထားတဲ့
 တောမှာ ဆတ်မဝမ်းပိုးကြီးကိုပစ်၍ ရပါရောတဲ့၊ ဒီတော့ အစောင့်
 ကလာပြီး ဘမ်းကာ ဘုရင်ကိုပြတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက
 “ငါဘေးမဲ့ပေးထားတဲ့ တောမှာ ငါ့ကို ပမာမခန့်ပစ်ရကောင်း
 လား” လို့ စိတ်ဆိုးကာ မုဆိုးကို သတ်ပါရောတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျောင်း
 သားတွေက “အရှင်ဘုရား-မုဆိုးကြီးသည် ဘေးမဲ့ ပေးထားတဲ့
 တောမှာ ဆတ်မဝမ်းပိုးကို ပစ်သောကြောင့် ဘုရင် သတ်၍
 သေပြီတဲ့ဘုရား” လို့ လျှောက်ကြတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက
 ‘မောင်တို့ နောက်ကို မလျှောက်ကြနဲ့တော့ မင်းတို့ငါတို့ မင်း
 ဒဏ်သင့်တော့မယ်” လို့ ပိတ်လိုက်ရတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုဘဲ သင်္ခါရ
 တရားဆိုဒါ အဆင့်ဆင့်ကျေးဇူးပြုပြီးဖြစ်နေကြဒါ၊ အကြောင်း
 ကင်းပြီး တခုမှ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အားလုံး အနတ္တတွေ
 ချည်းဘဲ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလို သညာ၏အကြောင်းတရားတို့ကလဲအနတ္တ၊
 အကျိုးဖြစ်တဲ့ သညာကလဲ အနတ္တ ဖြစ်လေတော့
 “သညာရှိတဲ့ငါ၊ ငါ၌သညာရှိ၏၊ သညာ၌ငါရှိ၏”
 ဆိုတဲ့ အစွဲသည် မမှားပါလား။

တပည့် မှားပါတယ် ဘုရား။

သညာကွနွာ၌ စွဲပုံ လေးမျိုး အဖြေပြီး၏။

ဆရာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံ လေးမျိုးတို့တွင် ပထမစွဲပုံက
 “သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည်ပင် ငါ၊ ငါသည်ပင် သင်္ခါ
 ရက္ခန္ဓာ” လို့ စွဲတယ်။ အကယ်၍ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည်
 ငါဖြစ်ခဲ့ယင် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ်
 ဘဝကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ စေတနာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည်
 မရှိတန်ရာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် ငါ မဟုတ်သော
 ကြောင့်သာ မကောင်းတဲ့ စေတနာက မကောင်း
 တဲ့အကျိုးကို ဖြစ်စေ၍ ကောင်းတဲ့ စေတနာသည်
 ကောင်းတဲ့ အကျိုးကို ဖြစ်စေတယ်မဟုတ်ပါလား။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ အာရုံက မထောက်ပံ့ဘဲ အကု
 သိုလ်စေတနာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါ ဘုရား။

ဆရာ ဆိုင်ရာဒွါရက မထောက်ပံ့ဘဲ အကုသိုလ် စေတနာ
 ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ဝိညာဉ်မဖြစ်ဘဲနဲ့ အကုသိုလ် စေတနာ ဖြစ်နိုင်ပါ
 မလား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ အာရုံ၊ ဒွါရ၊ ဝိညာဉ်တို့ထောက်
 ပံ့မှ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ သင်္ခါရက္ခန္ဓာမှာ မိမိဘာ
 သာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အတ္တသတ္တိ မဆိတ်သုဉ်းပါလား။

တပည့် ဆိတ်သုဉ်းပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုဆိတ်သုဉ်းဒါကို မသိကြလို့ “သင်္ခါရက္ခန္ဓာ သည် ငါ-ငါသည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ”လို့ စွဲလမ်းကြဒါပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့။

တပည့် မှန်ပါဘုရား။

ဆရာ ကျန်သုံးပါးကတော့ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ တို့မှာ ပြခဲ့သလိုပါတဲ့။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်၍နေတဲ့ အတ္တတမျိုး ရှိသေးတယ်။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် ၎င်းအတ္တ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းသဘာဝသော ဖြစ်တယ်လို့ စွဲလမ်းဒါတဲ့။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့ အရာသည် ၎င်း၏အကြောင်းဖြစ်တဲ့ အာရုံ၊ဒွါရ၊ ဝိညာဉ် တို့သည်သာ ရှိပါတယ်။ ၎င်းအာရုံ၊ဒွါရ၊ဝိညာဉ်တို့လဲ မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာအကြောင်း ထောက်ပံ့မှု ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သူတို့လဲ အနတ္တတရားဘဲ။ အဲဒီလို အကြောင်းတရားသုံးပါးလုံးက အနတ္တ ဖြစ်လေတော့ “သင်္ခါရက္ခန္ဓာရှိတဲ့ ငါ-ငါ၌ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ရှိ၏။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ ငါရှိ၏”ဟု စွဲလမ်းခြင်းသည် မမှားပါလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံလေးမျိုး အဖြေ ပြီး၏။

ဆရာ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၌ စွဲပုံ လေးမျိုးတို့တွင် ပထမ စွဲပုံက “ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည်ပင် ငါ-ငါသည်ပင် ဝိညာဏက္ခန္ဓာ”လို့ စွဲတယ်။ အကယ်၍ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သည် ငါဆိုယင် မျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊ နှလုံး သွင်းတို့ မထောက်ပံ့မီ မြင်စိတ်သည်ရှိရဲ့လား။

တပည့် မမှီပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရား လေးပါး မထောက်ပံ့ဘဲနေ
ယင် သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ထောက်ပံ့၍ဖြစ်လာပါပြီ၊ အကြောင်းတရားတို့ချုပ်
သွားယင် မချုပ်ဘဲနေနိုင်ခဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ နား၊ အသံ၊ အာကာသ၊ မနုဿိကာရတို့ မထောက်ပံ့
မီ ကြားစိတ်သည် ပင်ကိုက ရှိနှင့်ခဲ့လား။

တပည့် မရှိနှင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရား လေးပါးက မထောက်ပံ့ဘဲ
သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်း ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပါပြီ၊ အကြောင်း
ချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ နှာခေါင်း၊ အနံ့၊ ဝါယောဓာတ်၊ မနုဿိကာရတို့
မထောက်ပံ့ဘဲ နိဗ္ဗာန်စိတ်သည် ပင်ကိုယ်က ရှိနှင့်ခဲ့
လား။

တပည့် မရှိနှင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရားတို့ မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာ
သာသူ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပါပြီ၊
အကြောင်းတရားတို့ ချုပ်ထဲအခါ မချုပ်ဘဲနေနိုင်
ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ လျှာ၊ အရသာ၊ အစိုဓာတ်၊ မနသိကာရတို့မထောက်
ပံ့မီ လျက်သိစိတ်သည် ပင်ကိုယ်က ရှိနှင့်ရဲ့လား။

တပည့် မရှိနှင့်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ
ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပါပြီ၊
အကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲ နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ ကာယပဿဒ၊ ဖေါဠဗ္ဗာရုံ၊ မနသိကာရတို့ မ
ထောက်ပံ့မီ ပင်ကိုယ်က ဧတုသိစိတ်သည် ရှိနှင့်
ရဲ့လား။

တပည့် မရှိနှင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ၎င်းအကြောင်းတရားတို့ မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာ
သာသူ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာရပါပြီ၊
အကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲနေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ မနောဒွါရ၊ ဓမ္မာရုံ၊ မပေါင်းဆုံမိဘဲ တွေးတောကြံ
စည်မှုသည် ပင်ကိုယ်က ရှိနှင့်ရဲ့လား။

တပည့် မရှိနှင့်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ
ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ အကြောင်းတရားတို့ ထောက်ပံ့၍ ဖြစ်လာပြီ၊ အ
ကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲ နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့် မနေနိုင်ပါ ချုပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ အဲဒီလိုခြောက်ပါးသောဝိညာဉ်တို့သည်အကြောင်း
မထောက်ပံ့မီက မရှိ၊ ထောက်ပံ့မှဖြစ်လာပြီး အ
ကြောင်းချုပ်ယင် မချုပ်ဘဲမနေနိုင်၊ ချုပ်သွားရဒါ
ငါ့ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

တပည့် မဟုတ်နိုင်ပါဘုရား။

ဆရာ ကျန်သုံးပါးစွဲပုံက ဝေဒနာ သညာတို့မှာ ပြခဲ့သလို
ပါတဲ့၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့ အတ္တသည် ရှိ၏၊
ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် ၎င်းအတ္တ၏ ပစ္စည်း သဘာယ်
ဖြစ်တယ်လို့ စွဲလမ်းဒါဘဲ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့
အရာသည် အာရုံ၊ ဒွါရ၊ မနသိကာရတို့သာ ရှိပါ
တယ်၊ ၎င်းတို့လဲ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့ကြောင့်
ဖြစ်ရတဲ့ အနတ္တ တရားတို့သာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို
ဆိုတော့ 'ဝိညာဉ်ရှိတဲ့ငါ၊ ငါ့၌ဝိညာဉ်ရှိ၏၊ ဝိညာဉ်၌
ငါ့ရှိ၏' ဟု စွဲလမ်းကြခြင်းသည် မမှားပါလား။

တပည့် မှားပါတယ်ဘုရား။

ဒိဋ္ဌိအစွဲ ဖြေခန်း ပြီး၏

တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဖြေခန်း
ရာဟုလောဝါဒသုတ်

ဆရာ မောင်စိန်ရေ....

တပည့် ဘုရား။

ဆရာ ရာဟုလောဝါဒ သုတ်ကို ဟောမှာမို့ ငါဆရာက
ဘုရားကိုယ်စား၊ မောင်စိန်က ရာဟုလာ ကိုယ်စား
ပြောကြရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ရှဲ့။

တပည့် မှန်ပါတုရား။

ဆရာ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ စက္ခုပသာဒ (ဝါ)
မျက်စိ အကြည်သည် ငယ်စဉ်က ကြည်လင်ပြီး ကြီး
ရင့်တဲ့အခါ မှန်၍လာခြင်း၊ အချို့မှာ ကန်းသွားခြင်း
ဖြစ်တဲ့အတွက် မြဲတယ်ဆိုမလား မမြဲဘူး လို့
ဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးလို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ အတွက် ကြည်ရာက မှန်ရ၊ ကန်းရဒါကို
ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ မျက်စိသည် ကြည်လင်ရာ
မှ မှန်ခြင်း၊ ကန်းခြင်းဖြစ်တဲ့ အတွက် ဖေါက်ပြန်
တယ်လို့ဆိုမလား၊ မဖေါက်ပြန်ဘူး လို့ ဆိုမလား။

တပည့် ဖေါက်ပြန်တယ် လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီးလျှင် ဖေါက်ပြန်တတ်တဲ့မျက်စိကို ငါ၏ မျက်စိလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ထိုမျက်စိသည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ထိုမျက်စိသည် ငါ၏ အတ္တဘဲလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမည်လား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ ရူပါရုံသည် သစ်ရာမှ ဟောင်းခြင်း၊ အရောင်တောက်ပရာမှ အရောင်မှိန်ခြင်းကြောင့် မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူး ဆိုမလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ရူပါရုံကို ချမ်းသာတယ် ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ရူပါရုံသည် သစ်ရာမှ ဟောင်းတဲ့အတွက် ဖေါက်ပြန်တယ် ဆိုမလား၊ မဖေါက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖေါက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖေါက်ပြန်တဲ့ ရူပါရုံကို ငါ၏ ရူပါရုံလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ရူပါရုံသည် ငါဖြစ်တယ် လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ရူပါရုံသည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိနဲ့အဆင်း မပေါင်းဆုံမိခင်က မြင်စိတ်သည် မရှိသေး၊ ပေါင်းဆုံမိတဲ့အခါ ဖြစ်လာပြီး မျက်စိ၊ အဆင်းချုပ်က ချုပ်ပျောက်ရတဲ့ မြင်စိတ်သည် မြဲသလား၊ မမြဲဘူးလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့မြင်စိတ်ကို၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ် ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ် ဘုရား။

ဆရာ မြင်ပြီးချုပ်ပျောက်ရတဲ့ မြင်စိတ်ကို ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ် ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖောက်ပြန်တဲ့ မြင်စိတ်ကို ငါ၏ မြင်စိတ်လို့ တဏှာဖြင့် ၎င်း၊ မြင်စိတ်သည် ငါ ဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ မြင်စိတ်သည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါ့မလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ မျက်စိ၊ အဆင်း၊ မြင်စိတ်- ၎င်းသုံးပါးတို့ ပေါင်းဆုံမိခြင်းကို ဖဿလို့ ခေါ်တယ်၊ ရံခါဆုံလိုက်၊ ရံခါမဆုံချေ၊ သို့အတွက် ၎င်းဖဿကို မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူး ဆိုရပါမယ် ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဖဿကို ချမ်းသာတယ် ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ် ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုရပါမယ် ဘုရား။

- ဆရာ မမြင်တဲ့ဖဿကို ဖေါက်ပြန်တယ်ဆိုမလား မဖေါက် ပြန်ဘူး ဆိုမလား။
- တပည့် ဖေါက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ် ဘုရား။
- ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖေါက်ပြန်တဲ့ ဖဿကို ငါ၏ ဖဿလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ဖဿသည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့် ၎င်း၊ ဖဿ သည် ငါ၏ အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိ ဖြင့်၎င်း၊ စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။
- တပည့် မသင့်ပါ ဘုရား။
- ဆရာ ဖဿဖြစ်ယင် ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ တို့ဖြစ်ရမ့်မို့ ၎င်းဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့သည် ဖဿမဖြစ်မိ က မရှိသေး၊ ဖဿဖြစ်တဲ့အခါ ဖြစ်လာပြီး ဖဿ ချုပ်ယင် ချုပ်သွားရတဲ့အတွက် မြဲတယ် ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။
- တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ် ဘုရား။
- ဆရာ မမြဲတဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ချမ်းသာ တယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။
- တပည့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုရပါမယ် ဘုရား။
- ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ တို့ကို ဖေါက်ပြန်တယ် ဆိုမလား၊ မဖေါက် ပြန်ဘူး ဆိုမလား။
- တပည့် ဖေါက်ပြန်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ် ဘုရား။
- ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖေါက်ပြန်တဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ငါ၏ ဝေဒနာ၊ ငါ၏

သညာ၊ ငါ၏ သင်္ခါရလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ဝေဒနာ
သည် ငါဖြစ်တယ်၊ သညာသည် ငါဖြစ်တယ်၊ သင်္ခါရ
သည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ဝေဒနာသည်
ငါ၏အတ္တ၊ သညာသည် ငါ၏အတ္တ၊ သင်္ခါရသည်
ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမ
လား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ သောတပသာဒခေါ် နားသည် ကြည်လင်ရာမှ ရံခါ
အူခြင်းသို့၎င်း၊ ရံခါ နားပင်းခြင်းသို့၎င်းရောက်ရတဲ့
အတွက် မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့နားကို ဆင်းရဲတယ် ဆိုမလား၊ ချမ်းသာတယ်
ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ နားကို ဖောက်ပြန်တယ်ဆို
မလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူး ဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲပြီး ဖောက်ပြန်တဲ့
နားကို ငါ၏နားလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ နားသည် ငါ
ဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ နားသည် ငါ၏အတ္တလို့
ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ အသံသည်ဖြစ်ပေါ်လာပြီးချုပ်သွားရသောကြောင့်
မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့အသံကို ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ်
ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့အတွက် ဖောက်ပြန်တယ်ဆို
မလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖောက်ပြန်တဲ့အသံကို ငါ၏
အသံလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ အသံသည် ငါဖြစ်တယ်လို့
မာနဖြင့်၎င်း၊ အသံသည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း
စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ အသံနဲ့ နား မပေါင်းဆုံခင်က ကြားသိစိတ်သည်
မရှိသေး၊ ၎င်း ၂-ပါး ပေါင်းမိယင် ကြားသိစိတ်
ဖြစ်လာပြီး အသံချုပ်က ချုပ်သွားရသော ကြား
သိစိတ်ကို မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ကြားသိစိတ်ကို ချမ်းသာတယ်ဆိုမလား၊
ဆင်းရဲတယ်ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ ကြားသိစိတ်ကို ဖေါက်ပြန်
တယ်ဆိုမလား၊ မဖေါက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖေါက်ပြန်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖေါက်ပြန်တဲ့
ကြားသိစိတ်ကို ငါ၏ ကြားသိစိတ်လို့ တဏှာဖြင့်
၎င်း၊ ကြားသိစိတ်သည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်
၎င်း၊ ကြားသိစိတ်သည် ငါ၏အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း
စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါ့မလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ နား၊ အသံ၊ ကြားသိစိတ် ၎င်းသုံးပါး ပေါင်းဆုံမိ
ခြင်းကို ဖဿလို့ ခေါ်တယ်၊ ၎င်းဖဿသည် နား၊
အသံ၊ ကြားသိစိတ်တို့ ဆုံမိတဲ့အခါ ဖြစ်၍ မဆုံမိတဲ့
အခါ မဖြစ်ချေ၊ သို့အတွက် မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူး
ဆိုမလား။

တပည့် မမြဲဘူးဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဖဿကို ချမ်းသာတယ် ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲ
တယ် ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုရပါမယ်ဘုရား၊

ဆရာ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲတဲ့ ဖဿကို ဖေါက်ပြန်တယ်
ဆိုမလား၊ မဖေါက်ပြန်ဘူး ဆိုမလား၊

တပည့် ဖေါက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့၊ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖေါက်ပြန်တဲ့
ဖဿကို ငါ၏ ဖဿလို့ တဏှာဖြင့်၎င်း၊ ဖဿသည်

ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်၎င်း၊ ဖဿသည် ငါ၏အတ္တ
လို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

ဆရာ သောတ သမ္ဗုဒ္ဓ ဖြစ်ယင် “ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ
သညာ သင်္ခါရ ” တို့ ဖြစ်ရမဲ့မို့ ၎င်းဝေဒနာ၊ သညာ၊
သင်္ခါရတို့သည် ဖဿမဖြစ်မီက မဖြစ်သေး၊ ဖဿ
ဖြစ်ယင် ဖြစ်၍ ဖဿချုပ်ယင် ချုပ်ရသောကြောင့်
မြဲတယ်ဆိုမလား၊ မမြဲဘူးဆိုမလား။

တပည့် မမြဲပါဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့ကို ချမ်းသာ
တယ်ဆိုမလား၊ ဆင်းရဲတယ် ဆိုမလား။

တပည့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ မမြဲတဲ့ ဝေဒနာ၊ သညာ သင်္ခါရတို့ကို ဖောက်ပြန်
တယ်ဆိုမလား၊ မဖောက်ပြန်ဘူးဆိုမလား။

တပည့် ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုရပါမယ်ဘုရား။

ဆရာ ဒီလိုဆိုတော့ မြဲလဲမမြဲ လွန်ဆင်းရဲ၍ ဖောက်ပြန်တဲ့
ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရတို့ကို ငါ၏ ဝေဒနာ
သညာ သင်္ခါရ လို့ တဏှာ ဖြင့်၎င်း ဝေဒနာ
သညာ သင်္ခါရတို့သည် ငါဖြစ်တယ်လို့ မာနဖြင့်
၎င်း ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရတို့သည် ငါ၏ အတ္တ
လို့ ဒိဋ္ဌိဖြင့်၎င်း စွဲလမ်းခြင်းငှါ သင့်ပါမလား။

တပည့် မသင့်ပါဘုရား။

(ကျန်တဲ့ သာနပသာဒ ဂန္ဓာရုံ သာန ဝိညာဉ်စိတ် ဖဿ
ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရတို့၌ ၎င်း၊ ဇိဝှိပသာဒ ရသာရုံ ဇိဝှိ

ဝိညာဉ်စိတ်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့၌၎င်း၊ ကာယ၊ ပဿာဒ၊ ဖေါဠဗ္ဗာရုံ၊ ကာယဝိညာဉ် စိတ်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့၌၎င်း၊ မနောဒွါရ၊ မွေ့ရုံ၊ မနောဝိညာဉ်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတို့၌၎င်း ဆင်ခြင်ကြလေ။

ဆရာ ယခုဟောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်၌ မမြဲဒါတွေ၊ ဆင်းရဲဒါတွေ၊ ဖေါက်ပြန်ဒါတွေကိုမြင်ယင် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီး၌ ငြီးငွေ့၍ လာလိမ့်မယ်၊ ငြီးငွေ့ ယင် တပ်မက်ခြင်းကင်းလာပါ လိမ့်မယ်၊ တပ်မက်ခြင်းကင်းယင် တဏှာ၊ မာနမှ လွတ်လာပါ လိမ့်မယ်၊ ကိလေသာမှ လွတ်ယင် နိဗ္ဗာန်ကို ရပါတော့သည်။ သို့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်၌ မမြဲဒါတွေ၊ ဆင်းရဲဒါတွေ၊ ဖေါက်ပြန် ဒါတွေကိုမြင်အောင်ရှု၍ ငြီးငွေ့ တုံ့ညာဏ်ပေါ်ကာ ကိလေသာမှ လွတ်ကြရ၍ နိဗ္ဗာန်ကို ရလွယ်ကြပါစေသတည်း။

ပြီးပါပြီ။

သာသနာ့ရန်စွယ် ခမ္မန္တရာယ်

နိဒါန်း

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည်ရဟန်းသံဃာ ငါးရာခြံရံ လျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့နဲ့ နာလန္ဒမြို့တို့၏အကြား၌ အခွန်ရှည်သော ခရီးကို ကြေရံတော်မူတယ်။ ထိုအခါ သုပ္ပိယ ပရဗိုဇ်သည်လည်း တပည့်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မဒတ်လုလင်နဲ့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နဲ့ နာလန္ဒမြို့တို့၏ အကြား၌ ခရီးသွားသတဲ့။ ထိုသို့သွားကြရာဝယ် သုပ္ပိယပရဗိုဇ် သည် များစွာသောအကြောင်းတို့ဖြင့် ဘုရား၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း၊ တရားတော်၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း၊ သံဃာတော်တို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း ပြောဆိုကဲ့ရဲ့တယ်။ ၎င်း၏တပည့် ဗြဟ္မဒတ်လုလင်က များစွာသောအကြောင်းတို့ဖြင့် ဘုရား၏ကျေးဇူးကို၎င်း၊ တရားတော်၏ကျေးဇူးကို၎င်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးကို၎င်း ပြောဆို လျက် ဆရာတပည့် ၂-ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်ကာ ဘုရား၏၎င်း၊ သံဃာ၏၎င်း နောက်မှ အစဉ်လိုက် ကြွတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားသည် အဗ္ဗလဋ္ဌိက ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ မင်းကွန်း၌ (ဝါ) မင်းတို့ကစားရာ ဗိုလ်တဲ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့် တကွ တညတဲခိုရန်ချဉ်းကပ်ကြတယ်။ သုပ္ပိယပရဗိုဇ်ဆရာတပည့် ၂-ယောက်ထဲ ထိုအဗ္ဗလဋ္ဌိကဥယျာဉ်မှာပင် တဲခိုလျက် ဆရာက ရတနာသုံးပါး၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုပြော၍ တပည့်က ရတနာသုံးပါး ၏ ကျေးဇူးကိုပြောကာ နေထိုင်ကြလေတယ်။

အဲဒီလို တဲခိုညအိပ်ကြပြီး၍ မိုးသောက်လတ်သော် ရဟန်းတို့သည် စောစောထ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကို ချီးမွမ်းကြပြီးလျှင် သုဗ္ဗိယပရဗိုဇ် ဆရာတပည့် ၂-ယောက်တို့၏ စကားသည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းကိုပြောကြပြန်ပါတယ်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကြွလာ၍ ရဟန်းတို့ ဘာစကားပြောကြသလဲလို့မိန့်ဘော်မှုတဲ့အခါ ရဟန်းတို့က မိမိတို့ပြောဆိုတဲ့ စကားကို လျှောက်ထားကြလေတယ်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတို့....ငါဘုရား၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း၊ တရားတော်၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း၊ သံဃာတော်၏ကျေးဇူးမဲ့ကို၎င်း တပါးသော သူတို့သည် အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့၊ သင်တို့သည် ထိုသူအပေါ်၌ စိတ်ဆိုးခြင်းကိုမပြုအပ်၊ မပြုကြနဲ့၊ အကယ်၍ စိတ်ဆိုးငြားအံ့၊ ဒေါသတည်းဟူသော အန္တရာယ်သည် သင်တို့၏အပေါ်သို့ ကျရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ထိုဒေါသသည် သင်တို့၏ ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ကို အန္တရာယ်ပြုလိမ့်မယ်၊ ဤမျှသာ မဟုတ်သေး၊ စိတ်ဆိုးသည်ရှိသော် သူတပါးတို့ဆိုတဲ့စကားကို ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သည်ဟု၎င်း၊ မကောင်းသဖြင့် ဆိုသည်ဟု၎င်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ၊ အမှန်ကိုလဲ အမှား၊ အမှားကိုလဲ အမှားလို့ ထင်တတ်တယ်၊ သို့အတွက် စိတ်မဆိုးကြပဲသိသင်ပြောတဲ့ စကားသည် ဤအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် မမှန်လို့ ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုရမယ်လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

ထို့အပြင် “ချစ်သားရဟန်းတို့ တပါးသောသူတို့သည် ငါဘုရား၏ ကျေးဇူးကို၎င်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးကို၎င်း၊

သံဃာတော်၏ကျေးဇူးကို၎င်း ပြောဆိုကြသွားအံ့။ သင်တို့သည် ဝမ်းသာခြင်းကို မပြုအပ် မပြုကြနဲ့။ အကယ်၍ ဝမ်းသာခြင်း ရှင်မြူးခြင်းကို ပြုသွားအံ့။ ထိုရှင်မြူးခြင်းသည် သင်တို့အား အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ပေတယ်။ ထိုမျှသာမကသေး သူတပါးတို့၏ စကားကို ကောင်းသည်ဟု၎င်း၊ မကောင်းဘူးဟု၎င်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ။ သို့အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ရှင်မြူးခြင်းကိုမပြု ပါဘဲ သင်တို့၏ စကားသည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဟုတ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မှန်၏ဟု ကောင်းမွန်စွာ ဝန်ခံအပ်၏” ဟု မိန့်တော်မူပါတယ်။

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူချက်အရ ရတနာ သုံးပါး အား စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့သည်ကို မြင်ယင် စိတ်မဆိုးပါဘဲ စွပ်စွဲတဲ့ အတိုင်း မဟုတ်ကြောင်းကို ဖြေဆိုရမည်မှာ ဘုရားသားတော် တိုင်း၏ တာဝန်ကျပေတယ်။ အကယ်၍ စွပ်စွဲသူကို ကြောက်၍ ၎င်း၊ ချစ်၍၎င်း၊ မဖြေဆိုပါက ဘုရားသားတော် မပီသချေ။ သို့အတွက် ကြောက်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း ၂-ပါးကို ပစ်ပယ်ကာ ဓမ္မန္တရာယ်စာအုပ်အတွင်းရှိ စွပ်စွဲချက်များကို ဖြေဆိုရပါမယ်။ စွပ်စွဲသူကိုမုန်း၍ဖြေဆိုဒါလဲမဟုတ်။ အစိုးရကိုချစ်၍ ဖြေဆိုဒါလဲ မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်နှာ တခုကိုသာ ကြည့်၍ဖြေဆို ပါသတည်း။

ဗမာကွန်မြူနစ်တို့၏ စွပ်စွဲချက် (၁)

ဒီကမ္ဘာမှာဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရနိုင်တော့မယ်မဟုတ်။ ဒီကမ္ဘာမှာ လွတ်မြောက်မှသာလျှင်၊ ဒီဘဝကလွတ်မြောက်မှသာလျှင် လွတ်မြောက်ရေးရနိုင်တော့မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်မှုကို အစွဲပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဝါဒသည် နိဗ္ဗာန်ဝါဒဖြစ်တယ်။

အဖြေ

ကွန်မြူနစ်များသည် ‘နောက်ဘဝမရှိ’ဟု ယူဆသော ဥစ္ဆေဒဝါဒသမားများဖြစ်ကြ၍ ယခုဘဝ မသေခင် စားရေးဝတ်ရေး မပူမပန်ရခြင်းကိုပင် ဘဝ၏လွတ်လပ်မှု နိဗ္ဗာန်ဟု ယူဆကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တဲ့ ဘဝလောက် ပါရမီမရင့်သေးမီ သုဒဿနစကြာမင်းဘဝတုန်းက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူများအပေါင်းကို နတ်တို့နဲ့ မခြား လူ့စည်းစိမ်ကိုပေးခဲ့ဘူးလေသည်။ ဘာအလုပ်ကိုမှ မလုပ်စေဘဲ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့နဲ့သာ ပျော်ရွှင်၍နေနိုင်အောင် လောကကြီးကို ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ ဘယ်ကွန်မြူနစ် တိုင်းပြည်မှာမှ ဤကဲ့သို့ မကားနိုင်ပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းထားသည်မှာ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ လွတ်မြောက်မှု နိဗ္ဗာန်မျိုးကို စကြာမင်းတောင်မှ ဖြစ်စရာမလိုဘဲ မိုးရိုးဘဝနဲ့ဘဲ များစွာသော ဘဝတို့မှာ လောကကြီး၏ ချမ်းသာမှုကို ဖန်တီးခဲ့သည်မှာ နိပါတ်တော်တို့၌ အထင်အရှား ဖြစ်ပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တဲ့ ဘဝမှာကား ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်၏ သာယာဝပြောမှုကို မဆိုသားဘဲ စကြာမင်းတို့၏စည်းစိမ်ကို၎င်း၊ နတ်တို့၏

စည်းစိမ်ကို၎င်း၊ ဗြဟ္မာတို့၏ စည်းစိမ်ကို၎င်း တံတေးပမာ ရှိ ရှာတော်မူလေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ စည်းစိမ်သည် နတ်နဲ့ မခြားပေ။ စကြာမင်းစည်းစိမ်ကိုလဲ ရမှာ အသေအချာ ဖြစ်ပေ သည်။ ယသော်ဓရာ၏အလှသည်လည်း လူ့ပြည်တွင် ပြိုင်ဘက် ကင်းလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ကြီးကို ပစ်ပယ်၍ တော ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ရှိရှိာ၍ပင် မဟုတ်ပါလား။ ထိုမျှနဲ့ပင် လွတ်လပ်မှုကို မရနိုင်ဆိုတဲ့ စုပ်စွဲချက်ကို ဖြေပြီးပါပြီ။

စိတ်ပျက်မှုနဲ့ ငြီးငွေ့မှုကို ကွန်မြူနစ်များ မကွဲပြား၍ စုပ်စွဲ ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပျက်မှုမှာ ဒေါ်မနုဿဝေဒနာ စိတ် မရှင်လန်းမှုကိုဆိုပါသည်။ ငြီးငွေ့မှုဆိုသည်မှာ အမှန်တရားကို မြင်သဖြင့် သာယာခြင်း၊ တက်မက်ခြင်း မရှိဘဲ လောဘ၊ ဒေါသ တို့ ကင်းစင်ကာ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ သမာဓိကြီးလာမှု၊ စိတ်၏ ချမ်းမြေ့မှုကို ဆိုပါသည်။ စိတ်ပျက်မှုနဲ့ ငြီးငွေ့မှုမှာ အဖြူနဲ့ အမဲကဲ့သို့၎င်း၊ နံသာတုံးနဲ့ မစင်တုံးကဲ့သို့၎င်း၊ အလင်းရောင်နဲ့ အမှောင်ကဲ့သို့၎င်း ကွာခြားပါသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သူ့ အိုသူနာ၊ သူသေတို့ကိုမြင်တဲ့အခါ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘယ်လို ပင်ပျူပြင်၍ထားစေကာမူ၊ ဘယ်လိုပင်ကျွေးမွေး၍ထားစေကာမူ ဘယ်လိုပင်အလိုလိုက်၍ ယုယထားစေကာမူ- ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကား အိုရမည်သာတည်း၊ နာရမည်သာတည်း၊ သေရမည်သာ တည်းဟု အမှန်ကိုသိလာတယ်။ ဤစည်းစိမ်သည် ဘယ်လိုပင် ကြီးကျယ်သော်လဲ ပစ်ထားခဲ့ရမှာကား သေချာပေသည်။ အခြံ အရံ ဘယ်လိုပင်ပေါ်စေကာမူ သေယင်ဘယ်သူမှ မပါလာပေဟု အမှန်တရားကို မြင်လာပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမှန်တရားကို မြင်သဖြင့်မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို၎င်း၊ စည်းစိမ်ကို၎င်း၊ အခြံအရံကို၎င်း၊

မမက်မောတော့ချေ၊ မက်မောတယ်တာခြင်းကား အလွန်တရာ ပင်ပန်းလှသည်။ စိတ်လဲ လေးလံပေသည်။ မမက်မော မတယ် တာတဲ့အခါ စိတ်သည် အေးမြ၍ ပေါ့လာပေသည်။ ထိုနောက် ရဟန်းကိုမြင်တော့ ရှင်လန်းပြီး တောထွက်တော်မူပေသည်။ ဤ ကား စိတ်ပျက်မှုနဲ့ငြီးငွေ့မှုကို ခဲ့ခြား၍ ချဲ့ပြခန်းတည်း။

ဗမာကွန်မြူနစ်တို့၏ စွပ်စွဲချက် (၂)

မူလတရား ၂-ပါးအစ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်၊ နိရောဓ သစ္စာအဆုံးရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဝါဒသည် လွတ်မြောက်ရေး လမ်းကို စိတ်ကူးယဉ်တကာ၊ စိတ်ကူးယဉ် အကျဆုံးသောနည်းဖြင့် ဆင် ခြင်ရာရောက်ပေသည်။

အဖြေ

စိတ်ကူးယဉ် ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းကို ဆိုပါသည်။ အရပ်စကားပြောရယင် “ လေဘမ်း ဝါးတန်းစီး - လေထဲမှာ တိုက်အိမ်ဆောက် ” ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အတူတူပင် ဖြစ်နိုင်၍ သဘာဝ ကျပုံကို ပြောပါမည်။ မန်ကျည်းပင်ကို ဥပမာတင်ကြပါစို့။ မန် ကျည်းပင်သည် ဆောင်းအခါ အရွက်ကျေလိုက်၊ မိုးဦးကျလာတဲ့ အခါ အရွက်နုလိုက်နဲ့ မသေနိုင်ဘဲ အမွန်ရှည်စွာ နေနိုင်ခြင်း သည် ဘာကြောင့်လဲလို့ အကြောင်းကို ရှာသော် အမြစ်ကို တွေ့ရပေသည်။ အမြစ်ကနေ၍ တပင်လုံးသို့ မြေဆီသြဇာကို ပို့ ပေးခြင်းကြောင့် ၎င်းအပင်သည် မသေဘဲ ကျေလိုက်၊ နုလိုက် နဲ့ အမွန်ရှည်စွာ နေနိုင်ပေသည်။ မန်ကျည်းပင်၏ အမြစ်ကို ဖြတ်လိုက်ယင် တပင်လုံးရှိ အရွက်တို့ ကျေကျကာ အပိုင်းအခတ်

နှင့်တကွ ပင်စည်ကြီးပါသေ၍ နောက်ထပ် တဖန် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသို့ ရောက်ရပေသည်။

ထို့အတူ သတ္တဝါတို့သည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ အပြစ်ကို မောဟကဖုံးထားသဖြင့် အပြစ်ကိုမမြင်ကြချေ။ သို့အတွက် ခန္ဓာကြီးကို တွယ်တာကြကုန်၏။ တွယ်တာသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အကျိုးငှါ ရံခါ အကုသိုလ်ကို ပြုကြကုန်၏။ ရံခါ ကုသိုလ်ကိုပြုကြကုန်၏။ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကောင်းထဲ့ဘဝ မကောင်းထဲ့ဘဝ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ ဘဝခန္ဓာဖြစ် ပြန်ယင် ၎င်းဘဝ၏ အပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းတဲ့မောဟ၊ တွယ်တာတဲ့ တဏှာတို့ ဖြစ်ကြပြန်၏။ ၎င်းမောဟ၊ တဏှာတို့ကို အကြောင်း ခံလျက် ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့ကို ပြုကြကုန်၏။ ၎င်းကုသိုလ်အကုသိုလ်တို့ကြောင့် ဘဝခန္ဓာတို့ ဖြစ်ကြရပြန်၏။ သံသရာသည် မဆုံးတော့ချေ။ တဏှာနဲ့ မောဟသည် မန်ကျည်းပင်၏ အမြစ်နှင့် တူ၏။ မန်ကျည်းပင်သည် ခန္ဓာငါးပါးနှင့်တူ၏။ ကျွေလိုက် နှလိုက်နဲ့ နေခြင်းသည် တဘဝပြီးတဘဝ ဖြစ်နေသည်နှင့်တူ၏။ ဤကား မူလတရား ၂-ပါးအစ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်ကိုပြခြင်းတည်း။

အကြင်အခါ ပညာရှိသူဘော်ကောင်းတို့နှင့် တွေ့၍ တရားတော်မြတ်ကို နာကြားရလေရာ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပြီး တရားတော်၌ လာသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့ယင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံသနစ်စုံကို အမှန်အတိုင်းသိလာပါလိမ့်မယ်။ ထိုအခါအမှန်သိက မောဟပျောက်၍ တဏှာခြောက်ပါလိမ့်မယ်။ တဏှာ၊ မောဟ ၂-ပါးချုပ်ယင် ဘဝခန္ဓာ အပင်ချုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘဝခန္ဓာအပင် ဘယ်တော့မှမဖြစ်ယင် ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ ပိယေဘိ ဝိပ္ပယောဂ

ဒုက္ခ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂ ဒုက္ခ-ဟု ဆိုအပ်သော ခန္ဓာနှင့် စပ်သမျှ ဒုက္ခတို့သည် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်လာတော့ချေ။ ဒုက္ခ မှန်သမျှ မဖြစ်ယင် သုခတရားတခုသာ အမြဲတန်းရှိ၍ နေပေ လိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးသူတိုင်း နိရောဓ သစ္စာကို တွေ့ကြရပေသည်။ (ဤကား နိရောဓသစ္စာကို အကျဉ်း မျှ၊ ဖြေခန်းပြီး၏)။

ဗမာကွန်မြူနစ် အဆို (၃)

ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် သတ္တဝါတို့၏ အသက် ဘယ်ကစသလဲ ဆို တဲ့ပုစ္ဆာကို စိုးစဉ်းမျှ ဖြေရှင်းခြင်းငှါ လုံ့လမပြုသည့်ပြင် သတ္တဝါ တို့၏ အစကိုပင် မရှာဖွေရန် တားမြစ်ထားသည်ကို တွေ့ရပေ သည်။ သတ္တဝါတို့၏ အစကို ရှာဖွေခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်လမ်းနှင့် မသက်ဆိုင် ဟု ဆိုထားပေသည်။ သတ္တဝါတို့၏ အစကို လူတို့ ရှာဖွေ၍ တွေ့ရှိသွားပါက နိရောဓသစ္စာ၏ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို တွေ့ရှိသွားမည် စိုးသောကြောင့် တားမြစ်တားဟန် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ပေသည်။

အဖြေ

သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် မရှိဟု ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ဆိုထား သည်။ ခန္ဓာ ငါးပါး နာမ် ရုပ်တရားက လွဲ၍ အသက် ဆိုသည် မှာ မရှိပါ။ ရှိတယ်လို့ ထင်ခြင်းသည် အထင်မှားမှုမျှသာ ဖြစ် သည်။ အကယ်၍ အသက်လိပ်ပြာ ရှိခဲ့သော် ထို အသက် လိပ်ပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အစိုးရသင့်ပေသည်။ အစိုးရယင် မအိုတန်ရာ၊ မနာတန်ရာ၊ မသေတန်ရာ၊ အလိုမရှိအပ်တဲ့ အိမ်၊

နာမ၊ သေမှုကို လက်ငင်းတွေ့နေရသဖြင့် အသက်လိပ်ပြာ မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားပေသည်။ သို့သော် သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်ဝယ် အမြင်မှားမှု ဒိဋ္ဌိရှိနေသဖြင့် မရှိကို အရှိထင်၍ ရှိဒါကိုမသိမြင်ချေ။ ကိုးပေါက်သော ဒွါရမှ ရှံဘယ်လိလိ စက်ဆုပ်ဘွယ်အတိတို့ အမြဲထွက်နေသည်ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေ့ရပါလျက် အနှစ်သာရရှိသယောင် ထင်မှားနေသည်မှာ ဉာဏ်ရှိသူတိုင်း ဝန်ခံရပေမည်။ ထို့ကြောင့်လဲ ပုထုဇဉ်တို့ကို အကန်းတွေ လိမြတ်စွာဘုရားက ဆိုပေသည်။ “နဇီဝေါ-အသက်လိပ်ပြာမရှိ” လို့ ဟောတော်မူတဲ့ စကားသည်ပင် အဖြေမဟုတ်ပါလော။ ဉာဏ်မရှိ၍သာ အဖြေကို အဖြေမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြ၏။

အစဆိုသည်ကိုလည်း “သံသာရပုဗ္ဗကောဋ္ဌိ နပညာယတိ” လို့ ဖြေထားပြီးဖြစ်သည်။ သံသာရာ၏ အစသည်မရှိချေ။ မရှိပုံကိုဖြေဆိုဦးအံ့။ သစ်ပင်သည် မျိုးစေ့ မရှိဘဲ မပေါက်နိုင်သောကြောင့် အပင်လဲအစမဟုတ်။ အစေ့လဲ အပင်မရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အစေ့သည်လည်း အစမဟုတ် (ဝါ) အစမရှိသလို ခန္ဓာသည် ကံကြမ္မာမရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ခန္ဓာကလဲ အစမဟုတ်ချေ။ ခန္ဓာမရှိဘဲ ကံကြမ္မာမဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကံကြမ္မာကလဲ အစမဟုတ်ချေ။ ခန္ဓာကြောင့် ကံကြမ္မာဖြစ်၍ ကံကြမ္မာကြောင့် ခန္ဓာဖြစ်ခါ နိယာမ သဘောအတိုင်း ဖြစ်ကာ ပျက်ကာ နေကြရလေသည်။

သတ္တဝါတို့၏ အစကို မရှာဖွေရန် တားမြစ်ခဲ့ပေသည် ဆိုသည်မှာ မဟုတ်ချေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သူ၏ စကားကိုမဆို မစဉ်းမစား မဆင်မခြင်ဘဲ ပြောတိုင်း မယုံရန် ကာလာမပုဏ္ဏားအား ဟောကြားခဲ့ပေသည်။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရား

သည် အကျိုးရှိတဲ့တရားကိုသာ ဆင်ခြင်ခိုင်းပေသည်။ ဥပမာ-
“ယုန်ချို၊ လိပ်မေး၊ ပုဇွန်သွေး” ကို ရအောင် ရှာခိုင်းခြင်းဖြင့်
အကျိုးမရှိသလို မရှိတဲ့တရားကိုအရှာမခိုင်းဘဲမရှိဒါကို မရှိမှန်း
သိအောင်သာ ဟောကြားတော်မူပေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏
တရားတော်သည် သန္တိဋ္ဌိက ဂုဏ် မြောက်သဖြင့် ဘာကိုမှ
ကြောက်စရာမလိုပေ။ အကာလိကဂုဏ်မြောက်သဖြင့် မည်သူ
အားမျှ မလိမ်ချေ။

အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်နေပေ
သည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ပညာရှိ၏အမြင်နဲ့ပညာမဲ့၏အမြင်
သည် ဆန့်ကျင်ရပေမည်။ ပညာမဲ့၏ အမြင်နဲ့ မဆန့်ကျင်က
ပညာရှိမဟုတ်ပေ။ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒကို ကြံဆတဲ့ ကားလ်
မာ့(ကံစ်)လီနင်၊ စတာလင်၊ အိန်ဂျယ်တို့သည် အစိန္တေယျလေး
ပါး၏ အရှင် မဟုတ်ချေ။ ငါတို့၏ဘုရားကား အစိန္တေယျ လေး
ပါး၏ အရှင်ဖြစ်ပေသည်။ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ
သုံးပါးစလုံးကိုသိမြင်ပေသည်။ လီနင်၊ စတာလင်တို့ကား သတ္တဝါ
ပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခဲ့ပေသည်။ ငါတို့ဘုရား
ကား သတ္တဝါပေါင်းများစွာကို ချမ်းသာသူခံကိုသာ ပေးခဲ့၍
မည်သူ့အားမျှ မနှိပ်စက်ချေ။ ဆန့်ကျင်ဘက် ကျသောအရာတို့
မှာ ရေး၍မကုန်အောင် များပြားလှပေသည်။

ဗမာ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အဆို (၄)

ဘာသာရေးသည် ပြည်သူလူထုကို မှိုင်းတိုက်ပေးတဲ့ ဘိန်းနဲ့
တူသည်ဟု မာ့(ကံစ်)နဲ့ အိန်ဂျယ်လို့က ပြောဆို ခဲ့ကြပေသည်။

အဖြေ

ကုန်မြို့နစ်များသည် ရုပ်ဝါဒ ဖြစ်သည့်အတိုင်း “သေယင် မြေကြီးဖြစ်၏၊ နောက်ဘဝမရှိ” ဟု ဥစ္ဆေဒအယူရှိကြလေသည်။ သို့အတွက် ဆိုလိုရင်းမှာ ဘိန်းစားများသည် ဘိန်းမူးတဲ့ အခါ သူဌေးသူကြွယ်ဖြစ်၍ စိတ်ကူးယဉ်သော်လဲ ဘိန်းမူးပြေတဲ့အခါ အဝတ်အစား အစုတ်အနုတ်နဲ့သာနေရသလို ဘာသာရေးသမား တို့လဲ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးကို မြှော်တွေး၍ ကောင်းမှုကို လုပ်ပေမဲ့ နောက်ဘဝမရှိသောကြောင့် ဘိန်းစားနဲ့သာ တူလေ သည်ဟု ဆိုလေသည်။

နောက်ဘဝရှိမရှိကို လက်တွေ့ပြရယင် လူဝင်စားများကို ပြရ ပေမည်။ လောက၌ လူဝင်စားများကို ရံခါ တွေ့ရပေသည်။ ထိုသူ တို့သည် လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝက နေခဲ့ရပုံ၊ ထိုင်ခဲ့ရပုံကို အစုံအလင်ပြော နိုင်ကြပေသည်။ သဘာဝစကားနဲ့ ပြောရယင် နောက်ဘဝမရှိဟု ယူယင် ကံကြမ္မာမရှိဟုလည်း ယူရပေမည်။ အကယ်၍ ကံကြမ္မာ မရှိခဲ့သော် ယောက်ျား အချင်းချင်း တူသင့်ပေသည်။ မိန်းမ အချင်းချင်းလဲ တူသင့်ပေသည်။ ယခုမှာယောက်ျား အချင်းချင်း ကို မဆိုထားဘိ တမိတဘတည်းမှ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်း ညီအစ်မ အရင်းပင် တယောက်နဲ့ တယောက် မတူကြချေ။ ဤကဲ့ သို့ မတူကြသည်မှာ ကံရှိ၍ပင် မဟုတ်ပါလော။ ကံရှိယင်လဲ နောက်ဘဝ ရှိရတော့မည်မှာ သေချာ လှပေသည်။ နောက်ဘဝ ရှိပါက ဘာသာရေးသည် ဘိန်းနဲ့ မတူနိုင်ချေ။

အကြောင်းတရားရှိယင် အကျိုးတရားသည် ဆီးမရ တား မရ ဖြစ်လာမည်ကား သေချာပေသည်။ ဥပမာ-မနှစ်သက်ဘွယ်

ကောင်းတဲ့ ရူပါရုံကို မည်သူမျှမမြင်လိုပေ။ ဒါပေမဲ့ မနှစ်သက်
ဘူးရဲ့ ရူပါရုံနဲ့ မျက်စိတိုက်ဆိုင်မိယင် မမြင်လိုသော်လဲ မြင်ရ
ပေသည်။ မနှစ်သက်ဘူးကောင်းတဲ့ အသံနဲ့နားတိုက်ဆိုင်မိယင်
မကြားလိုသော်လဲ ကြားရပေသည်။ မနှစ်လိုဘူးကောင်းတဲ့
အနံ့နဲ့ နှာခေါင်းတွေ့ဆုံယင် မနံလိုသော်လည်း နံကြရပေ
သည်။ ထို့အတူ လူနဲ့လူချင်း မတူကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
သတ္တဝါတို့၏ အကြောင်းကံ ရှိကြောင်းကို မငြင်းနိုင်ပေ။
အကြောင်းကံရှိသည့်အတွက် ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက် တို့
မဖြစ်လိုသော်လဲ ဖြစ်ကြရပေသည်။ စိတ်ကောင်းသူနဲ့၍ စိတ်
မကောင်းသူ များခြင်းကြောင့် အကျိုးပေးကောင်းသူနဲ့၍
အကျိုးပေးမကောင်းသူ ပေါ်များရပေသည်။ ဤသည်ကိုငြင်း၍
မရပါပေ။ ဤကဲ့သို့ ကံတရားရှိခြင်းကြောင့် ဘာသာရေးသည်
ဘိန်းနှင့် မတူချေ။

ဗမာကွန်မြူနစ်အဆို (၅)

ခေတ်မှီတဲ့ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားစုများ တိုးတက်လာခြင်းကို
ချွတ်ချယ်ထားတဲ့ အရင်းရှင် နယ်ချဲ့စနစ်ကို တွန်းလှန်ဖို့ဖျက်
လိုက်မှသာလျှင် ခေတ်မှီတဲ့ ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများ
ပေါ်ပေါက်လာကာ ဘာသာရေးသည်လည်း တဖြေးဖြေး
တိမ်ကောသွားရပေမည်။

အဖြေ

သံသရာမှာ အမြဲတန်းရှိနေတဲ့ ဘာသာရေးသည် ၂-မျိုးရှိ
ပေသည်။ ၎င်းတို့ကား ဥစ္စေဒနဲ့ သဿတတို့ ပေတည်း။ ပုထုဇဉ်
မှန်ယင် ၎င်း ၂-မျိုးတို့တွင် တမျိုးမျိုးတော့ရှိရပေမည်။ ကွန်မြူ

နစ်တို့ကား ဥစ္ဆေဒ ဝါဒသမားများဖြစ်ကြပေသည်။ ခရစ်ယန်၊
မဟာမေဒင်၊ ပြာဟ္မဏဘာသာ၊ ဟိန္ဒူ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမည်ခံ
ပုထုဇဉ်များ၊ နတ်ကိုးကွယ်သူ ၎င်းတို့အားလုံးသည် ကေစွ
သဿတဝါဒသမားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ယခုအခါ ဥစ္ဆေဒ
ဝါဒသမားတို့သည် ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသွင်ပြောင်းအောင်
အားထုတ်ကာ ၎င်းကို အကြောင်းပြလျက် သဿတ ဝါဒကို
တိုက်ဖျက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ တိုက်ဖျက်ပုံမှာ တရုပ်တို့
သည် ကြေးစံနီနတ်ကို ကိုးကွယ်ကြပေသည်။ ဥစ္ဆေဒ ဝါဒ
သမားများသည် ခန့်ရှင်တို့၏ ပစ္စည်းများကို အဓမ္မသိမ်းယူပြီး
လျှင် ဆင်းရဲသူတို့အား ဝေပေးကြလေသည်။ ၎င်းနောက်ကြေး
စံနီ နတ်ရုပ်ရှိရာသို့ ပစ္စည်းရသူအပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်လျက်
မေးမြန်းလေသည်။ “မင်းတို့ ရှေးတုန်းက ဆင်းရဲမွဲတေလျက်
နေကြရသည်။ ယခုပစ္စည်းဥစ္စာများ ရှိလာကြသည်။ ၎င်းပစ္စည်း
တွေကို ဘယ်လူပေးသလဲ” လို့မေးပါသည်။ ပစ္စည်းရသူအပေါင်း
က “ကုန်မြူနစ်ပါတိက ပေးပါသည်” ဟု ဖြေကြရပါသည်။
“ဒီနတ်ကြီးကို ကိုးကွယ်ဒါ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟုမေးပါ
သည်။ “မွေးကထဲကကိုးကွယ်လာခဲ့ပါသည်” ဟု ဖြေကြရပါ
သည်။ “ဘာပေးဘူးသလဲ” ဟုမေးပါသည်။ “ဘာမှပေးဘူးပါ”
ဟု ဖြေကြရပါသည်။ “ဘာမှပေးဘော်မရဘဲ လူတွေထံက ပစ္စည်း
ယူသော်ရတဲ့ အရုပ်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိ ရိုက်ချိုးရ
မည်” ဟု ဆိုကာရိုက်ချိုးစေသည်။ ဤနည်းဖြင့်တိုက်ဖျက်ကြောင်း
ကို ကျော်လင်းစာပေ ဖြန့်ချိရေးမှတ်တမ်းတွင် မော်စီတုန်း၏
လက်ရွေးစဉ်ဆိုတဲ့စာအုပ်မှာပါပေသည်။ သဘိပြုရန်မှာ- အကယ်
၍ ငါတို့၏ ဗမာပြည်ကို ဥစ္ဆေဒဝါဒသမားများ သွင်းမိုးလာ

ယင်လဲ တရုပ်ပြည်မှ ကြေးစံနီ နတ်ရုပ် အချိုးခံရသလို စေတီ
ရုပ်ပွားတို့ ဘေးသင့် ကုန်မည်ကား မလဲပေ၊ ဓမ္မန္တရာယ်စာအုပ်
အတွင်းရှိ ရုပ်ပွားအချို့ကို ကြည့်ကြကုန်လော့။

ဘာသာရေးသည် တိမ်ကောသွားရပေမည်ဆိုသည်မှာ
သူတို့သည် ဥစ္ဆေဒဖြစ်နေမှန်းကို မသိတဲ့အတွက် သဿတများ
ကိုသာ ဘာသာရေးဟု အောက်မေ့၍ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စင်
စစ်မှာ ကုန်မြူနစ်လွှမ်းမိုးတဲ့ နယ်တို့မှာ ဥစ္ဆေဒဝါဒ ကြီးစိုး
ထွန်းကား၍ ကုန်မြူနစ်မရှိတဲ့နယ်တို့မှာ သဿတဝါဒထွန်းကား
နေပေသည်။ ဤဥစ္ဆေဒနဲ့ သဿတဝါဒသည် “ကမ္ဘာနဲ့မြေဇာ”
ဆိုသလို သံသရာမှာ အမြဲရှိနေပေသည်။ ဥစ္ဆေဒကို လွှတ်ယင်
သဿတဖြစ်သည်။ သဿတကိုလွှတ်ယင် ဥစ္ဆေဒဖြစ်သည်။ ထို
ဝါဒ ၂-ခုမှ လွတ်မြောက်ရန်မှာ သောတာပန်ဖြစ်မှ လွတ်ကြ
လေသည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ဥစ္ဆေဒလဲပဟုတ် သဿတလဲ မဟုတ်ချေ။
၎င်း ၂-ပါးကလွတ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာအစစ်ဖြစ်သည်။ သောတာပန်
တည်မှလဲ လွတ်ပေသည်။ ဥစ္ဆေဒကား “သေယင်မြေကြီးဖြစ်
သည်။ နောက်ဘဝမရှိ” ဟု ယူသည်။ ဧကစ္စသဿတကား “ရုပ်
တရားသာ ပုပ်ဆွေး၍ နာမ်တရားသည် တဘဝမှ တဘဝသို့
ကူးပြောင်းကာ သွားလာလှည့်ပတ်၍နေသည်” ဟု ယူပေသည်။
ဗုဒ္ဓဝါဒကား နောက်ဘဝ ရှိသည်ကား မှန်ပေ၏။ သို့သော်
သဿတ သမားတို့ ထင်သလို နာမ်တရားသည် တဘဝမှ တဘဝ
သို့ ကူးပြောင်းသည် မဟုတ်။ ရုပ်သစ် နာမ်သစ် ဖြစ်ခြင်းသာ
တည်း” ဟု ယူပေသည်။ ရှင်းဦးအံ့....လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စပါး

ပင်သည် ယခုနှစ် စပါးပင် မဟုတ်ချေ၊ ယခုနှစ် စပါးပင်သည် လာမည့်နှစ်မှာ ပေါက်မည့် စပါးပင်မဟုတ်ချေ၊ ဒါပေမဲ့လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စပါးသီးကြောင့် ယခုနှစ်စပါးပင်ပေါက်ရသည်၊ ယခုနှစ် သီးတဲ့ စပါးစေ့ကြောင့် လာမည့်နှစ်မှာ စပါးပင်ပေါက်ရပေမည်၊ ထိုနည်းတူစွာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝက ရုပ်နာမ်သည် ယခုရုပ်နာမ် မဟုတ်ချေ၊ ယခုရုပ်နာမ်သည် အနာဂတ်ဘဝမှာ ဖြစ်မည့် ရုပ်နာမ်မဟုတ်ချေ၊ သူ့ဘဝနဲ့ သူ့ရုပ်နာမ် အသီးအသီးဖြစ်ကြသည်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝက ရုပ်နာမ်ဖြင့် ကံကြမ္မာအသီးကို သီးခဲ့သည်၊ ၎င်းအတိတ်ကံကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် ရုပ်နာမ် ဖြစ်ရသည်- ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်နာမ်မှ တဖန် ကံကြမ္မာ အသီးကို သီးရပြန်လေသည်၊ ၎င်းကံကြောင့် အနာဂတ် ရုပ်နာမ် ဖြစ်ရပြန်သည်၊ ဤနည်းဖြင့် အဆုံးမရှိသော သံသရာ၌ ကျင်လည်ကြရသည်ဟု ယူသည်ကား ဗုဒ္ဓဝါဒ အစစ်ပေတည်း။

သံသရာ ပြတ်ပုံကို ပြဦးအံ့.... စပါးစေ့ကြောင့် စပါးပင် ပေါက်သည်ကားမှန်ပေသည်၊ ဒါပေမဲ့ မြေရေ ၂-ပါးနဲ့မထိယင် စပါးစေ့သည်စပါးပင်မပေါက်နိုင်ချေ၊ ထိုနည်းတူစွာ ကံကြမ္မာကြောင့် ခန္ဓာဖြစ်ရ သည်ကား မှန်ပေသည်၊ သို့သော် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်သည့် အဝိဇ္ဇာခေါ် မောဟတည်းဟူသော မြေဖုံးကွယ်၍ အပြစ်ကိုမမြင်တဲ့အတွက် ထိုထိုဘဝကို တွယ်တာတဲ့ တဏှာတည်းဟူသောရေ- ၎င်း ၂-ပါးနဲ့ မတွေ့ရပါက ကံကြမ္မာသည် ခန္ဓာအပင်ကို မပေါက်စေနိုင်တော့ပါ၊ ခန္ဓာ အပင် မပေါက်ယင် ခန္ဓာနဲ့ စပ်တဲ့ ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာသည့် နိဗ္ဗာန်ကို ရပါတော့သည်၊ သို့အတွက် သံသရာပြတ်ချင်ယင် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား

ကိုသာ သိအောင်လုပ်ပါ။ သစ္စာကို သိယင် တဏှာအတွယ်မှာ အလိုလို ပြတ်တော့သည်။ အတွယ်ပြတ်ယင် ခန္ဓာဇာတ်သိမ်း တော့သည်။

ဗမာကွန်မြူနစ် အဆို (၆)

ဗမာနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် တဦးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဝိဇ္ဇာပညာက ထောက်ခံသည့် အချက်အလက်များကို ရှာဖွေကာ မာ(က်စ်)ဝါဒက ထောက်ခံအောင် ကြိုးစားခဲ့ဘူးသည်။ ထိုကိစ္စ မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ငါတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်က ဤသို့ သတိပေးဘူးသည်။ ဝိဇ္ဇာပညာ၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ပြီး ပြည့်စုံ အောင် လုပ်ထားတဲ့ ဘာသာရေးသည် ခေတ်မမှီတဲ့ ရိုးရိုး ဘာသာဟောင်းများနဲ့ စာသော် ပို၍ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ကြောင့် ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားအား ပို၍ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စေ သည်။ ထိုဘာသာရေးမျိုးကို ပို၍သတိထားရမည်။

အဖြေ

ကွန်မြူနစ်တို့၏ အခြေခံမှာ လောကဓာတ် သိပ္ပံပညာ ဖြစ် ပေသည်။ ၎င်းပညာရပ်က ဗုဒ္ဓဝါဒကို ထောက်ခံလိုက်ယင် ကွန် မြူနစ်တို့မှာ “အမိမဲ့သား ရေနဲ့ငါး” တို့ကဲ့သို့ ခိုကိုးရာမမြင် ထောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ရမည်ကြောင့် အထက်ပါ စကားကို ပြောဆိုပေသည်။ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်သည် အချို့နေရာမှာ ဗုဒ္ဓဝါဒ ကိုထောက်ခံရပေသည်။ ဤသည်ကို ကွန်မြူနစ်တို့သည် အလန့် ကြီးလန့်ကာ လူထုအား ခြောက်လှန့်တဲ့စကားကို ပြောကြပေ သည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ဝိဇ္ဇာပညာက မထောက်ခံသော်လဲ ကမ္ဘာ့ အလယ်မှာ ထယ်ထယ် ဝါဝါနဲ့ ဘယ်သူ၏ စွပ်စွဲချက်ကို မဆို

အဖြေပေးနိုင်တဲ့ ဘာသာကြီး ဖြစ်လေသည်။ လောက ဓာတ် သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာ ပညာကိုလဲ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဝါဒက အထင်မကြီးချေ။ သူတို့ ၏ ပညာကို အမှန်ဘဲလို့ ဗုဒ္ဓဝါဒက မထောက်ခံပါ။ ဘာကြောင့် ဆိုသော် လောကဓာတ် သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာ ပညာရပ်သည် မျက်စိ အမြင် ကိုသာ ပဓာနထား၍ ပြောဆိုယူဆတဲ့ပညာ ဖြစ်သည်။ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဝါဒကား ဉာဏ်ပညာကိုသာ အဓိကထား၍ ယူဆပေသည်။ မျက်စိ အမြင်အားဖြင့် မိုးကောင်းကင်သည် ခုံး၍ နေပေသည်။ သို့အတွက် မြေလဲလုံးရပေမည်ဟု ယူဆကာ မြေလုံးကြောင်းကို သဘောခေါင်းတိုင်ဥပမာဖြင့် ပြဆိုပေသည်။ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဝါဒကား မျက်စိ အားကုန်ခြင်းကြောင့်သာ မိုးခုံးသကဲ့သို့ ထင်ရပေသည်။ ဥပမာ....အလွန်ဖြောင့်တဲ့ မီးရထားသံလမ်း၏အလယ်တွင် ရပ် ကာကြည့်ပါ။ သံလမ်းသည် အမြင်အားဖြင့် အဖျားမှာ ပူးသွား သယောင် ထင်မြင်ရပေသည်။ စင်စစ်ကား သံလမ်းသည် မပူး ချေ။ မျက်စိ အားကုန်ခြင်းကြောင့်သာ ပူးသယောင်ထင်ရသည် ဟု ဉာဏ်ကို အဓိကထားပေသည်။ လောကဓာတ်ဆရာက မြေ ကြီးမှာ ဆွဲအားရှိသည်။ သို့အတွက် အပေါ်သို့မြှောက်ပစ်လိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲသည် ပြန်ကျလာရပေသည်။ ပြီးတော့ မြေပေါ်တွင် ၁-ပိဿာရှိ သံလုံးကို ပေ ၅၀၀-ခန့်နက်တဲ့ တွင်းထဲမှာချိန်ယင် ပို၍လေးပေသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ငါတို့ဗုဒ္ဓဝါဒကား အပေါ်သို့ပစ်တဲ့ ကျောက်ခဲပြန်၍ကျလာ ခြင်းမှာ- မြေကြီး၏ ဆွဲအားကြောင့်မဟုတ်။ ကျောက်ခဲမှာရှိတဲ့ အလေးအားကြောင့် ပြန်ကျခဲ့ပေသည်။ ကျောက်ခဲတလုံးနဲ့ ဝါ ဂွမ်းတဆုပ်ကို ပြိုင်ပစ်ကြည့်ပါ။ လေးတဲ့ ကျောက်ခဲက အရင်ကျ

၍ ပေါ့တဲဝါဂွမ်းက နောက်မှမြေသို့ ရောက်ရပေမည်၊ မြေကြီး၏ ဆဲ့အားကြောင့် ကျခဲရိုးမှန်ယင် ပြိုင်တူကျခဲရပေမည်။

မြေပေါ်တွင် ၁-ပိဿာရှိ သံလုံးသည် ပေ ၅၀၀-နက်တဲ တွင်းထဲမှာချိန်က ပို၍လေးသည် ဆိုရာဝယ်...မြေပေါ်မှာ ရှိစဉ် သံလုံး၏ ကလာပ်ကြားသို့လေဝင်သဖြင့် ၁-ပိဿာ ရှိသော်လဲ ပေ ၅၀၀-ရှိတွင်းထဲ၌ကား သံလုံး၏ကလာပ်ကြားသို့ လေမဝင် ရသဖြင့် ပို၍လေးပေသည်၊ သို့အတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ ဆဲ့အား မရှိဟု ငါတို့သည် ရဲဝံ့စွာ ယုံကြည်သဖြင့် ဝိဇ္ဇာပညာကို သော်မှ အထင်မကြီးတဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒကြီးသည် လောကအလယ်မှာ ထယ်ဝါစွာ နေနိုင်ပါသည်။

သူခိုးသည် အလင်းရောင်ကို ကြောက်သလို မမှန်ကန်သော ဝါဒသည် နေမင်းကြီးကဲ့သို့ အသိဉာဏ်အလင်းရောင်ကို ပေးနိုင်တဲ့ မှန်ကန်တဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ကြောက်သည်မှာ ဘဝကပေးတဲ့ အသိဉာဏ်ဖြစ်ပေသည်၊ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ကောက်ကျစ် စဉ်းယဲတဲ့ ဝါဒဟု ဆိုသည်မှာ သူခိုးက လူဟစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

လောကကြီး၌ သတ္တဝါတို့သည် သူ့အယူကို သူမှန်သည် ထင်၍ ငါ့အယူကို ငါမှန်သည်ဟု ထင်ကြသည်မှာ -ခမ္မတာဖြစ်ပေသည်၊ သို့သော် ရှေ့စစ်မစစ်ကို မှတ်ကျောက်က သက်သေခံသလို အယူဝါဒမှန်မမှန်ကိုကား အကြောင်းနဲ့အကျိုးတရားများက သက်သေခံပေသည်၊ ဗုဒ္ဓဝါဒသည် အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကို စိစစ်၍ ယူသော ဝါဒဖြစ်ရကား ဘယ်သူ၏ စွပ်စွဲခြင်းကိုမဆို စိတ်မဆိုးဘဲ ဖြေရှင်းနိုင်ပေသည်၊ သို့အတွက် လောကဓာတ်သိပ္ပံပညာကထောက်ခံသည် ဖြစ်စေ၊ မထောက်ခံသည်ဖြစ်စေလောကကြီးကို အလင်းရောင် အပေးနိုင်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

မမာ ကွန်မြူနစ် အဆို (၇)

ဗုဒ္ဓဘာသာ စင်္ဂေါစဉ် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-
 လောက်က လူ့လောကသည် ကျေးကျွန်စံနစ် အဆင့်အတန်း
 တွင် ဆိုက်ရောက်နေခဲ့၍ စံနစ်ကျတဲ့ (လောကဓာတ်) ပညာ
 အရပ်ရပ်တို့လဲ မပေါ်ပေါက်သေးသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ
 သည် စင်စစ်အားဖြင့် ရာဇဝင်ခရီးစခန်း မရင့်မာသေးသော
 ကြောင့်(လောကီဒုက္ခအပေါင်းမှ) လွတ်လပ်ရေးကို မဖြစ်နိုင်တဲ့
 နည်းနဲ့ တွေးတောကြံဆတဲ့နည်း ဖြစ်ပေသည်။

အဖြေ

အထက်ပါ စကားသည် ရှေးကျသော အရာသည် မမှန်၊
 နောက်မှဖြစ်တဲ့အရာသည်သာ မှန်၏ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေသည်။
 ရှေးကျတဲ့အရာက ကောင်း၍ နောက်မှပေါ်တဲ့အရာက ညံ့သည်
 လည်းရှိ၏၊ နောက်ဖြစ်တဲ့အရာက ကောင်း၍ ရှေးကျတဲ့အရာက
 ညံ့သည်လည်းရှိ၏၊ ထိုနေရာတွင် ကုန်ပစ္စည်းကို ပထမ ပြောပါ
 မည်၊ ရှေးကလူတို့သည် ရိုးသားသူများဖြစ်ကြ၍ မခိုမကပ်ပါဘဲ
 ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ခြင်းကြောင့် ပစ္စည်းတို့သည် ကောင်းမွန်ကြ
 ပေသည်၊ နောက်လူတို့ကား လောဘအရာ၌ မျက်စိကျယ်သဖြင့်
 ခိုကပ်ပြီး လုပ်ထားသောကြောင့် လက်သစ်ဆိုယင်မကြိုက်ကြဘဲ
 လက်ဟောင်းကိုမှ လူကြိုက်များလေသည်၊ ဤကား ရှေးက
 ကောင်း၍ နောက်မကောင်းခြင်းတည်း။

ရှေးက လူတို့သည် မူလပထမကြံစည်ကြရသူဖြစ်၍ ပုံစံများ
 သည် မလှပချေ၊ နောက်လူတို့သည် ရှေးကပုံစံကို မှီးပြီးကြံဆ

ရသဖြင့် နောက်ပေါ်ပုံတို့သည် လှပ၍လာခဲ့လေသည်။ ဤကား ရှေးကမကောင်း ခုမှကောင်းသော အရာပေတည်း။

အတတ်ပညာတို့လဲ ဤနည်းနှင့်နှင်ဖြစ်ကြလေသည်။ ရှေးက အတတ်ကို ယခုလူတို့ မမှီသည်ကို ပြောပါဦးမည်....။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၍ ချမ်းသာသဖြင့် ဖွားမြင်လာတဲ့ ထိုဘုရားလောင်းအား အမည်မှည့်တဲ့ နေ့မှာ “အသဒိသ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ဘုရားလောင်း၏ ရှေးရှု ပြေး၍သွားနိုင်သောကာလ၌ တယောက်သော ဘုန်းရှိသော သတ္တဝါသည် မိဖုရား၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၏။ ချမ်းသာသဖြင့် မွေးဖွားလာတဲ့ ထိုသတို့သားအား အမည်ကိုမှည့်သောနေ့၌ “ဗြဟ္မဒတ်” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြကုန်၏။ ထို ၂-ယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့တွင် ဘုရားလောင်းသည် တဆဲ့ခြောက်နှစ် မြောက်သော ကာလ၌ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခအမည်ရှိသော ဆရာအထံ၌ ဗေဒင်သုံးပုံကို၎င်း၊ တဆဲ့ရှစ်ပါးကုန်သော အတတ်တို့ကို၎င်း သင်၍ လေးအတတ်၌ အတုမရှိသည်ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

မင်းသည် သေလွန်သည်ရှိသော် “အသဒိသ မင်းသားအား မင်းအဖြစ်ကို ပေး၍ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသားအား အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကို ပေးရန်ကြကုန်သော” ဟုဆို၍ သေလေ၏။ မင်းကြီးသေလွန်၍ ဘုရားလောင်းအား မင်းအဖြစ်ကို ပေးလက်တော်

“ငါ့အား မင်းအဖြစ်ကိုအလိုမရှိ” ဟု ပယ်၏။ ပြဟ္မဒတ်မင်းသား ကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိဟု ပယ်သော်လဲ မင်း၏ အခြင်းအရာ ဖြင့်သာ နေလေ၏။

မင်း၏ ခြေရင်း၌ ခစားကုန်သော သူတို့သည် “အသဒိသ မင်းသားသည် မင်းအဖြစ်ကို တောင့်တ၏” ဟု ညီ ဖြစ်သော ပြဟ္မဒတ်မင်းအား ကုန်းချောကြကုန်၏။ ညီငယ် ပြဟ္မဒတ်မင်း သည်လည်း ထိုကုန်းစကားကို ယုံကြည်သဖြင့် “ငါ၏ နောင် တော်ကို ဘမ်းကြကုန်လော့” ဟု လူတို့ကို စေ၏။ ထိုအခါဘုရား လောင်း၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော ယောကျ်ားသည် ထိုအကြောင်းကို ဘုရားလောင်းအား ကြား၏။ ဘုရားလောင်း သည် ညီငယ်အား စိတ်ဆိုး၍ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ကာ တခြား သော မင်းအိမ်သို့သွား၍ မင်းအား ကြားစေသည်။ မင်းသည် “ဘယ်မျှသော လခ ရိက္ခာကို အလိုရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “တန့်စဖြင့် တသိန်းသောဥစ္စာကို အလိုရှိ၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ကောင်းပြီ လာစေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါလာ၍ အနီး၌ တည်သောဘုရားလောင်းကို “သင်သည် လေးသမားလော” ဟု ပေး၏။ “မင်းမြတ်-ဟုတ်၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “ကောင်းပြီ ငါ့အား ခစားလော့” ဟု ဆို၏။ အသဒိသမင်းသားသည် ထို အခါ မင်းအား ခစားလေ၏။

လေးသမားဟောင်းတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ လခရိက္ခာကို မြင်၍ အလွန်များကုန်၏ ဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ကနေသ၌ မင်း သည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ အနီး၌ တင်းတိမ်

အရံကိုကာရံစေ၍ သရက်ပင်၏ အရင်းဖြစ်သော မြတ်သော အိပ်ရာ၌ လျောင်းလျက် အထက်သို့ ကြည့်လတ်သော် သရက်ပင်ဖျား၌ တခုသော သရက်သီးခိုင်ကိုမြင်၍ ဤသရက်သီးခိုင်ကို တက်ယူအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်းဟု လေးသမားတို့ကို ခေါ်စေ၍ “ဤသရက်သီးခိုင်ကို မြှားဖြင့်ဖြတ်၍ကျစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့လော” ဟုဆို၏။ မင်းမြတ်-ဤသရက်သီးခိုင်ကို ကျစေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝန်မလေး၊ အရှင်မင်းမြတ်သည် ကား အကြိမ်များစွာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုကိုမြင်ဘူးပြီ၊ ယခုရောက်သစ်စဖြစ်သော လေးသမားတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထက် များစွာသော ရိက္ခာကို ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် “လေးသမားအသစ်ကို သာ ခိုင်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ပင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍ “အမောင် ထိုသရက်ခိုင်ကို ကြွေစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့လော” ဟု ပေး၏။ “မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်တို့၏ နေရာတော်၏ အတွင်း အရပ်ကို ရသည်ရှိသော် စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့” ဟု ဘုရားလောင်းက လျှောက်၏။ မင်းသည် အိပ်ရာကို တခြားသို့ ဆောင်စေ၍ လေးပစ်ရာအရပ်ကိုပြု၏။ ဘုရားအလောင်း၏လက်၌ လေးသည် မရှိ၊ ဝတ်သောပုဆိုး၏ အတွင်း၌ လေးကိုပွဲ၍သွား၏။ ထို့ကြောင့် “တင်းတိမ်ကို ရခြင်းငှါသင့်၏” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု တင်းတိမ်ကိုဆောင်စေ၍ ရံစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တင်းတိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ အပေါ်၌ အမြဲဝတ်သော ဖြူသော အဝတ်ကိုပယ်၍ တထည်သော နီသော အဝတ်ပုဆိုးကို ဝတ်၍ အောက်ပိုးကျိုက်၍ တထည်သော နီသော ပုဆိုးကို ဝမ်း၌ပွဲ၍ အိမ်မှ အစပ်နှင့်ယှဉ်သော သန်လျက်ကို ထုတ်၍

လက်ဝဲနံပါးဖြင့် လွယ်၍ ရွှေသင်တိုင်းကိုဝတ်၍ လေးထဲသော ကျည်ကို နောက်မှလွယ်၍ အစပ်နှင့်ယှဉ်သော ဆိတ်ချိုလေးကို ယူကာ သန္တာအဆင်းနဲ့ တူသော ညို့ကို တင်၍ သင်းကျစ်ကို ဦးခေါင်း၌ စုပ်ပြီးလျှင် ထက်စွာသော စဉ်းသွားကို လက်သဲတို့ ဖြင့် ပွတ်လျက် တင်းတိမ်ကို နှစ်ဖြာလှစ်၍ မြေကိုခွဲ၍ ထွက်လာ သော နဂါးလုလင်ကဲ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် မြားပစ်ရာအရပ်သို့ သွား၍စဉ်းသွားကိုမြား၌တပ်ကာ မင်းကို “မင်းမြတ်-ထိုသရက် ခိုင်ကို အထက်သို့ တက်သော မြားဖြင့် ကျစေအံ့လော၊ သို့ မဟုတ် အောက်သို့ ပြန်လာသော မြားဖြင့် ကျစေရအံ့လော” ဟု လျှောက်၏။

မင်းသည် “အမောင် တက်သောမြားဖြင့် ကျစေသည်ကို ငါမြင်ဘူးလေပြီ၊ အောက်သို့ သက်သောမြားဖြင့် ကျစေသည် ကို ငါမမြင်ဘူးချေ၊ သို့အတွက် အောက်သို့သက်သော မြား ဖြင့် ကျပါစေလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် “မင်းမြတ် ဤမြားသည် စေး သောအရပ်သို့ တက်လတ္တံ့၊ အကြင်မျှလောက် စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်သည်ရှိ၏၊ ထိုမျှလောက် သွားလေ၍ ညအခါ သက် လတ္တံ့၊ မြားပြန်လာသည် တိုင်အောင် အရှင် မင်းကြီးသည် သည်းခံခြင်းငှါ သင့်၏” ဟုဆို၏၊ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏၊ ထို့နောင်မှ “မင်းမြတ် ဤမြားသည်တက်လတ်သည် ရှိသော် သရက်သီးခိုင်အညွှာကို အလယ်တိုင်အောင် ဖြတ် လျက် တက်လတ္တံ့၊ သက်လတ်သော် ဆံချည်ဖျားမျှ ဤမှ၎င်း ထိုမှ၎င်း မရွှေ့မူ၍ အပိုင်းအခြား၌သာလျှင် ကျ၍ သရက်သီး

ခိုင်ကို ယူ၍ သက်လတ္တံ့၊ မင်းမြတ် ရှုတော်မူလော့” ဟု ဆို၍ အဟုန်ဖြင့် မြားကို ပစ်လေသည်။ ထိုမြားသည် သရက်သီးခိုင် အညှာကို အလယ်တိုင်အောင် ဖြတ်လျက် တက်၏။ ဘုရားလောင်း ယခုအခါ၌ မြားသည် စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်သို့ ရောက်ချိန်တန်ပြီ။ ဤသို့သိ၍ ရှေးဦးစွာပစ်သော မြားထက် အထူးသဖြင့် အလွန်လျင်မြန်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ တစင်းသောမြားကို ပစ်၏။ ထိုမြားသည် သွားလေ၍ ရှေးဦးပစ်အပ်သောမြားကို မြားလွှာ မြားတောင့်ဖြစ်ခတ်၍ မိမိသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ တက်လေ၏။ ထိုမြားကို တာဝတိံသာနတ်တို့သည်ယူကုန်၏။

ပြန်လည်၍ လာသောမြား၏ လေထုကိုဖြတ်သောအသံသည် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ဖြစ်၍ လူတို့သည် ‘ဤအသံကား ဘာအသံနည်း’ ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ‘ပြန်လာသောမြား၏ အသံတည်း’ ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် မိမိကိုယ်၌ မြားကျအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ပုန်းအောင်းကြကုန်သဖြင့် “မကြောက်ကြနှင့်မြားကို မြေသို့မကျစေအံ့” ဟု နှစ်သိမ့်စေ၏။ မြားသည် သက်လာသည်ရှိသော် တဆံချည်ဖျားမှ ထိုမှ ဤမှ မရှေ့မူ၍ အပိုင်းအခြား၌သာလျှင် ကျ၍ သရက်သီးခိုင်ကိုဖြတ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သရက်သီးခိုင်အား၎င်း၊ မြားအား၎င်း မြေသို့ မကျစေမူ၍ ကောင်းကင်၌သာလျှင်ခံလျက် လတ်တဘက်ဖြင့် မြားကို လက်တဘက်ဖြင့် သရက်ခိုင်ကိုယူ၏။

လူတို့သည် ထိုကဲ့သို့သော အံ့ဘွယ်ကိုမြင်၍ ကောင်းချီးဩဘာပေးကြကုန်၏။ ကြီးကျယ်စွာရယ်၍ကြကုန်၏။ လက်ဖျားခါကြကုန်၏။ လက်ခမောင်းခတ်ကြကုန်၏။ မင်း၏ပရိသတ်တို့

သည်လည်း ရှင်လန်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ကုဋေသောဥစ္စာတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ကြကုန်၏။ မင်းကြီးသည်လည်း အလွန်တရာဝမ်းမြောက်သောကြောင့် မိုးကြီးရွာသကဲ့သို့ ရွှေငွေဥစ္စာကို၎င်း၊ အခြံအရံကို၎င်း ပေး၏။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဘုရားလောင်းမရှိလတ်သော် ပြည်နီးချင်း မင်းခုနစ်ပါးတို့သည် ဝိုင်းရံကုန်၍ “ပြည်ကိုတည်းပေးအံ့လော့၊ စစ်တည်းပြိုင်မည်လော့” ဟု သဝဏ်စာကို ပို့ကြကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြောက်သောကြောင့် အမတ်တို့အား တိုင်ပင်ရာ နောင်တော်ကိုစုံစမ်းပြီးလျှင် ကန်တော့၍ပင့်ပါမှ ဤဘေးရန်သည် ငြိမ်းပေမည်ဟုသံတော်ဦးတင်ကြကုန်၏။ မင်းလည်း အမတ်တို့ ပေးသည့်အကြံအတိုင်း အမတ်တယောက်ကို နောင်တော်ထံလွှတ်၏။ နောင်တော်ဘုရားလောင်းသည် မင်းအားပန်ကြား၍ ပြန်လာပြီးလျှင် ရန်သူမင်းခုနစ်ယောက်စားပဲ့ထိုင်ချိန်၌ မြားဖျားတွင် “ငါ့အသဒိသလာပြီ အသက်ကိုအလှိုက်ကပြေးကြလေ၊ နောက် မြားတစင်းလာလျှင် သင်တို့အသက်မရှိပြီ” ဟု စာဆွဲ၍ ပစ်လတ်သော် မြားသည် ရန်သူမင်းခုနစ်ယောက်တို့၏ အလယ်စားပဲ့၌စိုက်၍ကျ၏။ ရန်သူမင်းတို့လည်းစာကိုမြင်သဖြင့် ပြေးကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရန်သူတို့ပြေးလတ်သော် ညီငယ်အား “ပြည်တွင်း၌ ဤသို့ အုပ်ချုပ်လော့ ပြည်ပနှင့် ဤသို့ ဆက်ဆံလော့” စသည်ဖြင့် ဆုမ္မဩဝါဒကိုပေးကာ တောထွက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားပေသတည်း။

ဤကဲ့သို့သော အတတ်မျိုးသည် ယခုခေတ်တွင်ရှိပါ၏လော ဆိုမိယက် ဂြိုဟ်တုခေါ် ဒုံးပျံသည် လဗိမာန်သို့ ရောက်၏ဟု ဆိုသော်လည်း ကမ္ဘာသားတို့အား ကြားချင်းမျှသာ ဖြစ်သေး သည်။ အခိုင်အမာမပြနိုင်သေးပါ။ လသည် လောကဓာတ်ဆရာ တို့ ထင်သလို ကမ္ဘာတခုမဟုတ်။ လဗိမာန်ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်း သည် လျင်မြန်စွာသော အဟုန်ဖြင့် ကမ္ဘာကိုပတ်၍ နေ၏။ ဂြိုဟ်တု ဒုံးပျံထက် အဆတထောင် မြန်ပေသည်။ ရပ်တည်နေ သော အရာမဟုတ်။ ဤသို့ဖြစ်ရာ ဒုံးပျံမှအလံကို လဗိမာန်၌စိုက် ခဲ့၏ဟုဆိုခြင်းသည် အဘယ်မှာ ယုံကြည်စရာရှိအံ့နည်း။ ယုံကြည် သောသူတို့သည် အလွန်တရာ “အ” သော သူတို့သာ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။ လဗိမာန်သို့ သွားဘို့ ကြံသောသူသည်လည်း လူရူး တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။

ဘုရားရှင်လက်ထက်က သမားတော် ဇီဝက ဆေး ဆရာသည် သူဌေး တယောက်၏ ပိုးစားသဖြင့် ဦးနှောက် ကုန်ခမ်းသော ရောဂါကို ဦးနှောက်တုလုပ်လျက် ဦးခေါင်းအခွံကိုခွါ၍ ပိုးကို ယူပြီးလျှင် ကုသနိုင်ခဲ့၏။ ယခုအခါ ဘယ်တိုင်းပြည်မှ ဒေါက်တာ သည် ကုသနိုင်ပါသနည်း။

ယခုခေတ်ထက် သာလွန်သောပညာတို့သည် များစွာ ရှိကုန် သေး၏။ သို့သော် ရှေးအခါက ပညာတို့သည် လူထု၏ လက်သို့ မပြန့်သဖြင့် ကွယ်ပကုန်၏။ ယခုခေတ်၌ ပေါ်လာသောပညာရပ် တို့လည်း ရှေး၌ မရှိကုန်။ ရှေးကပညာတို့လည်း ယခုမရှိကုန်။ သို့သော် နှင့်သူ ပညာထွန်းကားကြကုန်၏။ လူ့လောက ရာဇဝင်

သည် ဘော်လဂါမြစ်ဖျားမှ စခဲ့သည်မဟုတ်၊ ဘော်လဂါမြစ်ဖျားထက် ရှေးကျသော ရာဇဝင်တို့ များစွာရှိကုန်၏။ မည်သို့ဆိုစေ ယခုခေတ်ကား-ရှေးခေတ်ထက် လောကဓာတ်ပညာ ထွန်းကားသည်မှာ မှန်ပေသည်။ သို့သော် လောကဓာတ် သိပ္ပံပညာရပ်ဖြင့် ဘာသာဝါဒတခု၏ အမှားအမှန်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ချေ။

ယခုခေတ်၌ ရုရှားပြည်နှင့်အမေရိကန်ပြည်သည် ဝိဇ္ဇာပညာရပ် အတောက်ပြောင်ဆုံးဟုဆိုကြပါစို့။ လောကဓာတ်ပညာဖြင့် ဘာသာဝါဒ၏ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်လျှင် ၎င်းနှစ်ပြည်ထောင်သည် ဘာသာချင်း တူရပေလိမ့်မည်။ ရုရှားပြည်ကား ဥစ္ဆေဒ ဝါဒထွန်းကား၍ အမေရိကန်ပြည်ကား သဿတဝါဒထွန်းကား၍နေပေသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်သလို သူ့ကိုငါမယုံ ငါ့ကိုသူမယုံဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့နှစ်ဦး မတုံ့သောကြောင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့မှာစိတ်ချ၍ အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာသာဝါဒတခု၏ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သောပညာသည် အရဟတ္တမဂ်ညဏ်နှင့် သဗ္ဗညုတညဏ်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုညဏ် ၂-ခုကိုရလျှင် ရှေးခေတ်မှာဖြစ်စေ၊ နောက်ခေတ်မှာဖြစ်စေ ဘာသာမှန်ကို သိနိုင်တော့သည်သာတည်း။ ထိုညဏ်ကိုမရလျှင် လောကဓာတ်ပညာသည် မိုးထိုးအောင် တက်သော်လဲ ဘာသာဝါဒ၏ အမှားအမှန်ကို မသိချေ။ လောကဓာတ် သိပ္ပံပညာကား လောကီ ညဏ်တည်း။ အရဟတ္တ မဂ်ညဏ်ကား လောကုတ္တရာ ညဏ်တည်း။ ပြဒါးတလမ်း သံတလမ်းစီ ဖြစ်၏။ သို့အတွက် သောတာပန် တည်တိုင်း လေယာဉ်ပျံ မလုပ်နိုင်၊ လေယာဉ်ပျံလုပ်နိုင်သော်လဲ သောတာပန် မတည်နိုင်ချေ။

မမာကွန်မြို့နစ်အဆို (၈)

စိတ်သည် ဘဝကိုဖန်တီးသည်မဟုတ်မူ၍ ဘဝကသာလျှင် စိတ်ကို ဖန်တည်းသည်။ ဘဝကသာလျှင် တဏှာကိုဖန်တီးသည် ဖြစ်သောကြောင့်သာတည်း။ ထို့ကြောင့် မူလတရား ၂-ပါးအစ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အလယ်၊ နိရောဓသစ္စာ အဆုံးရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဝါဒ သည် (ဒုက္ခအပေါင်းမှ) လွတ်မြောက်ရေးလမ်းကို စိတ်ကူးယဉ် တကား စိတ်ကူးယဉ်အကျဆုံးသောနည်းဖြင့် ဆင်ခြင်ရာရောက် ပေသည်။

အဖြေ

အကယ်၍ ရုပ်ကသာ စိတ်ကို ဖန်တီးရိုးမှန်ယင်....သေခါစ လူသည် ဘယ်အင်္ဂါကြီးငယ်မှ မပျက်သေးပါ။ လူသေ၏မျက်စိ အနီးတွင် ဘယ်ရူပါရုံကိုဘဲ ပြုပြင် မြင်စိတ် မပေါ်လာသည်မှာ ဘာကြောင့်လဲ။

လူသေ၏ နားဝတွင်ကပ်၍ အော်ယင် ကြားပါမည်လား၊ မကြားယင် ရုပ်ရှိပါလျက် ဘာကြောင့် မကြားပါသလဲ။

လူသေ၏ နှာခေါင်းဝတွင် ကပ်၍မကောင်းတဲ့အနံ့ကို လွှတ် ယင် နံပါမည်လား၊ ရုပ်ရှိပါလျက် မနံခြင်းသည် ဘာကြောင့် ပါလဲ။

လူသေ၏ လျှာပေါ်တွင် အလွန်တရာစပ်တဲ့ ငြုပ်သီးမှုန့်ကို ပုံထားပါက စပ်မှုန်းသိပါမည်လား၊ စပ်မှုန်းမသိယင် ရုပ်ရှိပါ လျက် အဘယ်ကြောင့် မသိသလဲ။

လူသေကောင်ကို မီးနဲ့ရှို့သော် ပူမှုန်းသိပါမည်လား၊ မသိ ယင် ရုပ်ရှိပါလျက် ဘာကြောင့် မသိသလဲ။

စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ မျက်နှာမဲ့၍ လာခြင်းသည် မျက်နှာက အရင်မဲသလား၊ စိတ်ကအရင်ဆိုးသလား၊ မည်သူကအကြောင်း ပါလဲ။

ရုပ်ကြောင့် စိတ်ဖြစ်သည်ဆိုရာ သစ်ပင်လည်း ရုပ်တရားပင် တည်း၊ သစ်ပင်ကိုလူတို့ ခုတ်လှဲတဲ့အခါ ဘာကြောင့် နာတဲ့အသံ ကို မပြုသလဲ။

ဤမေးခွန်းတို့ကို မေးယင် ရုပ်ဝါဒဆရာတို့သည် ပြေနိုင်ကြ မည် မဟုတ်ချေ၊ ဤထက်လဲ အလွန်မေးနိုင်ပါသေးသည်။

မြတ်စွာဘုရားကား-

စိတ္တေန နိယတေ လောကော၊ စိတ္တေန ပရိကဿတိ။
စိတ္တဿ ဧကဓမ္မဿ၊ သဗ္ဗေဝ ဝသ မန္တဂူ။

စိတ္တေန-စိတ်သည်၊ လောကော-သတ္တောကာသ သင်္ခါရ ဟု လောကသုံးရပ် ဘုံသုံးထပ်ကို၊ နိယတေ-ဆောင်၏၊ စိတ္တေန- စိတ်သည်၊ လောကံ-လောကသုံးပါးကို၊ ပရိကဿတိ-ဆွဲငင်၏၊ စိတ္တဿ-စိတ်ဟုဆိုအပ်သော၊ ဧကဓမ္မဿ-တခုသော တရား၏၊ ဝသံ-အလိုသို့၊ သဗ္ဗေဝ-အလုံးစုံသော သင်္ခါရ တရားတို့သည် သာလျှင်၊ အန္တဂူ-အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြ ရကုန်၏။.... အဲဒီလို ဟောတော်မူပါသည်။

သာဓက ပြပါအုံးမယ်၊ လူတယောက်သည် ခိုးလိုတဲ့စိတ် ဖြစ်သဖြင့် ခိုးမှုကိုကျူးလွန်ပါတယ်၊ ခိုးသောကြောင့် အစိုးရက ဘမ်း၍ ထောင်ချထားပါတယ်၊ ခိုးမှုကို ကျူးလွန်ခြင်းသည်

သင်္ခါရလောကနဲ့တူပါတယ်။ အကျဉ်းသားဖြစ်သွားရခြင်းသည် သတ္တလောကနဲ့တူပါတယ်။ ထောင်ကြီးကား ဩကာသလောကနဲ့ တူပါတယ်။

ထို့အတူ မကောင်းမှုကို ပြုလိုတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဒုစရိုက် ၁၀- ပါးတို့တွင် တပါးပါးကို ကျူးလွန်တဲ့ သင်္ခါရလောက ဖြစ်ကြရပေသည်။ ၎င်းသင်္ခါရတရားကြောင့် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကယ်ဟု ဆိုအပ်သော အပါယ်ခန္ဓာ သတ္တလောကကြီး ပေါ်လာရပေသည်။ အပါယ်ခန္ဓာကို ရခြင်းကြောင့် အပါယ်ဘုံ တည်းဟူသော ဩကာသလောကကြီးဖြစ်ရပါသည်။ ဤလောက သုံးပါး ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ရှာယင် စိတ်ကိုတွေ့ရ ပေသည်။

တဖန် ကောင်းမှုကိုပြုလိုတဲ့စိတ်ကြောင့် သုစရိုက် ၁၀-ပါး တို့တွင် တပါးပါးကိုပြုတဲ့ သင်္ခါရလောက ဖြစ်ရပေသည်။ ၎င်း သင်္ခါရ တရားကြောင့် “သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏ်ဟု ဆိုသည့် အတိုင်း လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝကိုရကြကုန်၏။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ ကို ရခြင်းကြောင့် လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ၌ နေကြရကုန်၏။ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံကား ဩကာသ လောက၊ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ ကား သတ္တလောက၊ ထိုဘဝ၏ အကြောင်းဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်ကံ ကား သင်္ခါရလောကဖြစ်၏။ ၎င်းလောကသုံးပါး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း သည် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကြရကုန်၏။

ရုပ်ဝါဒ ဆရာတို့က ဆိုစရာရှိပါသေး၏။ မျက်စိတည်းဟူ သော ရုပ်၊ ရူပါရုံတည်းဟူသောရုပ် ၎င်းရုပ် ၂-ခုကြောင့် မြင်စိတ်ခေါ် နာမ် ဖြစ်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နားတည်းဟူသောရုပ်၊ အသံတည်းဟူသော ရုပ်၎င်း ၂-ခု
ကြောင့် ကြားစိတ်တည်းဟူသော နာမ်ဖြစ်ရသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ခြောက်ဒွါရတည်းဟူသောရုပ်၊ ခြောက်အာရုံတည်းဟူသော
ရုပ် ၎င်းတို့ကြောင့် ခြောက်ဝိညာဉ်တည်းဟူသော နာမ်ဖြစ်ရ
သည် မဟုတ်ပါလားဟု ဆိုစရာရှိပါသည်။ ခြောက်ဝိညာဉ်သည်
ခြောက်ဒွါရ၊ ခြောက်အာရုံ သက်သက်ဖြင့်ဖြစ်လာသည်မဟုတ်၊
မနသိကာရ ခေါ် နာမ်တရားပါမှ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါကြောင့် စက္ခု
ဝိညာဉ်ခေါ်-မြင်စိတ်၏ အကြောင်းကိုမျက်စိ၊ အဆင်း၊ အလင်း၊
မနသိကာရဟု လေးပါးပြပေသည်။

လူသေကောင်၌ ခြောက်ဒွါရ ခြောက်အာရုံ ရှိငြားသော်လဲ
မနသိကာရခေါ် နာမ်မရှိတဲ့အတွက် ခြောက်ဝိညာဉ် မပေါ်နိုင်
သည်မှာ အထင်အရှားမဟုတ်လား။

ရုပ်ကြောင့် နာမ်ဖြစ်ကြောင်းကို ဂေါတမဘုရား ဟောသည်
မဟုတ်ပါလားဟု အညွန့်တက်စရာရှိပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ၎င်း
ရုပ်သည် သူ့ချည်းသက်သက်ဖြင့် နာမ်ကို မဖြစ်စေနိုင်ပါ။ နာမ်
၏ အကူအညီကို ရပါမှ ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ စက္ခုဝိညာဉ် သော
တဝိညာဉ် သာနဝိညာဉ် ဇိဝှိဝိညာဉ် ကာယဝိညာဉ် တို့ကို
ဖြစ်စေရာ၌ ရုပ်တရားသည် အားကြီးတဲ့အကြောင်းရပ်မို့ ရုပ်က
နာမ်ကို ကျေးဇူးပြုသည်ဟု ဟောပါသည်။ မနသိကာရ ခေါ်
နာမ်မပါဘဲ ရုပ်ချည်းသက်သက်က နာမ်ကိုကျေးဇူး မပြုပါ။
မီးခြစ်ဆံ ယမ်းနဲ့ မီးခြစ်အခွံ ယမ်းကြောင့် မီးတောက်၏ ဟု
ဆိုရာဝယ် အဓိက အကြောင်းရပ်မို့ မှန်သော်လဲ ယမ်းစိုယင်

မီးမတောက်နိုင်ဘဲ ယမ်းခြောက်ပါမှ မီးတောက်သည်ကို သတိ ပြုရာသည်။

ဗမာကွန်မြူနစ်တို့၏ အဆို (၉)

နိရောဓသစ္စာကို ငါတို့ ပါတီဝင်များ လက်မခံနိုင်ကြပါပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် သတ္တဝါတို့၏ အသက် ဘယ်ကစသနည်း ဆို သည် ပုစ္ဆာကို စိုးစဉ်းမျှ ဖြေရှင်းခြင်းငှါ လုံ့လမပြုသည့်ပြင် သတ္တဝါတို့၏အစကိုပင် မရှာဖွေရန် တားမြစ်ထားသည်ကို တွေ့ ရပေသည်။ သတ္တဝါတို့၏ အစကိုရှာဖွေခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်လမ်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဟုပင် ဆိုထားသည်။ သတ္တဝါတို့၏ အစကို လူတို့ရှာ ဖွေ၍တွေ့ရှိလာပါက နိရောဓသစ္စာ၏ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုတွေ့ရှိ သွားမည်စိုးသောကြောင့် တားမြစ်ထားဟန် လက္ခဏာ ချိပေ သည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒနဲ့ ဖြောင့် ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ပေသည်။

အဖြေ

နိရောဓသစ္စာကို ကွန်မြူနစ်များလက်မခံသည်မှာ အံ့သြစရာ မဟုတ်ပါပေ။ ငရဲသားတို့သည်၎င်း၊ တိရစ္ဆာန်သည်၎င်း၊ ပြိတ္တာ သည်၎င်း၊ အသုရကာယ်သည်၎င်း လက်မခံနိုင်ကြပါ။ အပါယ် လေးဘုံသားကိုမပြောနဲ့ လူအန္ဓ၊ နတ်အန္ဓ၊ ဗြဟ္မာအန္ဓတို့လဲ လက်မခံပါ။ ထို့ကြောင့် “လူမိုက်တိရစ္ဆာန်၊ နိဗ္ဗာန်စကား၊ အ လွန်ခါး၏” ဟု ဆိုရပေသည်။

ဘာကြောင့် အန္ဓပုထုဇဉ်ဟု ဆိုပါသနည်း ကန်းသော ကြောင့်အန္ဓဟုခေါ်ပါသည်။ ဘာကိုမမြင်၍ အကန်းခေါ်ပါသ

နည်း၊ နိဗ္ဗာန်သည် ပရမတ္ထတရားဖြစ်၍ အထင်အရှားရှိပါလျက် မမြင်ကြပေ။ သို့အတွက် အကန်းဟု ခေါ်ရပေသည်။

မွေးကထဲက မျက်စိ မပါခဲ့တဲ့သူသည် ရွှေမန်းတင်မောင်၏ အကကောင်းသည်ကို၎င်း၊ ဗျိုင်းသည်ဖြူ၏။ ကျီးကန်သည်မဲ၏။ ရွှေသည်ဝါ၏။ ကျွဲသည် ဦးချိုရှိ၏။ ယုန်သည် နားပန်းရှည်၏ဟု ပြောဆိုခြင်းကို၎င်း လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုဝမ်းတွင်း ကန်းက လက်မခံသော်လဲ ရွှေမန်းတင်မောင် အကကောင်းသည် မှာ အမှန်ပင်။ ဗျိုင်းဖြူခြင်း၊ ကျီးကန်းမဲခြင်း၊ ရွှေသည်ဝါခြင်း၊ ကျွဲသည် ဦးချိုရှိခြင်း၊ ယုန်သည် နားပန်းရှည်ခြင်းတို့ကား အမှန် ပင်တည်း။

ထိုအတူ ကွန်မြူနစ်တို့ ပညာမျက်စိမရှိ၍ မမြင်သော်လဲ နိဗ္ဗာန် သည်ကား ရှိဒါအမှန်ပင်။ အနာပေါက်၍ ပြည်ကိုက်သဖြင့် မအိပ်နိုင်အောင် ဆင်းရဲနေတဲ့သူသည် ဆေးဆရာကောင်းကို ပင့်၍ ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသရာ အနာ ပျောက်သဖြင့် အနာ၏ ဒုက္ခချုပ်၍ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုတွေ့ရသည်မှာ အထင်အရှား မဟုတ် ပါလား။ ထို့အတူ ခန္ဓာသည်အနာနဲ့တူ၏။ ကိလေသာသည် ပြည်နဲ့တူ၏။ ဆေးဆရာသည် သပ္ပုရိသနဲ့တူ၏။ ဆေးသည် တရားတော်နဲ့တူ၏။ အနာပျောက်၍ ဒုက္ခချုပ်ကာ သက်သာရာကို ရသည်ကား နိဗ္ဗာန်သုခနဲ့တူ၏။

သို့သော် သတ္တဝါတို့သည် ပညာမျက်စိကန်းသဖြင့် ခန္ဓာကို အနာကဲ့သို့ မအောက်မေ့နိုင်ဘဲ ငါဟုထင်မှား၏။ ကိလေသာကို မန်းပြည်ဟု မအောက်မေ့နိုင်ဘဲ ငါဟု ထင်မှား၏။ ထို့ကြောင့်

ခန္ဓာကိုယ်အား မငြီးငွေ့ချေ၊ မငြီးငွေ့သောကြောင့် အတွယ်
မပြတ်ချေ၊ အတွယ်မပြတ်သောကြောင့် အအေးသုခကို မတွေ့ရ
ဘဲ ဆင်းရဲပြီး နေကြရကုန်၏။

ဘာကြောင့် ပညာမျက်စိကန်းရသလဲ၊ ဝိပလ္လာသ တရား
ကြောင့် ကန်းရပေသည်။ ဝိပလ္လာသ ဆိုသည်မှာ- အမြင်မမှန်ဘဲ
ဖောက်ပြန်ခြင်းကို ခေါ်သည်။ ၎င်းဝိပလ္လာသသည် အမှတ် အ
သား ဖောက်ပြန်ခြင်းဟု ဆိုအပ်တဲ့ သညာဝိပလ္လာသ တပါး၊
စိတ်အထင်ဖောက်ပြန်မှု စွဲမြဲနေခြင်းဆိုတဲ့ စိတ္တဝိပလ္လာသတပါး၊
အယူဖောက်ပြန်ခြင်းဟု ဆိုအပ်တဲ့ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ တပါးဟု
သုံးပါး ရှိပေသည်။

သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသဟု ဆိုအပ်
သော ဝိပလ္လာသ သုံးပါးတို့တွင် အမှားယွင်းဆုံးကတော့ ဒိဋ္ဌိပါ
ဘဲ။ “အမှောင်တွင် အဝိဇ္ဇာ အမှားတွင် မိစ္ဆာ” ဆိုတဲ့ အတိုင်း
ထင်မြင်ယူဆပုံ မှောက်မှားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီးဟာ ဝိပလ္လာသအရာ
မှာ အချုပ်အချာကြီးပေဘဲ။ သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ
ဆိုဒါက ဒိဋ္ဌိရဲ့ အခြေခံများသာ ဖြစ်ကြတယ်။ သစ္စာလေးပါး
ကို မမြင်သမျှ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေဟာ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ နှောင်ကြီးဖြင့်
အမျိုးမျိုးရစ်ပတ်၍ အထပ်ထပ် တုပ်နှောခြင်းကို ခံနေကြရ
တယ်။ ဒိဋ္ဌိဖြင့် မလှုပ်နိုင်အောင် အတုပ်အနှောင် ခံနေရတဲ့
သတ္တဝါတွေဟာ တဏှာဆိုတဲ့ ရေယာဉ်ကြောမှာ အတောမ
သတ်အောင် မျောနေကြရတယ်။ သံသရာ ရေယာဉ် ကြောမှာ
မျောနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်အခါမှ အဆင်းရဲ မဆုံးနိုင်ဘဲ
အအေးသုခ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ကြရမည် မဟုတ်။

မြန်မာပြည် ရောဝတီ၊ သလ္လဝတီ မြစ်ကြီးတွေမှာ မိုးဦးကျ အခါ မိုးကြီးတွေရွာလာတော့ ချောင်းကြိုမြောင်းကြား ယမား အပေါင်းတို့က အဟုန်နှင့်တကွ ရေတွေ စီးကျ လာပြီ ဆိုမှဖြင့် အဆိုးအကောင်း သောင်းပြောင်းရောရာ သစ်ကုံး ထင်းတုံး ဝါးလုံး ကျူရိုးမှစ၍ အမျိုးမျိုးမျောလာကျတယ်၊ မျောလာသ မျှတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာ တင်မယ်လို့ ကန့်သတ်ချက် မရှိဘူး၊ အချို့လဲ အလွဲသင့်ရာမှာတင်နေရစ်ကြတယ်၊ အချို့လဲ ပင်လယ် ဝတိုင်အောင် မျောသွားကြတယ်၊ အချို့လဲ ထင်းဘဝသို့ရောက် ကြတယ်၊ အချို့လဲ သဲသောင်ပြင်မှာ နစ်မြုပ်၍မြေဖြစ်ကြတယ်။

အဲဒီ ဥပမာအတိုင်း တဏှာရေယာဉ်ကြောမှာ မျောလာတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာ တင်မယ်လို့ ကန့်သတ်ချက် မရှိဘဲ ဘဝပေါင်းများစွာ တင်ချင်ရာမှာတင် နစ်ချင်ရာမှာနစ်ပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတယ်၊ စင်စစ်မှာတော့ ဆင်းရဲဘို့ချည်းပေါ့၊ ဘယ်နေရာမှာမှ ချမ်းသာသူကို အတည်တကျ ရနိုင်တယ်လို့မရှိဘူး၊ သို့ကလို့ ဒုက္ခစင်စစ်ကို သုခအမှန်ဖြစ်ပေတယ်လို့ အမှတ်အသားဖောက်ပြန်ခြင်း၊ စိတ်အစွဲဖောက်ပြန်ခြင်း၊ အယူဖောက်ပြန်ခြင်းဆိုတဲ့ အမှောက်အမှားကြီး သုံးမျိုးက လှမ်းမိုး အုပ်စီး၍ အချုပ်ကြီး ချုပ်နှောင်ထားတဲ့အတွက် အမျိုးမျိုးလမ်းလွဲသဖြင့် ဆင်းရဲတယ်လို့ပင် မမှတ်မထင်နိုင်ဘဲ ပျော်ရွှင်ဘွယ်ကြီး လိုပင် အထင်တမျိုးကြားပြီး ငါတကားရယ်လို့ ကြိမ်းဝါးလို့ များပင် နေကြသေးတယ်။

ဝိပလ္လာသ သုံးပါးဖြင့် မှောက်မှားနေတဲ့ သတ္တဝါတွေကို တဏှာဆိုတဲ့ အချောသမားကပြောသွားအောင်ချောပြန်တယ်၊

အဇေျာ့ကောင်းတဲ့ ဘဝမှာ တဏှာသည် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးပါတဲ၊ တဏှာကမြူယင် ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ မနေနိုင်၊ တဏှာက ဖြေဖျော်ယင် ဘယ်သူမှ မပျော်ဘဲမနေနိုင်၊ တဏှာကပျော်အောင် သိပ်ယင် ဘယ်သူမှ မအိပ်ဘဲ မနေနိုင်၊ အဲ သို့အတွက်ကြောင့် တဏှာတည်းဟူသော ရေယာဉ်ကြောမှာ သတ္တဝါတွေ မျောနေကြတယ်လို့ ပြောဆိုဒါပေ၊။

တဏှာကမြောက်ယင် ခြေဖျားထောက်တတ်တဲ့ မာနတရားကလဲ သူ့ အလိုအလျောက်ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါရော၊ မာနဝင်လာပြီဆိုမှဖြင့် အထင်အမြင်တွေ မြောက်၍ မောက်ချင်တိုင်း မောက် မော်ချင်တိုင်း မော်ကုန်ပြန်ရော၊ အဲ... သို့ကလို့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒီဌိ အရက်မှူးကြသဖြင့် ပျော်လဲပျော်၊ မောက်လဲမောက် ဖေါက်ဖေါက်ပြန်ပြန် ဖြစ်နေတဲ့ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေဟာ ဆေးလွန်၍ သွေးမွန်ကုန်ကြတယ်၊ သူတော်ကောင်း တရားတည်းဟူသော ဆေးဝါး ဓာတ်စာတို့ဖြင့် သာမန် ကုစားရုံမျှနဲ့တော့ ကိလေသာ ရောဂါကင်း၍ သန့်ရှင်းခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ချေ။

ဝိပလ္လာသ မူရင်းတရား သုံးပါးရှိခဲ့ရာတွင် တပါးပါးမှာ လေးပါးစီ ပွားလာပြန်တယ်၊ လေးသုံးလီဆိုတော့ ဝိပလ္လာသ တရား ၁၂-ပါး ရှိသွားတာပေ၊ လေးပါးစီ ပွားပုံကတော့ ဒီလိုတဲ့....။

(၁) မတင့်တယ်ပါတဲ တင့်တယ်ပါတယ်လို့ ဖေါက်ပြန်ခြင်းက တမျိုး။

(၂) မမြဲပါတဲ မြဲပါတယ်လို့ ဖေါက်ပြန်ခြင်းက တမျိုး။

(၃) ဆင်းရဲပါလျက် ချမ်းသာတယ်လို့ ဖေါက်ပြန်ခြင်းက တမျိုး။

(၄) အစိုးမရပါဘဲ အစိုးရတယ်လို့ ဖေါက်ပြန်ခြင်းက
တမျိုး။

အဲဒီလို သညာမှာလေးမျိုး၊ စိတ်မှာလေးမျိုး၊ ဒိဋ္ဌိမှာ လေး
မျိုးပြားတော့ တဆဲ့နှစ်ပါး ဖြစ်သွားဒါပေါ့။

အဲဒီလို တိမ်သလာလေးမျိုး စွဲကပ်နေခြင်းကြောင့် ပုထုဇဉ်
တို့မှာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အလင်းရောင်ကို မမြင်နိုင်ကြတော့
ဘဲ လက္ခယနေ့ သန်းကောင်အချိန်တွင် တိမ်ဖုံးနေတဲ့ တောအုပ်
ထဲမှာ သွားရသလို ဖြစ်ကြသဖြင့် မဖြစ်ချင်၊ မရောက်ချင်
တဲ့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယဘုံသို့ ရောက်ကုန်ကြ
ရတယ်မဟုတ်ပါလား။ ထိုကဲ့သို့သောအကန်းတို့သည် အဘယ်
မှာ နိရောဓသစ္စာခေါ် နိဗ္ဗာန်ကို လက်ခံနိုင်ကြမှာလဲ။ မခံနိုင်
သည်မှာ အံ့စရာ မဟုတ်ပေ။

ပြီးပါပြီ။

ရတနာသုံးပါး ဘုရားရှိခိုး

(၁) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္တိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ တထောင့် ငါးရာ ကိလေသာမာန် ကိုယ်တွင်းရန်ကို ဆရာမထား ကိုယ်တော်အားဖြင့် ပိုင်းခြားသတ်ဖြတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ အရဟံ-အရဟမည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ- ထိုအရဟံ ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘကုလာစာရစသည် လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၂) ယောဘဂဝါ-အကြင် နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္တိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ သင်္ခါရ၊ ဝိကာရ၊ လက္ခဏ၊ နိဗ္ဗာန်၊ ပညတ်ဟု ဆိုအပ်သော ဧည ယျဓံတရားငါးပါးတို့ကို ဆရာမရှိ ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူခြင်း အကြောင်းရင်းကြောင့်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ- သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ-ထို သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘကုလာစာရ စသည် လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၃) ယောဘဂဝါ-အကြင် နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္တိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိဣမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတဆုံငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံပေတတ် ဂုဏ်သကတ်

ကြောင့်၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န မည်တော်မူပါပေ၏။ တံဘဂဝန္တံ-ထိုဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘကုလာစာရစသည်လွှတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၄) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ- ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင်ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိဣမိနာစကာရဏေန-ဤသို့ကောင်းသောစကားကိုသာပြောဆိုပေတတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ သုဂတော-သုဂတမည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ-ထိုသုဂတဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရစသည်လွှတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၅) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင်ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိဣမိနာစကာရဏေန-ဤသို့ သတ္တော ကာသသင်္ခါရဟု လောကသုံးရပ် ဘုံသုံးထပ်ကို နှံ့စပ်ကုန်စင် သိမြင်ပေတတ်ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ လောကဝိဒ္ဓု-လောကဝိဒ္ဓုမည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ-ထိုလောကဝိဒ္ဓုဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရစသည်လွှတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၆) ယောဘဂဝါ-အကြင် နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရား

သည်။ ဣတိပိဏ္ဍမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ မယဉ်ကျေးသော လူ
 ယောက်ျား၊ နတ်ယောက်ျား၊ တိရစ္ဆာန်ယောက်ျား တို့အား
 ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပေတတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ အနုတ္တ
 ရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ-အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ မည်
 တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ-ထိုအနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ
 ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယ
 လာဘ ကုလာစာရ စသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်
 ဝင်း သဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၇) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမဘုရား
 သည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်
 သည်၊ ဣတိပိဏ္ဍမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါ
 တို့၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်တော်မူတတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ သတ္ထာ
 ဒေဝမနုဿာနံ-သတ္ထာဒေဝ မနုဿာန မည်တော် မူပါပေ၏၊
 တံဘဂဝန္တံ- ထို သတ္ထာဒေဝ မနုဿာနဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊
 အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည်
 လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၈) ယောဘဂဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန်ကြွသွား ဂေါတမ ဘုရား
 သည်၊ အတ္ထိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဂဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရား
 ရှင်သည်၊ ဣတိပိဏ္ဍမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ သစ္စာလေးပါး မြတ်
 တရားကို ပိုင်းခြားသိတတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓေါ-ဗုဒ္ဓ
 မည်တော်မူပါပေ၏၊ တံဘဂဝန္တံ-ထိုဗုဒ္ဓဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊
 အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယ လာဘ ကုလာစာရ စသည်
 လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

(၉) ယောဘဝါ-အကြင်နိဗ္ဗာန် ကြွသွား ဂေါတမဘုရားသည်၊ အတ္တိ-ရှိတော်မူ၏၊ သောဘဝါ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကြွဝင် ဘုရားရှင်သည်၊ ဣတိပိဗ္ဗမိနာစ ကာရဏေန-ဤသို့ ဣဿရိယ၊ ဓမ္မ၊ ယသ၊ သိရိ၊ ကာမ၊ ပယတ္တဟုဆိုအပ်သော ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပေတတ် ဂုဏ်သကတ်ကြောင့်၊ ဘဂဝါ-ဘဂဝါမည်တော်မူပါပေ၏၊ တံ ဘဂဝန္တံ-ထိုဘဂဝါ ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ဘုရားရှိခိုး ပြီး၏။

တရားတော်ကို ရှိခိုးရန်

ဘဂဝတာ-ဣဿရိယ စသည်ခြောက်ဖြာဘုန်းသမ္ဘာနှင့်ပြည့်စုံပေငြား မြတ်ဘုရားသည်၊ ဓမ္မော-မဂ်လေးရပ် ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ် ဆယ်တန်သော တရားတော်မြတ်ကို၊ သွာက္ခာတော-မက္ခေ မထောင့် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ ပြည့်နိုး၍သာ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။ သန္နိဋ္ဌိကော-မျက်မှောက်ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော တရားတော်ကြီးပါပေတည်း။ အကာလိကော-မဂ်ဇောပြီးလျှင် ဖိုလ်ဇောဝင်သဖြင့် အခါမလင့် အကျိုးပေးတတ်သော တရားတော်ကြီး ပါပေတည်း။ ဧဟိပဿိကော-တသံသရာလုံးတွင် ဘယ်တုန်းကမှမတွေ့ဘူးသဖြင့် အထူးအဆန်းဖြစ်၍ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ခေါ်၍ပြခြင်းငှါ ထိုက်တော်မူပါပေ၏။ ဩပါနေယျိကော-ခပ်သိမ်း အန္တရာယ် ကာကွယ်

ပေတတ် တရားမြတ်ကြောင့် ကိုယ်၌မြဲစွာ ဆောင်ထားခြင်း
 ငှါသင့်သော တရားတော်ကြီး ပါပေတည်း။ ဝိညုဟိ-နိဗ္ဗာန်
 မြင်သိ ပညာရှိတို့သည်သာ၊ ပစ္စတ္တံ-အသီးအသီး ကိုယ်စီကိုယ်ငှါ
 ဝေဒိတဗျော-သိအပ် သိထိုက်သောတရားမှ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှန်
 လှပေသော တရားတော်ကြီးပါပေတည်း။ တံဓမ္မံ-ထိုဂုဏ်တော်
 ခြောက်ဝ ပြည့်စုံလှသော တရားတော်မြတ်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်
 သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာစာရ စသည်လွှတ်ကင်း မြတ်
 နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

သံဃာတော်ကို ရှိခိုးရန်

ဘဂဝတော-မြတ်စွာ ဘုရား၏၊ သာဝက သံဃော-တပည့်
 သံဃာတော်သည်၊ သုပ္ပဋ္ဌိပဇ္ဇော-နိဗ္ဗာန်အလို့ငှါ ကောင်းစွာကျင့်
 တော်မူပါပေ၏၊ ဥဗ္ဗုဋ္ဌိပဇ္ဇော-နိဗ္ဗာန်နှင့်ဖြောင့်စွာ ကျင့်တော်မူ
 ပါပေ၏၊ ဉာယုဋ္ဌိပဇ္ဇော-နိဗ္ဗာန်နန်းနှင့် အသင့်ညီစွာ ကျင့်
 တော်မူပါပေ၏၊ သာမိဝိပုဋ္ဌိပဇ္ဇော-လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏
 အရိုအသေကို ခံထိုက်အောင် ကျင့်တော်မူပါပေ၏၊ စတ္တာရိ-
 မဂ်ဖိုလ်နှစ်ပါး အစုံအားဖြင့် လေးပါးကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယာနိ
 ဣမာနိ ပုရိသယုဂါနိ-အကြင်ယောကျ်ား အစုံတို့သည်၊ အဋ္ဌ-
 အသီးအခြားခွဲသောအားဖြင့် ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေဣမေ
 ပုရိသပုဂ္ဂလာ-အကြင်ပုရိသပုဂ္ဂလ ခေါ်ကြထိုထို မြင့်မြတ်သော
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ သန္တိ-စင်စစ်မသွေ ထင်ရှားရှိကြပါပေကုန်၏၊
 ဘဂဝတော-ရှေ့ဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ် ဘုရား၏၊ သေ-
 ဓေသော သာဝကသံဃော-ဤသံဃာတော်အပေါင်း အရိယာ

သုတော်ကောင်းသည်။ အာဟုနေယျော- တုံ့ပြန် ကြီးလေး
 အကျိုးပေးသဖြင့် အဝေးရပ်မှ ဆောင်အပ်သယ်ယူ ပစ္စည်း
 ဟူသမျှကို ခံထိုက်ပါပေ၏။ ပါဟုနေယျော- ဝေးရပ် မျိုးနွယ်
 များညွှတ်သည်ဘို့ ရည်ရွယ် မှန်းထား ပစ္စည်းများကို ဘုရားတဆူ
 ပွင့်တော်မူမှ ပေါ်လာကြသည့် ကမ္ဘာ့ညွှတ်ကောင်း သုတော်
 ပေါင်းမို့ အကြောင်းထိုက်စွာ ပေးလှူခြင်းငှါလည်း ထိုက်တန်
 တော်မူပါပေ၏။ ဒက္ခိဏေယျော-တမလွန်စခန်း ကြီးပွားလမ်း
 မို့ မြော်မှန်းရည်ရွယ် ပေးလှူဘွယ်ကို ရည်ရွယ်သမျှ အကျိုး
 ရသဖြင့် တစမချန် အလှူခံခြင်းငှါလည်း ထိုက်တော်မူပါပေ
 ၏။ အဉ္စလိကရဏီယော - တလောကလုံး ကိုင်းညွတ်ရုံးလျက်
 ရှင်ပြုံးကြည်ညို ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးခြင်းငှါ
 လည်း ထိုက်တော်မူပါပေ၏။ လောကဿ- လူ နတ် ဗြဟ္မာ
 သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏။ အနုတ္တရံ-အတုမရှိ မြတ်ခေါင်ထိသော၊
 ပုညဇေတ္တံ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုမျိုးစေ့စု၏ ကြီးထူမြင့်မား စွန့်စွန့်
 ကားလျက် ဖွံ့ထွားဘွယ်ရာ လယ်ယာမြေကောင်းအတူ ဖြစ်
 တော်မူပါပေ၏။ တံ သံဃာ-ထို ကိုးဂုဏ်သခင်သံဃာတော်အရှင်
 သူ မြတ်ကို၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နမာမိ-ဘယလာဘ ကုလာ
 စာရ စသည်လွတ်ကင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ကြည်ဝင်းသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ
 ၏ ဘုရား။

နိဂုံး

လောက၌ တရားသူကြီးသည် အကတိတရား လေးပါးသို့ မလိုက်စားပါဘဲ ရှုံးသင့်သူကို ရှုံးစေလျက် နိုင်သင့်သူကို နိုင်စေပါမူ တရားသည်ဟု ဆိုရပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဘဘာဝကို မတိမ်းစေဘဲ ကဲ့ရဲ့သင့်သည်ကို ကဲ့ရဲ့လျက် နှိမ်နင်းသင့်သည်ကို နှိမ်နင်းလျက် ချီးမြှောက်သင့်သူကို ချီးမြှောက်ကာ ဟောတော်မူပါပေသည်။ တရားတော်မှာလည်း ယူရမည့် သမ္မဒါန်တရား၊ ပယ်ရမည့် အပါဒါန်တရားဟု ၂-မျိုး ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပယ်သင့်သော အရာကို ပယ်ပစ်ကာ ဟောပါမူ၊ ယူရမည့် အရာကို ယူဘို့ဟောပါမူ တရားတော် စစ်ပေသည်။ လောကကြီး ကဲ့ရဲ့မှုကို ကြောက်ပြီး ပယ်ရမည့်တရားကိုမပြဘဲ ယူရမည့် တရားကိုချည်းသာ ဟောပါက သတ္တဝါတို့မှာ မိဿက သရဏဂုံ ဖြစ်ကာ မိဿက တရားတွေဖြစ်၍ ဘယ်တော့မှ စင်ကြယ်သော မဂ်ဉာဏ်ကို ရမည်မဟုတ်တော့ပါ။ သို့အတွက် ဤစာအုပ် အရှင်သည် ကောင်းမြတ်သော ကရုဏာဖြင့် ပယ်ရမည့်အရာကို ပယ်ချင်အောင်ပြလျက်၊ ယူရမည့်အရာကို ယူချင်အောင် ရေးသားထားပေသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူအားမှ ဣဿ၊ မစ္ဆေရဖြင့် စောင်းချိတ်ခြင်း မရှိပါ။ စေတနာရိုးဖြင့်သာရေးသားပါသည်။ သို့အတွက် အမြင်ခြင်းမတူခဲ့သော်စာအုပ်ရှင်ထံ အကြောင်းကြားပါက ကောင်းမြတ်သော စေတနာဖြင့် ပြန်ဖြေပါမည်။ ‘အေးစေလို၍တရားနာ ပူဇာစန့်ငြား’ ဆိုဒါလို မဖြစ်ကြဘဲ ဘုရားသားတော်ချင်း အတူတူ မေတ္တာမပျက်ကြဘဲ

၂၉၆

နိဗ္ဗာန်ကိုသွား ညဏ်ရထား

တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာ သာသနာတော်ကြီး ကြီးပွားရာ
ကို ရှက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဗို-အသျှင်ညဏ

သီရိမင်္ဂလာမြို့မကျောင်း
နမ္မားမြို့

ဆေးရောင်စုံ ပုံတော်များနှင့် ပုံတော်ပေါင်း

များစွာ ပါရှိသော

မဏိကုဏ္ဍလ ဝတ္ထုတော်ကြီး

မကြာမီ ထွက်ပါတော့မည်။
